

În loc de sfârșit

*„Oprește trecerea! Știu că unde nu e moarte, nu e nici iubire – și totuși,
Te rog: Oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea”
(Lucian Blaga)*

Timpul pare a nu mai avea răbdare cu mine, viitor absolvent al Colegiului Național, urmând a părăsi spațiul mitic fundamentat pe viziunea adolescentului care vede și simte monstruos, pentru a pătrunde în istorie, în real. După opt ani petrecuți pe băncile clădirii situată la intersecție de drumuri și de destine, în care am fost fragment și totodată exponent al unui mod de a fi și a te raporta la lume, am ajuns și la genericul final, fiecare fapt, de la olimpiadă la acest articol, purtând pecetea și melancolia ultimului fiind.

Colegiul Național a contribuit decisiv la formarea mea ca individ, poate în modul în care fiecare școală o face pentru fiecare elev. Însă, clădirea impozantă constituie mai mult decât o instituție: reprezintă prin excelență un spațiu al autodefinirii, care transcende limitele tangibilului, proiectându-se în

eternitate, un spațiu din care elevul pășește încrezător în forțele proprii, căci elementul definitoriu al absolventului Colegiului Național rămâne, în concepția mea, dorința permanentă de autodepășire, de situare a sinelui în punctul critic al confruntării cu limita, moment inerent și necesar, în concepția lui Gabriel Liiceanu, definirii umane pe scara divinului. Iar pentru mine, ca elev, liceul a constituit cadrul necesar temperării ori mai exact a dirijării energiilor care zac în straturile profunde ale ființei.

Elev încă din clasa a V-a al „Naționalului”, m-am confruntat mereu cu cei mai buni, ceea ce m-a determinat și pe mine să îmi doresc să depășesc limita autoimpusă, să devin mai bună, cea mai bună. Și am perseverat, lecția răbdării și a timpului învățându-le doar pe băncile liceului și cu fiecare olimpiadă, care conta nu pentru momentul ultim, cel al premiului, ci pentru drumul parcurs: am învățat că rezultatul nu reprezintă decât o fațetă, poate prea mult evidențiată, a concursului; am învățat că nu contează atât dacă te situezi pe primul, al doilea, al șaptelea ori pe ultimul loc, ci informațiile acumulate, perspectiva fundamentată prin acumulări succesive.

Poate, dintr-o formă de eufemism, un respect transformat în adorație

mută față de școală, conformism vetust ar spune unii, par a exagera rolul jucat de mediul instituțional în drumul parcurs în timpul liceului. Poate că perseverența, ambiția și puterea de dăruire totală în numele unei pasiuni contestată și reluată într-un periplu al eșecului și al victoriei, țin de un anumit profil spiritual, de o dorință personală și nu de o amprentă a Colegiului Național. Însă experiența mi-a arătat că este într-adevăr o constantă din profilul absolventului „Naționalului”, iar rezultatele ulterioare ale acestuia, oriunde s-ar afirma după absolvirea liceului, confirmă. Cât despre mine...eu m-am simțit în fiecare moment purtătoarea unei tradiții, care mă apăsa de cele mai multe ori, dar pe care am înțeles că trebuie să o port cu grație, ceea ce m-a determinat să continui lupta cunoașterii, să încerc să fiu mai bună, pentru a putea face parte cândva, într-un viitor pe care mi-l proiectam mereu în non-determinare temporară, din tradiția multiseculară a liceului care m-a format ca om. Iar fiecare olimpiadă, la care am participat din același imbold al dorinței de a mă ridica la o postură pe care Colegiul Național o impunea, mi-a revelat fațetele multiple ale realului, dincolo de orice informații strict teoretice.

Acum, eu am ajuns la final, după ce timp de opt ani am răsuflet în același spirit cu marele animal mitic al liceului. Pot

spune cu încredere că școala nu m-a trimis în lume neînvățată, că testele, cărțile citite, nopțile pierdute din dorința de a atinge un țel inițial, au contribuit la formarea mea ca om. Spre viitor privesc încrezătoare și cu ochii larg deschiși, conștientă că drumul pe care urmează să îl parcurg este încă lung, angoasată de despărțirea de școala care îmi dădea siguranță și în umbra căreia mi-am osificat spiritul, dar, știind că oriunde voi fi fiind, rădăcinile mele vor rămâne adânc înfipte în osatura intrinsecă a clădirii din cărămidă roșie. Voi purta mereu un respect profund față de profesorii care au încercat în permanență să formeze nu doar absolvenți, ci oameni, față de cei care, la marginea timpului, își asumă rolul complex și complicat de făuritori de suflete fragmentare, diferite, infinite în exuberanța lor, dar unite de aceeași dorință de autodepășire.

Iar generațiilor viitoare, ce își vor așterne gândurile în paginile unei reviste înscrisă în tradiția Colegiului Național, ori care vor prefera alte provocări, alte metode de înălțare, nu pot decât să le urez să își deschidă larg aripile și să absoarbă orice formă de cunoaștere...să încerce să se integreze în permanență unei tradiții multisekulare, spre a fi, în spirit goethean „mai mult decât o umbră trecătoare pe acest pământ”.

*Alexandra Brenda ISTRATE,
clasa a XII-a C*

Viata , școlii

Semaine Internationale à Poitiers

Capitala regiunii Poitou-Charentes, Franța, este Poitiers, un oraș nu foarte mare, înfrățit cu Iașul. Are aproximativ 90.000 de locuitori, dar este renumit pentru ceea ce oferă ca stil de viață, cu o arhitectură uimitoare care stă mărturie unei istorii îndelungate. Aici, în 1431 a fost fondată o universitate care, astăzi, are peste 4000 de studenți străini din 136 de țări.

Să obții informații de pe internet este una, dar să parcurgi aleile campusului la pas a fost oportunitatea oferită de schimbul cultural educational dintre Colegiul Național Iași și Lycee Pilote Innovant International Poitiers, cu care școala noastră are un parteneriat de peste zece ani.

În luna martie a fiecărui an, cu ocazia Săptămânii Internaționale, zece elevi au oportunitatea de a vedea cum se învață în Franța, de ce posibilități dispun elevii din vest. Am avut contact direct la cultura, mentalitatea și stilul de viață prin intermediul familiilor gazdă, care s-au dovedit ospitaliere și deschise spre nou.

Timp de o săptămână am fost... francezi. Am mers la școala care se află la jumătate de oră de oraș, am mâncat croissant la micul dejun și am cinat câte două ore împreună cu toată familia.

Cadrul festiv al săptămânii internaționale ne-a permis să cunoaștem mai multe culturi, fiind prezente nouă țări invitate, printre care Chile, Rusia, Polonia, Germania, dar și

datorită studenților din alte țări veniți pentru o perioadă mai lungă în Franța – canadieni sau japonezi, elevi în Poitiers pentru trei luni. Unii din noi am stat chiar la familii cu mai mulți corespondenți. Deci putem afirma: xenofobia francezilor e doar un mit.

Am asitat la Ziua Porților Deschise, o zi în care școala e deschisă pentru a fi vizitată de potențiali elevi și părinții acestora, în care fiecare clasă prezintă un proiect pe care l-au realizat în ultimul an.

De asemenea, am vizitat orașul Poitiers, unde ne-am descoperit pasiunea pentru arhitectura gotică, catedrala Notre-Dame-la-Grande din Poitiers ne-a stârnit curiozitatea, iar corespondenții ne-au făcut să descoperim eleganța Parcului Blossac și sobrietatea Palatului contelui de Poitou, duce de Aquitania. Ne descriau cu încântare fiecare detaliu arhitectural și pasiunea cu care ne povesteau ne făcea să călătorim pe file de

istorie. Așa am ajuns să decoperim Piața Libetății și statuia sa, copie mai mică a celei oferite în dar orașului New York, Catedrala Saint Pierre sau Biserica Saint Hilaire și Hôtel de Ville (primăria).

Am avut parte și de o zi relaxantă la Futuorscope, parcul tematic bazat pe tehnologii multimedia, care ne-a introdus într-o atmosferă fantastică, specifică filmelor science-fiction.

Ne-am costumat frumos și am participat la ziua carnavaalului, care ne-a confirmat relaxarea vesticilor la școală și relația apropiată față de profesori.

A fost o experiență de neuitat cu atât mai mult cu cât am putut să prezentăm perspectiva noastră, a românilor, asupra viitorului într-un cadru festiv alături de celelalte delegații, unde am avut un

succes răsunător, pe măsura muncii depuse. Momentul artistic a ridicat publicul în picioare și ne-a adus admirația noilor colegi, făcându-ne să ne dorim să mai rămânem cu ei măcar o săptămână sau două...

Am legat preitenii frumoase atât cu familiile gazdă, corepondenții, cât și cu alți tineri veniți în cadrul aceluiași program.

Experința noastră a fost încununată de două zile în „Orașul luminilor”, care ne-au motivat să facem schimbări trainice în noi și să contribuim mai mult și mai bine la dezvoltarea societății în care trăim. Concluzionând, putem afirma că pătrunderea într-o lume nouă îți modifică perspectiva atât asupra celei din care vii, cât și a celei din care pleci.

*Ilinca-Andreea COJOCARU,
clasa a XI-a C*

*Ioana HOLIC,
clasa a X-a E*

*Ioana DĂNILĂ,
clasa a X-a D*

Olimpiada Națională – între vis și realitate

Intensitatea oricărui alt sentiment este întru totul incomparabilă cu cea a extazului frenetic și a emoției pure ce te învăluie în clipa atingerii unei aspirații personale. Această satisfacție lăuntrică este justificată de efortul titanic depus cu perseverență pentru a înainta de-a lungul drumul spre succes, un drum eminamente

sinuos, presărat cu obstacole la orice cotitură. Ești îndemnat, parcă necontenit, să renunți și să faci cale-ntoarsă.

Mă regăsesc pe deplin în această descriere atunci când îmi amintesc de nenumăratele ore dedicate pregătirii pentru olimpiada de chimie, în care relaxarea sau libertatea păreau o comoară de neatins. Imediat ce am aflat de calificarea mea la faza națională, ce avea să se desfășoare în Piatra-Neamț, viața-mi a luat o întorsătură marcantă. Domnii profesori au fost îngăduitori, ceea ce mi-a permis să-mi canalizez toată energia într-o singură direcție, acest lucru implicând renunțarea completă la calculator, dansuri sau alte hobby-uri. Fiind cea dintâi calificare a mea, doamna profesor Mărioara Lăcătușu m-a sprijinit în permanență, asigurându-mi un loc necondiționat în laborator cât și materialele necesare pentru a realiza cât mai multe probe practice, căci evident, nu erau punctul meu forte.

Orele înaintau cu fervoare, devenind

zile, care cu o repeziciune din ce în ce mai iluzorie, deveneau săptămâni. Astfel, în dimineața zilei de 30 martie m-am văzut într-un autocar cu destinația Piatra Neamț, departe de întreaga-mi familie, însă înconjurată de celebrul lot ieșean. În acele momente, un zâmbet discret îmi luminează chipul, întrucât aveam ocazia de a împărtăși idei și impresii cu elevi atât de sclipitori din punct de vedere intelectual și inițiați pe deplin în tainele chimiei.

Ajunși în Piatra Neamț am fost întâmpinați de organizatori cu o nespusă amabilitate și căldură sufletească, fiecare dintre noi primind câte o geantă în care se găsea mapa olimpiadei, alături de mesaje de încurajare și informații interesante despre ținutul Neamțului.

"Este o atmosferă atât de ciudată în diminețile ce dau startul probelor... Cu toții ne îndreptăm spre sediul olimpiadei, purtând expresii mult prea serioase pe chip, ele trădând frică, neliniște și incertitudine pentru orele ce vor urma.

Vei vedea mâine 380 de roboței teleghidăți!", îmi mărturisea una dintre colegile mele de cameră, Sandu Teodora Alexandra, în seara precedentă probei practice.

"Perfectă dreptate avea Teodora...", mă gândeam cu anxietate în timp ce tremuram în bancă așteptând sosirea subiectelor. La încheierea celor două zile de foc am răsuflat ușurată, simțind cum piatra-mi de pe inimă se prefăce într-o ceață efemeră a nesiguranței. Zilele ce au urmat nu au fost atât de relaxante pe cât speram, întrucât emoția aflării rezultatelor încă stăruia obsesiv în subconștient. Atât de mare a fost bucuria și mulțumirea față de propria-mi persoană când doamna profesor m-a anunțat că, în ciuda nivelului ridicat de dificultate a subiectelor și a lipsei mele de experiență, reușisem să mă clasez în prima jumătate a clasamentului, obținând mențiune specială.

Organizatorii s-au străduit să ne facă șederea cât mai plăcută. Am participat la o prezentare a rezultatelor remarcabile obținute de elevii nemțeni, după care am pătruns în vraja orașului prin intermediul unei excursii atent planificate.

Seara premierii a fost una într-adevăr

magică! Fiecare elev ce a obținut un premiu a fost aplaudat și aclamat de o sală arhiplină în timp ce dădea mâna cu domnul academician Marius Andruh, președintele comisiei, și cu doamna Inspector General Daniela Bogdan, oameni de renume pe care, până nu demult, îi cunoșteam doar prin intermediul cărților scrise de aceștia. Spre surprinderea și marea noastră satisfacție, județul Iași a câștigat un premiu special pentru cel mai bun lot, fapt ce însemna că ediția olimpiadei din 2014 avea să fie organizată de noi.

În dimineața răcoroasă de 6 aprilie, în timp ce ne îndreptam spre casă, am început să simt gustul amar al melancoliei și nostalgiei. În fața ochilor păreau să mi se deruleze toate clipele petrecute alături de lotul ieșean, care, după doar câteva zile, se contura ca a doua mea familie.

Cu siguranță voi păstra mereu în suflet amintirea vie a celei dintâi calificări la faza națională a olimpiadei de chimie, cu speranța că voi reuși această performanță și anul viitor!

*Irina Alexandra ȘERPEANU,
clasa a IX-a B*

Nu demult...

Nu demult treceam pragul Colegiului Național mândră fiind să duc tradiția familiei mai departe, mergând pe urmele bunicului meu și el fost student al aceleași școli cu mulți ani în urmă. Visul meu să fiu elevă la acest colegiu a pornit dintr-un gând copilăresc. Mi-am dorit să fac parte dintr-un liceu de renume. Nu știam exact ce presupune asta. Știam în schimb cu certitudine că aveam să mănânc cărțile pe pâine. Am ieșit patru ani mai târziu pe poartă școlii (cu acordul lui Nea' Mihai, bineînțeles) dându-mi seamă cât de mult m-a ajutat această școală să „cresc”. Experiența mea în clasele 9-12, mereu urmate de litera A, e greu de descris. Trecând peste faptul că faci parte dintr-un colectiv extrem de competitiv, ești constant ghidat de profesori pregătiți să te îndrume spre performanța, în adevăratul sens al cuvântului. Pe deasupra,

unii dintre ei te vor inspira sau motiva să faci ceea ce nu te-ai văzut niciodată făcând. Dar gata cu generalitățile. Să vă spun mai multe despre mine. A 9 a m-a speriat groaznic. Terminam cursurile la orele 15:00 aproape în fiecare zi, nu țineam pasul cu lecturile la română și studiam îngrozită fizica și matematica. Cu anii, devii mai matur, devii deci mai selectiv. Încerci să înțelegi că ceea ce încearcă profesorii tăi să-ți arate este că de fapt, notele chiar nu contează. Primează în schimb cunoștințele ce-ți sunt oferite și mai ales capacitatea ta să le absorbi și în cel mai fericit caz să le pui în practică. Cel mai impresionant lucru legat de Nivelul Colegiul Național este că nivelul de studiu este atât de înalt încât în clasa a 11 a te simți capabil să faci orice! Singurul lucru care îți lipsește este curajul!

Gândind în retrospectivă, Colegiul

Național a dat startul la ceea ce sunt și la ceea ce fac acum. Mi-a deschis nenumărate uși închise și mai important, mi-a oferit mentori, nu doar profesori. Am plecat din România în 2011 spre Copenhaga, Danemarca unde îmi desfășor actualmente studiile. Am optat pentru programul Business, Language and Culture. Pe atunci, nici asta nu știam cu ce se mănâncă. Dar eram sigură că după cele cinci schimburi de experiențe pe care Colegiul Național mi le-a oferit în Franța și Spania, eram pregătită să încerc! Studiez economia Statelor Unite, a Marii Britanii, a Danemarcei și a țărilor francofone. Pasiunea mea pentru franceză mi-a fost inspirată de D-na Lorina Iacob. Îmi permit să-i menționez numele pentru că poate n-am avut niciodată ocazia să-i mulțumesc cu adevărat pentru modul în care m-a inspirat și totodată educat. N-am fost un elev la nivel de olimpiadă la franceză. În clasa a 12 a în schimb, am hotărât că e momentul să-mi încerc norocul. Așa că am participat la concursul național de limba franceză „Inocentiu Macareanu” desfășurat la Iasi în fiecare an. S-a întâmplat să fiu pe locul I după proba scrisă și să rămân pe podium cu locul II după proba orală. Motivul pentru care menționez acest concurs, nu este ca să-mi măgulesc orgoliul ci pentru că mi-a dat câteva lecții bune de viață pe care mi-aș dori să le împărtășesc. În primul rând, să spun sau să scriu (în acest caz) ceea ce gândesc și să înțeleg că franceza mea acumulată din două ore pe săptămână chiar poate învinge concurenți bilingvi veniți din alte colturi ale țării! Am hotărât deci că nu voi atârna franceza mea într-un cui și voi pleca mai departe. În Copenhaga studiez în engleză și în franceză și-mi fructific abilitățile lingvistice cât de mult posibil. Morala? N-aș fi ajuns ceea ce sunt fără îndrumarea profesorilor din Colegiul Național.

Viața de student? Altă poveste. Nu

mai ai doar grijă temelor pe ziua de mâine. Ești propulsat într-o altă lume. Pe lângă faptul că te simți minunat și tot odată speriat să lucrezi cu proiecte reale, să ai pe mâna ta responsabilități și decizii manageriale strategice, ești nevoit să te asiguri că trăiești în condiții de viață cât de cât normale. În caz că nu poți trăi doar cu sandwichuri și pizză, va trebui să gătești. Va trebui să faci curățenie, să-ți faci timp să-ți speli hainele, să cumperi mâncare, să plătești chiria, să plătești gazul și lumina. Lucruri care nu-ți treceau prin minte când stăteai cocoloșit la mama acasă. Dar asta aduce cu sine un dram de independență de care devii, culmea, dependent la un moment dat. Viața de student în Copenhaga e minunată. Sunt fericită să beneficiaz de asemenea condiții de studiu, să trăiesc într-o țară care promovează o mentalitate social-responsabilă, să fiu apreciată de profesori pentru felul meu analitic și tind să cred oarecum inovativ care mi-a fost inspirat în Colegiul Național. Pe lângă asta, viața de student înseamnă într-o mare măsură „asociații” și „organizații”. Ai șansa să faci parte dintr-un colectiv care se ghidează după aceleași principii și în ale cărui valori crezi și tu. Așadar, am optat pentru cea mai mare organizație de studenți din lumea, pe numele sau AIESEC. Se găsește oriunde în lume, chiar și în Iasi, și o recomand sincer. Am trecut printr-o selecție drastică până să fac parte din acest grup. De ce? Pentru că oferă imensa oportunitatea de a „gusta” viața corporatistă înainte să plonjezi pe piața muncii. Îți oferă o platformă unde lucrezi în diferite domenii de business deși nu dispui de niciun fel de experiență- resurse umane, finanțe, vânzări etc. Am devenit la scurt timp parte a comitetului executiv și tot odată lider de echipă. Am învățat ce înseamnă să fii cu adevărat un lider și cât de greu este să-i „inspire” pe ceilalți (Ceea ce mă duce cu gândul

înapoi la referința mea de mai sus. În număr impresionant, profesorii din Național sunt mentori, nu doar profesori). Vorbesc despre AIESEC pentru că e o organizația care reflectă persoana pe care o reprezintă. Este o organizație non-politică, condusă de studenți din toată lumea cu o misiune aparte: atingerea adevăratului potențial al umanității. Am plecat prin intermediul acestei organizații în Vietnam în vară precedentă, să duc mai departe această misiune, evident, pe plan individual. Mi-am propus să ofer măcar o parte din ceea ce mi s-a oferit mie, din norocul de a mă naște într-o societate mai „avută”. Am predat engleză în două școlii gimnaziale, la două clase de copii. E imposibil să explic sentimentul meu din prima zi de școală. Am pășit într-o clasă mică, grizonată, cu pereți fără tencuială și bănci rupte – peste care se împingeau 60 de copii curioși și motivați să învețe o limbă ce ar putea să le ofere șansă să-și depășească condiția. Căldura și umiditatea infernală, dieta mea compusă din mâncare 100 % asiatică – inclusiv broaște și viermi, viața într-o familie dintr-o căsuță Vietnameză „miniaturală”, traficul infernal compus în majoritate din motociclete și cel mai important – șocul cultural, au făcut poate ca metodele mele de predare să fie mai puțin eficiente. Știam însă că activitatea mea acolo într-o vară avea să le ofere elevilor mei un procent mic din vocabularul necesar unei conversații de bază. Scopul meu n-a fost acesta însă. Mi-am dorit doar să reușesc să le trezesc interesul pentru limba engleză și să-i inspir să lupte pentru a o învăța. De ce? Pentru că asta este cea mai importantă lecție pe care mi-a dat-o mie oră de franceză

din Național și ceea ce am stăruit să ofer mai departe.

În acest moment mă aflu în Montreal, Canada, unde studiez un semestru la școala HEC Montreal, una din cele patru școli HEC (Hautes etudes commerciales) din lume. M-am lovit de un alt sistem, o altă civilizație. Mai pe scurt, mă aflu într-o Americă francofonă, în Quebec – ce frumusețe! Mi-e greu să mă pronunț în legătură cu această experiență. Voi avea mai multe de spus despre ea de Paște, când ajung înapoi acasă și pot să „diger” ceea ce tocmai mi s-a întâmplat.

După cele spuse, vă întrebați poate unde duce drumul meu, sau mai precis cariera mea. Consider că trăim într-o lume extrem de competitivă. Ca să te distingi, nu e de ajuns să termini o facultate de licență și una de master sau poate și un doctorat. Trebuie să demonstrezi că ești un individ performant, motivat și

mai presus de orice responsabil pentru societatea în care trăiește. Sunt decisă, la cei 21 de ani ai mei să absorb cât de mult posibil barierele interculturale pe care marile companii din ziua de astăzi sunt nevoite să le doboare pentru a putea penetra piețele țărilor deja performante sau în creștere economică. Drumul acesta necesită însă mânăuirea multor limbi străine. De aceea în prezent, îmi doresc să dedic cât mai mult din timpul meu liber spre a-mi îmbunătăți spaniola, ebraica și daneza, limbi pe care le-am părăsit în timp pentru a prioritiza studiile universitare. Pentru Master, drumul meu este neclar. Oportunități există. Visul meu următor este să pătrund în economia statului Singapore și a unei țări din America Latină. Dar nu dispun

de un plan palpabil încă spre a-mi atinge visul.

Voi încheia mica mea istorisire spunând că veți iubi reuniunile de liceu! Și mai presus, veți iubi amintirile din liceu! Așa că pe lângă studiul intens de care sunt sigură că vă preocupați, petreceți-vă cât mai mult timpul alături de colegi și vă asigur că peste ani nu veți mai crede că doar „ați pierdut vremea"! Sper că drumul meu în Colegiul Național – școala care mie mi-a oferit cei mai frumoși profesori, prieteni și ani, să va fi inspirat îndeajuns încât să mă credeți pe cuvânt că purtați în piept emblema nu doar a unei școli de renume, ci a unui viitor strălucit!

*Sonia LENTER,
Absolventă Colegiul Național,
promoția 2011,
studentă Copenhaga, Danemarca*

Interviu cu un fost elev

Mă numesc Kristian Grau, sunt student în anul al II-lea la școala de arhitectură de la University of Huddersfield și absolvent al Colegiului Național Iași în promoția 2011 sub îndrumarea profesorului diriginte Andu Ouatu.

Ce lucruri interesante îți amintești despre viața de licean?

Vorbind din punct de vedere academic și pedagogic nu voi uita niciodată întrebările de 10 la fizică, ascultarea cea de toate zilele, banală și previzibilă, la istorie care în capul nostru atunci era un calvar mai mare decât o teză pentru unii, sau ziua când am fost elev de serviciu fix în ziua vizitei ministrului care întârziase mai mult decât profesorul de mate când dădea explicații unor copii și uita că a început ora...

În ce activități te-ai implicat și ce performanțe ai obținut?

La nivel academic, în liceu am renunțat să mai particip la orice tip de competiție. În schimb m-am înscris în echipa de baschet a liceului cu care am cucerit două sezoane consecutive titlul pe oraș, și în ultimul an titlu pe întreaga regiune a Moldovei. Și am pierdut o finală pe oraș într-un meci pe care îl consider cel mai frumos jucat într-o carieră de junior de peste 100 de meciuri oficiale.

Cum crezi că a contribuit faptul că ai studiat la Colegiul Național la evoluția ta personală și profesională?

În opinia mea, la școală trebuie să

mergi de plăcere, iar atunci când nu îți place o materie, consider că vina aparține în proporție de 95% profesorului care o predă. Plecând de la această premisă, am luat decizia de a mă transfera de la Colegiul Național C. Negruzzi la Colegiul Național Iași la sfârșitul clasei a IX-a. Din punct de vedere al colectivului pot să spun că la Negruzzi era mai bine, dar am avut de ales între prieteni și școală, și la acel moment am considerat că la școală cei mai importanți „prieteni” pe care trebuie să îi ai sunt profesorii, acesta fiind motivul principal pentru care am plecat de la un liceu la celălalt, unde am fost primit cu brațele deschise, în pofida faptului că în clasa a IX-a am avut cea mai mică medie din tot cursul complet gimnazial-liceal. În concluzie, pentru mine și pentru formarea mea profesională, a însemnat enorm faptul că am studiat „la răscruce pe coline” deoarece am putut să-mi iau „zborul” cu ușurință, planând înspre direcția pe care mi-am dorit-o fără a întâmpina niciun fel de „turbulență”.

Cum te-ai orientat spre arhitectură?

Hmm, bună întrebare. A fost o coliziune de sentimente, dorințe și poate chiar moștenire genetică, cum zic unii... Primul gând spre arhitectură mi-a venit în clasa a VII-a spre a VIII-a când deja eram conștient că șansele mele de a deveni jucător profesionist de baschet scădeau pe zi ce trece din cauza unei accidentări suferite și complicațiilor pe care le-am avut. Mă mir totuși că am avut această putere în subconștient deoarece era tare

greu să renunți, la vârsta de 14 ani, la visul de a ajunge într-o bună zi în NBA. În clasa a IX-a, deoarece printre singurii profesori care nu îmi erau antipatici era doamna Țura, profesoară de fizică la Negruzzi (de fapt cred că era de vină domnul Ouatu, care în clasa a VI-a pentru prima oară ne introducea în fizică, și felul cum s-a întipărit această materie în creierul meu este probabil numai meritul dumnealui). În aceste circumstanțe mă bătea un gând să urmez facultatea de fizică nucleară, dar fără a renunța complet la arhitectură ca idee. În clasa a X-a, sincer, nici nu știu dacă știam ce vreau să fac mai departe, dar în clasa a XI-a începusem să mă gândesc serios la medicină, dar eram dezamăgit de faptul că trebuia să învăț pe de rost și să uit, iarăși să învăț altceva, iar să uit și tot așa timp mulți ani. În februarie 2010 tata m-a întrebat dacă încă mai consider arhitectura ca opțiune principală și eu i-am răspuns categoric „DA”, dar probabil o fost mai mult un răspuns involuntar că să nu mă bată la cap. Acest răspuns a dus la prima mea pregătire la desen. În acel moment habar nu aveam ce înseamnă arhitectură, lucru pe care aveam să îl aflu abia după un an întreg de facultate. Deci, cum să vă spun, am ales această materie mai mult intuitiv, m-am bazat în special pe ceea ce am simțit și am avut speranțe de la această meserie. Marele avantaj pe care mi-l oferă această meserie este caracterul interdisciplinar, faptul că ori-când vreau, pot să combin fizica nucleară sau medicina sau chiar baschetul, sau psihologia, sau orice îmi doresc să aleg din acest univers atât de vast, numai cunoștințele mele despre domeniu reprezintă limitele care îmi impun felul în care eu proiectez și gândesc o compoziție arhitecturală.

Viața de student în străinătate:

Din nou, o alegere foarte dificilă, dar

o alegere care, din fericire, a fost făcută din avans, chiar poate dinainte de a fi sigur de opțiunea profesională pe care o voi alege. Poate din acest motiv a fost mult mai ușor de suportat gândul că îmi voi părăsi universul creativ în care m-am format. Aflat într-o lume complet nouă a trebuit să mă adaptez. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost faptul că nu am avut niciun fel de așteptări despre Marea Britanie, o țară pe care nu am vizitat-o înainte să vin la facultate. Primul an a fost de acomodare, deoarece a trebuit să învăț să mă întrețin singur cu un buget stabilit, lucru deloc ușor, având în vedere că nu am fost obișnuit cu un astfel de sistem, dar încetul cu încetul am început să-mi formez noi obiceiuri, noi prieteni și să-mi schimb centrele de interes. Cu gătitul în primul an nu m-am descurcat prea bine, dar nu pot să spun că am stat flămând. La sfârșitul anului numai un lucru pot să spun că îmi mai lipsea, faptul că nu aveam mașina cu mine, lucru care îmi limita posibilitatea de mișcare. În al doilea an am decis să vin cu mașina, ceea ce mi-a oferit noi oportunități: puteam să merg la cumpărături pentru o săptămână sau chiar mai mult, comparând cu cumpărăturile pentru 2-3 zile pe care le făceam în anul precedent; având proiecte în localitățile apropiate puteam să le vizitez cu ușurință, ceea ce mi-a permis un studiu mai atent asupra locurilor pe care aveam să le proiectez. Nu mai depindeam de avion, ca în anul precedent când am pierdut zborul de întors acasă de sărbătorile de iarnă și a trebuit să plătesc bani grei pentru un nou bilet. Și nu în ultimul rând, mi-a oferit oportunitatea de a vizita marile orașe ale Angliei, lucru pe care nu îl reușisem în primul an, în afară de Manchester care era la 30 de mile distanță. Am reușit să vizitez Londra de 3 ori, Birmingham o dată, Liverpool o dată și Sheffield de 2 ori, asta numai în decursul a patru luni. În

concluzie, acum, în apropierea sfârșitului anului al II-lea, când nu am mai fost în țară de 7 luni pot să spun că m-am acomodat complet și mă simt ca acasă aici, în cel mai mare oraș din Anglia, Huddersfield, care are 170.000 de locuitori fără cei peste 30.000 de studenți.

Ce planuri și perspective ai pentru mai târziu, după terminarea facultății?

Hmm, în anul doi la arhitectură sunt foarte departe de terminarea acesteia; programul meu presupune 3 ani de studiu după care un an de practică, urmat de 2 ani de master și încă un an de practică. Tot acest sandwich îți garantează semnătura și ștampila de arhitect. Eu în acest moment urmez cursul Ba Hons Architecture International, adică pentru acești 3 ani de studiu voi primi o diplomă și un degree de RIBA Part I, care îmi va permite să mă angajez într-o firmă de arhitectură pentru a face un an de practică necesar pentru a mă înscrie la master mai departe, care înseamnă RIBA Part II, adică echivalentul a unui student care termină Facultatea de Arhitectură Ion Mincu din București, singura facultate din țară acreditată de Royal Institute of British Architects, instituție care stă la baza fiecărui Ordin al arhitecților în majoritatea țărilor din lume. Acest International degree presupune în anul al treilea o excursie de studiu în afara Europei timp de o lună. Anul acesta au fost în China, de exemplu, unde trebuie să propui un design pe o temă stabilită, care va coincide și cu proiectul final al ciclului RIBA Part I. Dacă voi opta pentru această excursie pe diplomă va scrie International, lucru ce îmi va oferi posibilitatea să fac anul de practică în afara Europei. Programul Riba Part II poate fi continuat la orice facultate care este acreditată de acest institut. Acestea fiind spuse, și luând în considerare fundamentul latin al genei mele, mă gândesc din ce în ce

mai insistent la America de Sud. Sincer, dacă ar fi să aleg acum o țară în care să pot face practica și să-mi continui studiile, aceasta ar fi Chile, o țară nemaipomenită, lipsită de birocrăție, cu cel mai stabil sistem de pensii din lume și cu o cultură nemaipomenit de bogată. În niciun caz nu îmi doresc să-mi petrec restul vieții în Regatul Unit, chiar dacă este foarte probabil să rămân aici atât timp cât voi căpăta cetățenie. Cu privire la viitorul îndepărtat, mă bate un gând să revin în capitala culturală a țării, un oraș care mi-a definit caracterul și mi-a oferit o viziune de ansamblu asupra mediului socio-cultural. Am în minte un proiect ce seamănă izbitor cu teoria „Formei fără fond” scrisă de Titu Maiorescu, care după părerea mea persistă și astăzi în sânul societății românești. Îmi doresc ca Iașul să aibă o universitate printre cele 100 cele mai bune din lume, dar acest lucru nu poate fi realizat cu oamenii și mentalitățile care persistă în mediul academic din Iași în acest moment. Sper să trăiesc îndeajuns încât să apuc vremea în care se va publica de către cineva o nouă teorie a sincronismului, dar de data aceasta nu în mod superficial și nu doar cu privire la cultură, ci într-un mod cât mai natural și autentic posibil, pornind de la oamenii de jos, de la societatea civică, cei care nu mai au ce să piardă, și urcând treptat în rândul oamenilor de valoare, iar aici, când spun oameni de valoare, nu mă refer la cei cu doctorate și lucrări publicate, ci la cei cu inițiativă, care respectă legea oricât de proastă ar fi ea, și care nu sunt indignați de proceduri transparente care sunt menite să promoveze meritocrația.

Trimite un mesaj colegilor tăi mai tineri, actuali elevi ai Colegiului Național!

Fiți mândri că studiați în cea mai calitativă instituție de învățământ

preuniversitar din țară, nu fiți ignorați, deschideți-vă ochii pentru a întrezări un orizont cât mai îndepărtat, aveți răbdare cu voi înșivă și cu cei care își sacrifică nervii să vă învețe ceva esențial ce vă va ajuta de-a lungul vieții, și nu vă întrebați niciodată ce rost are ce ni se predă la școală deoarece veți ajunge în situația în care o să regretați că nu ați fost mai atenți sau că nu ați învățat destul, pentru că în momentul respectiv ați fi putut să fi avut

un atu pe care nimeni din societatea secolului 21 nu mai pare interesat să îl dețină, cunoștințele generale, cele care te fac să fii sigur pe tine indiferent de situație. Și nu în ultimul rând, să nu uitați un lucru: „Dumnezeu” stă în detalii.

*Kristian GRAU,
Absolvent Colegiul Național,
promoția 2011,
student Huddersfield, Marea Britanie*

Dansul sportiv – Pasiunea mea

*“Înțelepciunea ne ajută să rezistăm, iar pasiunile ne ajuta să trăim” –
Nicolas Chamfort*

Fiecare dintre noi are o pasiune sau un hobby. Este plăcut să citești, să călătorești, să cânti și să dansezi. Cu toții suntem încântați de acordurile unor instrumente, iar mulți dintre noi nu putem sta pe scaun când muzica ne învâluie în mrejele ei.

De la mișcările date de o joacă pe acordurile muzicii până la arta, distanța este foarte mare și nu se poate străbate decât prin multă muncă, dorință și voință.

Așa am început și eu în clasa a III-a, dintr-o distracție, dansul sportiv. Ca orice început și acesta a fost foarte greu. De la mișcările incorecte până la cele care se sincronizau cu muzica, mi s-a părut o distanță imensă. Pentru mine, dansul este un sport de echipă, constând în parteneriatul dintre un băiat și o fată, într-un cuplu de dansatori ce interpretează diferite ritmuri utilizând tehnici specifice dansului.

Deși se desfășoară seara, orele de antrenament au început să-mi placă și mai mult. Aceasta începe cu o încălzire de 15 minute, după care fiecare pereche se pregătește să evolueze. Jive-ul este dansul meu preferat. Muzica ce însoțește fiecare mișcare este foarte ritmată. Cea mai importantă caracteristică la acest dans este viteza. Jive-ul este un dans ritmat, cu un tempo rapid și foarte antrenant. Pentru mine acest dans este o adevărată probă de rezistență. Spun acest lucru deoarece în cadrul competițiilor după patru dansuri trebuie să mai ai energie și pentru jive.

Cel mai ușor am învățat să dansez

vals. Acesta este un dans lin la care după ce stăpânești bine pașii te face parcă să plutești. La fiecare oră de antrenament te întrebă oare ce mai poate fi nou pentru tine... și totuși permanent descoperi că mai ai ceva de învățat.

Pe lângă toate aceste lucruri și tehnici pe care le înveți la orele de antrenament, parteneriatul de dans dezvoltă relații interumane, o mare încredere în forțele tale proprii și o stare generală de bine. Aici mă întâlnesc cu mulți băieți și fete cu care am legat prietenii strânse.

Dacă la început ora de dans reprezenta pentru mine distracția din timpul săptămânii, acum motivația principală este faptul că fiecare experiență competițională îți aduce noi satisfacții personale. Experiențele trăite la fiecare concurs te încarcă cu mai multă energie și te ajuta să parcurgi etapele necesare care să-ți aducă mai multe premii și puncte în carnetul competițional. Cunoști mulți dansatori și antrenori care te felicită și care te fac să simți că plutești pe ringul de dans.

Multe cuvinte, multe antrenamente și mult efort, însă nimic nu este prea mult când urci pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Emoția, energia și împlinirea acelui moment îți dau forță pentru un nou început.

*Tudor HUȚANU,
clasa a V-a F*

O experiență la Festivalul „Hai la teatru”

„Teatrul înseamnă metamorfoză” – Silviu Purcărete

Cu ajutorul epitetelor, comparațiilor, metaforelor, sau mai bine spus, prin puterea, frumusețea și grandoarea cuvântului aș putea explica ce înseamnă „teatru” – este un templu măreț, iar spectacolul, un ritual închinat ființei, luminii, semenului nostru; este o evadare din real, o lume în care predomină frumusețea clipelor și splendoarea acestora. Este viața la alte cote, în care nu durata acesteia contează ci cât a putut transmite în desfășurarea ei.

Am luat contact cu această lume diferită cu foarte mult timp în urmă. Pășind în acest templu, eu fiind o persoană foarte curioasă din fire, m-a ajutat să asimilez micile secrete.

Pentru a intra în „real”, pentru a deveni un alt „eu”, trebuie să te detașezi de grijile, de problemele personale, trebuie să parcurgi un drum de la personaj la tine pentru a putea să transmiți starea și emoțiile acestuia. Atmosfera creată, vraja aruncată asupra oamenilor care te privesc trebuie să trezească sentimentele din sufletul eroului, nu din viața actorului.

Participarea la Festivalul „Hai la teatru” a fost o nouă provocare pentru mine. Pasiunea, talentul, m-au făcut să dau viață, să renasc o eroină prin puterea cuvântului, prin gesturi și atitudine scenică.

Am jucat rolul unui personaj, Lezica, care trecea foarte repede de la o stare la alta, încercând tot timpul să dea impresia unei persoane culte. Greșelile de exprimare aflate pe tot parcursul

monologului au fost un punct comic dar alternând în același timp cu unul dramatic exprimat prin tonalitate și joc scenic.

Emoțiile au fost extraordinar de mari deoarece pentru cinsprezece minute eram „eu” doar fizic, mintea, sufletul, lumea, aparținând micii eroine care prindea viață prin mine.

Deși m-am detașat de real și am lăsat loc unui „alt suflet”, ceva totuși mă readucea în planul concret. Era acel gând, acea idee care înfioară orice sau aproape orice actor: teama că acel suflet care există... moare odată cu terminarea piesei. Însă, în acest caz, chiar dacă „moare”, el prinde viață în sufletele spectatorilor.

A fost o experiență frumoasă, o evadare de care sufletul și mintea aveau nevoie.

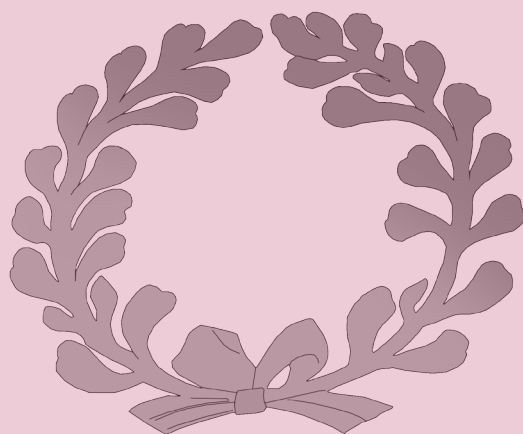
Participarea la acest festival mi-a readus în minte anii copilăriei, în care teatrul era mai mult un joc, în timp devenind o adevărată pasiune.

„Teatrul și poezia sunt cele care i-au ajutat pe oameni să trăiască și să continue.” -Venessa Redgrave

Claudia BÂRSAN,
clasa a XI-a C

Ne privește

Un nou început

Republica Moldova este o țară frumoasă cu oameni binevoitori și deosebit de plăcuți însă nu oferă condițiile favorabile instruirii și dezvoltării personale.

Am ales să-mi continui studiile în România deoarece era singura mea șansă pentru o educație de calitate într-o țară europeană. Eram sigură că procesul de acomodare urma să fie unul ușor pentru că cunoșteam deja limba română și mă bucuram de toate condițiile necesare adaptării într-o țară străină: suport financiar (bursă), cazare în apropierea colegiului...

Abia în momentul în care am ajuns în fața căminului unde urma să locuiesc și am văzut trei sute de elevi așteptând să își primească cheia de la cameră am realizat faptul că sunt singură între străini. Este destul de greu să te adaptezi într-un grup de oameni diferiți din multe puncte de vedere, mai ales când ai un vocabular diferit și un accent tipic moldovenesc. Credeam că o să fiu primită cu scepticism și nu m-am așteptat niciodată ca niște persoane complet necunoscute să dea dovadă de atâta înțelegere și să fie gata oricând să întindă o mână de ajutor.

Prima zi în Colegiul Național a fost cea mai stresantă și mai agitată zi din viața mea. Nu cunoșteam pe nimeni, nu știam nimic despre noii mei colegii mei sau în ce clasă trebuia să merg iar clădirea mi se părea un adevărat labirint. M-am rătăcit de nenumărate ori și pe parcursul următoarelor zile motiv pentru care întârziem aproape de fiecare dată la ore. Într-un final, m-am obișnuit cu stilul nou de viață, cu metodele de

predare ale profesorilor și cu programul strict al căminului.

În cei trei ani petrecuți în Iași am cunoscut oameni deosebiți cu care am legat prietenii strânse și am trăit experiențe unice.

Acum, privind retrospectiv sunt convinsă că alegerea de a veni aici a fost cea mai bună. Și nu numai pentru faptul că mi-a oferit ocazia să învăț într-un colegiu de elită, de la un colectiv de profesori extraordinari dar și pentru că am devenit independentă. Mi-am asumat toate acele sarcini care până atunci le reveneau părinților: a devenit responsabilitatea mea să am grijă de mine, a trebuit să învăț să gătesc, să spăl și să mă descurc cu gestionarea banilor pe care îi primeam lunar. Visul oricărui adolescent este să-și trăiască viața după propria voință însă în momentul în care te trezești departe de casă și dispui de toată libertatea nu prea știi ce să faci cu ea. Trebuie să hotărăști singur ce e bine și ce nu, să te impulsionezi să faci anumite lucruri mai puțin plăcute dar care fac parte din obligațiile tale. Prin urmare, pe lângă problemele din manualele de matematică orice elev sau student care alege să studieze departe de casă trebuie

să găsească rezolvare și celor cu care îl confruntă viața.

*Valeria
NASTAS,
clasa a XI-a C*

Leadership

Leadershipul este un fenomen complex de influență care implică liderul, persoanele care îl urmează și situația în care aceștia se află. Atât liderul, cât și ceilalți care îl urmează au valori, aspirații, expertize și experiențe diferite, care le modelează atitudinile și comportamentul. Fiecare dintre ei, reacționează într-un anumit fel, într-un context dat. Liderul, privit individual, poate fi descris printr-o serie de caracteristici și valori personale. Totodată, este important și contextul în care acesta a dobândit acest statut. Liderul este acea persoană care are o viziune și printr-un proces de influență, mobilizează una sau mai multe persoane, să îl urmeze spre îndeplinirea acesteia. Viziunea sa are la bază rezultate benefice pentru toate persoanele care îl urmează. Fiecare om are

viziunea lui, dar în momentul în care viziunea ta, devine și viziunea altora, atunci te poți considera cel puțin o persoană care reușește să îi inspire pe ceilalți, dacă nu chiar liderul grupului tău.

De exemplu, Raed Arafat a creat primul serviciu medical de urgență și descarcerare din România. Viziunea lui este să ajute sistemul de sănătate românesc prin dezvoltarea unui sistem de urgență eficient și anume SMURD. „Nu e suficient să fii medic, trebuie să știi să faci coordonarea sistemului, care este deosebit tocmai pentru că este un sistem la foc continuu. Evident, nu fac asta singur, suntem o echipă care facem toate astea” spune doctorul Raed Arafat.

Liderul are abilitatea și responsabilitatea de a determina nivelul de așteptări, de a motiva, inspira și căuta noi metode

de acțiune. Acesta nu are nevoie de statut sau poziții formale pentru a convinge, ci acestea rezultă din abilitatea lui de a comunica cu persoanele din jurul său. El este ales de oamenii care îl urmează în funcție de caracteristicile pe care le are și în funcție de situația în care se află. În dinamica unui grup, legătura dintre lider și aderent este decisivă. Obiectivele, valorile și motivațiile celor care îl urmează influențează procesul de comunicare și manieră în care sunt realizate activitățile. Statutul de aderent este, de multe ori, uitat și subestimat. Însă fără a avea un grup sau persoane care să urmeze ar mai exista lideri? Pe cine ar conduce aceștia? Cum ar apărea liderii dacă ei nu au fost în prealabil aderenți?

Liderii depind de aderenți și vice-versa. Munca de echipă și eforturile membrilor echipei sunt extrem de valoroase însă, astfel de eforturi necesită aderenți activi. În clasă, pe holurile liceelor, pe terenul de sport, cât și acasă, tinerii aflați în sistemul de învățământ preuniversitar își aleg, voluntar sau nu, modele de lideri pe care îi urmează. Această alegere, deși este spontană și rareori conștientizată, ea are la bază mecanisme de selecție puternic înrădăcinate într-un sistem de valori și convingeri. De cele mai multe ori, liderii pe care îi urmează adolescenții sunt membri ai familiei, profesori,

mentori, personaje fictive din cărți și filme sau colegi. În definiția adolescenților, portretul robot al liderului cuprinde următoarele caracteristici: spirit de echipă, răbdare, înțelegere, respect, organizare, inițiativă, creativitate și determinare.

Înainte de a-i conduce pe ceilalți trebuie să te poți conduce pe tine. Astfel trebuie să fii în stare să-ți controlezi și să-ți direcționezi emoțiile, înseamnă a fi capabil să-ți stabilești obiective clare și măsurabile, înseamnă a ști să-ți organizezi o zi de lucru, însemna a ști să faci diferența între urgent și mai puțin urgent, între important și mai puțin important, să fii consecvent în primul rând cu tine și să termini lucrurile pe care le-ai început. Acest aspect îl veți întâlni uneori sub denumirea de caracter, tărie sau fermitate! Oamenii se dau din fața celui care știe încotro se îndreaptă și îl urmează apoi pe acesta!

*Camelia MACARIU,
clasa a X-a B*

Da, se poate!

Sau despre implicare în 5 pași

Pornind de la ideea că toți vrem o schimbare, însă tot timpul ne plângem că nimeni nu face nimic, că societatea e dezorganizată și că "Guvernul e de vină", am să prezint conceptul meu despre implicare și inițiativă având în vedere grupurile de inițiativă din care am făcut parte. Nu știu când voi mai avea cu adevărat ocazia să fac acest lucru, mai ales că bacalaureatul, pentru mine, reprezintă un punct de reper deloc îndepărtat.

- 1. Nu te mai plânge.** În loc să iei în derâdere toate lucrurile din jurul tău, mai bine ai încerca să vezi cum le poți rezolva. Odată ce identifici o problemă, se presupune că tu ești principalul responsabil pentru rezolvarea ei. Cei care identifică probleme ale comunității sunt mulți, însă sunt foarte puțini cei care își asumă rezolvarea lor. Am întâlnit foarte puține persoane din această categorie și de aceea mi-au rămas clar întipărite situațiile în minte. De exemplu, atâta timp cât am făcut parte din Consiliul Elevilor, mi s-a semnalat deseori problema platformei online de prezentare a liceului, însă doar doi elevi s-au oferit să se ocupe de acest lucru. Respect față de atitudinea lor!
- 2. Guvernul nu este responsabil de viața ta.** Fac această afirmație pentru că m-am lovit deseori de concepția conform căreia sistemul e singurul de blamat pentru ceea ce

ni se întâmplă. Lucram la un proiect de *Revitalizare urbană* propus de Fundația Comunitară și voiam să renovăm spațiul din zona Romtelecom. Noi, plini de entuziasm și de dorința de a rezolva cât mai repede situația, am mers din scară în scară pentru a-i întreba pe locatari dacă putem depune un proiect pentru acest spațiu. Am întâlnit o tanti care a părut foarte ofensată de faptul că noi, niște elevi de liceu, nu suntem la școală să învățăm și să luăm note mari și ne-am dus la ea să o întrebăm dacă putem îmbunătăți locul în care ea se plimbă zilnic. Ce să căutăm noi acolo? Să vină Primăria și Guvernul să vopsească pereții! Nu e normal așa? Săraca doamnă de asta votează! Să vină Guvernul de la București să revitalizeze un spațiu din jurul blocului!

- 3. Te invidiază cei din jur?** Această atitudine vine din frica de a sta chiar în bancă alături de altcineva decât colegii preferați. Nu vă fie teamă să comunicați! Deși există persoane care sunt total diferite față de noi, sunt sigură că se poate ajunge la un compromis și la o comunicare eficientă. Nu trebuie decât să ne ascultăm și să ne înțelegem între noi. În plus, prin această atitudine de toleranță ne formăm la rândul nostru: învățăm să comunicăm eficient, să ne facem auziți, înțelegi și să-i ascultăm pe

cei din jur.

4. „Și ce îți iese din asta?”. Niciodată nu am înțeles sau refuz să înțeleg de ce banii contează atât de mult. Atunci când le povestesc prietenilor mei despre activitățile civice în care sunt implicată, se uită mirați la mine și, de cele mai multe ori, mă întrebă: „Și ție ce-ți iese din asta?” De ce ar trebui să-mi iasă ceva anume? Pentru mine este de ajuns să-i ajut pe alții. Poate că, astfel, am de câștigat de 10.000 de ori mai mult prin cunoștințele pe care le dobândesc, prin fapte și prin mulțumirea pe care o aduc celor din jur.

5. **Fă parte din schimbare.** Observ cu surprindere că Iașul nostru cel de toate zilele se schimbă. Se schimbă în bine. Începând de la autorități care au obținut fonduri pentru restructurarea căilor de comunicație din oraș, până la oameni. Din ce în ce mai mulți optează pentru a susține proiecte cu impact în comunitate. Cu toate acestea, unii dintre noi încă mai stau să se gândească dacă să ia parte la un proiect sau să caute pe internet cele mai noi aplicații Mobile.

Am ajuns la o etapă din existența noastră în care

implicarea în comunitate depinde. Actoriile societății sunt în fiecare dintre noi. Calitatea actului depinde de cât de mult vrem să facem sau nu parte din schimbare.

Dacă am învățat ceva din ceea ce am creat până acum, ar fi că acum, dacă identific o problemă în rândul comunității din care fac parte, încerc, necondiționat, să o rezolv. Bineînțeles, nu îmi iese întotdeauna, dar caut soluții și nu rămân indiferentă. Știți cum e: decât să regreti un lucru pe care nu l-ai făcut, mai bine unul pe care l-ai făcut!

*Ana-Maria BĂLTEANU,
clasa a XII-a E*

Despre voluntariat: YouthBank

Am fost obișnuiți mereu ca munca noastră să fie plătită într-un fel sau altul. Societatea a dat naștere unor idei greșite despre câștigarea adevăratei valori a vieții, experiența, punând accentul mai mult pe teoretizare și recompensă. Astfel, nu cu multa vreme în urmă, singurul mod în care puteam câștiga experiență era să muncim într-un cadru potrivit pregătirii noastre profesionale. De cele mai multe ori, aceasta nu era suficientă decât în decursul facultății și după terminarea acesteia. Lucrurile sunt într-o continuă schimbare, iar nevoia oamenilor de a acoperi aceasta problemă a dat naștere unei abordări originale, creative și eficiente a câștigării de experiență într-un cadru de cele mai multe ori non-formal, dar serios și educativ – voluntariatul.

Ce este voluntariatul?

Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestație materială, însă oferind un cadru prielnic pentru dezvoltarea abilităților individuale din diferite domenii, fără a necesita, de cele mai multe ori, o pregătire academică sau o experiență profesională prealabilă.

Ce pot face ca voluntar?

Un voluntar poate îndeplini o multitudine de sarcini. De obicei, atunci când se aplică pentru un post în cadrul unui program de voluntariat, aplicantul trebuie să accepte o serie de termeni și condiții impuse. Aceasta reprezintă, de cele mai multe ori, un contract privind acordarea a câteva ore pe săptămână

activităților de voluntariat. După această etapă, voluntarul își poate alege domeniul în care dorește să se implice în cadrul programului, astfel încât acesta să se potrivească experienței sale precedente. Chiar și așa, o experiență premergătoare nu este necesară.

Ce abilități îmi trebuie?

Cea mai importantă abilitate pe care un voluntar trebuie să o aibă este dorința de a învăța. Entuziasmul de a-i ajuta pe ceilalți, precum și o bună comunicare în cadrul echipei sunt, de asemenea, demne de luat în considerare.

Ce dovedeste că am fost voluntar?

Programul de voluntariat la care o persoană se înscrie oferă, de obicei, două posibilități de a consemna activitatea de voluntariat. O modalitate este de a număra orele petrecute ca voluntar, acestea fiind trecute într-un document oficial, recunoscut la nivel internațional. Altă modalitate este de a se elibera un certificat care atestă participarea pe o anumită perioadă de timp într-un astfel de program.

Unde pot fi voluntar?

Exista o mulțime de structuri non-guvernamentale care oferă posibilitatea de a fi voluntar. Dintre acestea, în continuare, vom detalia un program educațional al Fundației Comunitare Iași numit YouthBank.

Ce este YouthBank?

YouthBank este un program administrat de către un grup de adolescenți, selectați și instruiți în acest scop, care urmărește constituirea, promovarea și administrarea transparent a unui fond special destinat proiectelor implementate de către liceeni.

Întrucât la baza conceptului

YouthBank stă faptul că tinerii sunt cei care vor modela viitorul, programul încurajează filantropia, inițiativa civică și responsabilitatea.

Cum a apărut YouthBank?

Primul comitet YouthBank apare în Irlanda de Nord în 1999, în același an lasându-se și în Marea Britanie. Treptat, sunt încheiate diferite parteneriate astfel încât programul este lansat în Bosnia și Herțegovina, Croația, Serbia, Muntenegru, Armenia, Azerbaijan, Georgia, Turcia, Kazakhstan, Palestina, Cehia, Rusia, Slovacia, România, urmând să se extindă și în Franța și Bulgaria.

În 2006 apare primul YouthBank din România, în Cluj-Napoca, sprijinit de YouthBank Irlanda. Începând cu 2009, programul e lansat la nivel național sub coordonarea Asociației pentru Relații Comunitare, fiind replicat în alte zece orașe din țară: Alba Iulia, București, Constanța, Baraolt, Odorheiu Secuiesc, Timișoara, Oradea, Sfântu Gheorghe, Sibiu, Tîrgu-Mureș, iar începând cu anul școlar 2010-2011, YouthBank este prezent și în Iași.

Etape YouthBank:

- I. Campania de recrutare- Selecția și pregătirea tinerilor
- II. Campania de strângere de fonduri
- III. Concurs finanțare
- IV. Implementare proiecte finanțate
- V. Eveniment încheiere program
- VI. Evaluare program

Rezultate YouthBank Iași

Proiectele care au fost selectate reprezintă concepția fiecărei echipe asupra lucrurilor care au importanță pentru comunitatea noastră sau ocazia de a-și vedea o veche pasiune materializându-se. De la proiecte ecologice (Green Week, Eco Art, Green), la Strada ca o scenă; de la voluntariat (O inimă mai

zâmbitoare – un viitor mai bun, Artiști pentru copii, Zâmbetul speranței), la promovarea artei neconvenționale în anturajul tuturor liceenilor și studenților (Go Art'd, Fresh Art Fest), de la dezbatere (Edit), muzică și dans (Bandabeat: Find your band feel the beat, Let's Dance) la găsirea comorii (Tresure Hunt), finanțările programului YouthBank s-a remarcat prin diversitatea temelor și ideilor proiectelor.

Experiența YouthBank

Aici am învățat cele mai multe lucruri și mi-am dat seama că managementul trebuie să se afle pe lista mea de planuri pentru viitor. În cadrul acestui proiect am avut o perioadă de fundraising, perioadă în care am organizat un eveniment ce îmbina teatrul, muzica și dansul, am făcut tombola cu jucării în diferite centre comerciale, face painting, am vândut felicitări, am colindat o firmă de IT și am obținut sponsorizări de la diferite firme. Această perioadă a fost cea mai grea deoarece m-am lovit de multe greutăți, dar am învățat foarte multe lucruri care mă vor ajuta mereu. După finalizarea acestei etape am început o campanie de promovare a fondului destinat liceenilor, campanie ce a avut loc în toate liceele din Iași dar și în diferite centre culturale și comerciale. După primirea și selecția aplicațiilor am luat decizia finală. Aceasta a fost în funcție de criteriile

de eligibilitate stabilite, dar și a interviurilor de clarificare, cât și a criteriilor de selecție finală. Toate proiectele câștigătoare care au avut ca inițiativă dezvoltarea locală și au fost monitorizate de către echipa YouthBank, Raportul anual YouthBank stând la baza etapei de negociere a parteneriaelor necesare derulării unei noi ediții a programului. În această vară, în Tabăra Națională YouthBank, care a avut ca scop evaluarea finală a programului, am realizat că YouthBank nu este o simplă echipă, ci o familie.

”Îmi doream să fac parte dintr-un program care să mă ajute să-mi dezvolt anumite abilități, un program în cadrul căruia să învăț lucruri noi, să scap de rutină, dar cel mai important, să schimb comunitatea în care trăiesc. Întreaga echipă YouthBank are aceleași idealuri ca mine și mă bucur nespus că am oportunitatea de a face parte din ea!”

*Mădălina SĂVOAIA,
clasa a XI-a C*

”De ce YouthBank? Pentru că am șansa de a lucra într-o echipă extraordinară în care să ofer ce am mai bun și să mă implic activ în SCHIMBARE. Nu poate fi ușor, dar beneficiile sunt pe măsura efortului depus. Astfel, voi câștiga o experiență neprețuită, voi lucra cu oameni deosebiți și cel mai presus, voi putea să mă IMPLIC în ceva constructiv pentru comunitate. Pe scurt, aceste oportunități NU trebuie ratate!”

*Ovidiu PRICOP,
clasa a XI-a C*

Fructele și dieta diabeticului

Ne-am hotărât să mergem anul acesta la Sesiunea de Comunicări Științifice pentru elevii de liceu, disciplina Chimie. De ce? Există mai multe motive, printre ele și acela că dorim să fim studenți la Facultatea de Medicină unde se studiază Chimia organică în anul I. Un alt motiv este și acela că doamna profesoară ce predă la clasa noastră știe cum să ne atragă spre studiul acestei discipline și ne încurajează în realizarea unor proiecte care să ne fie cu adevărat de folos în viață.

Ideea de la care am plecat este o problemă de actualitate: pacientul cu diabet zaharat și dieta lui, care trebuie să fie foarte strictă și anume să nu conțină multe zaharuri. Am studiat numeroase cărți și articole, ne-am făcut un plan de lucru și am plecat la drum mai întâi cu un chestionar prin care am încercat să investigăm gradul de educație alimentară al elevilor colegiului nostru. Chestionarele concepute de noi le-am oferit spre completare colegilor noștri care au

binevoit să le completeze cu seriozitate. Din datele colectate am constatat că majoritatea elevilor consumă cu plăcere fructe, dar există totuși, deși un număr mic (5%), colegi din dieta cărora lipsesc fructele, ceea ce înseamnă că ei sunt expuși, prin lipsa vitaminelor și a fibrelor, la riscul de a dezvolta infecții și boli autoimune. Tot din chestionare am aflat că fetelor le plac îndeosebi fructele exotice și citricele, iar băieții apreciază mai ales gustul merelor. Testând cunoștințele de chimie ale colegilor, am constatat că părerile lor în legătură cu fructul ce ar avea cea mai mare cantitate de vitamină C sunt foarte variate, deoarece pentru o treime din ei lămâia galbenă ar fi fructul „minune”, altă treime consideră lămâia verde că întrunește această caracteristică, iar alții apreciază că portocala este fructul cel mai bogat în acid ascorbic, așa cum este numită această vitamină în vocabularul chimiei.

Când am stabilit întrebările din chestionare ne-am gândit să aflăm dacă

liceenii au sau nu rude cu diabet zaharat în familie și, în același timp, dacă au sau nu cunoștințe solide despre această boală cronică cu complicații devastatoare, deoarece această afecțiune se diagnostichează la tot mai mulți oameni din România și din întreaga lume și este legată de anumite obiceiuri alimentare în care predomină apetitul spre consumul de dulciuri. Am aflat lucruri interesante atunci când am pus lucrurile „cap-la-cap”. În eșantionul nostru, constituit din 173 de elevi, a apărut un element surpriză: mai mult de o treime din colegii noștri au rude cu diabet zaharat în familie, ceea ce reprezintă un procent foarte ridicat. Pe de altă parte, în majoritate, elevii Colegiului știau că diabetul zaharat este o boală caracterizată prin creșterea glucozei în sânge, dar aveau cunoștințe mult prea vagi și atunci ne-a venit ideea: vom cerceta zaharurile și vitamina C din fructe pentru a stabili care este fructul cu cantitatea cea mai mică de zaharuri și cantitatea cea mai mare de vitamina C pentru ca diabeticii să-l introducă în dieta lor fără a se teme de creșteri glicemice neprevăzute și pentru ca acidul ascorbic în cantitate mare să le protejeze vasele care altfel devin victima unor afectări ireversibile. Ideea de la care am plecat în această investigație chimică se află în mai multe studii analizate, în care se sugerează că un consum mare de fructe și vegetale poate scădea riscul de diabet zaharat, dar dovada este limitată și inconclusivă. Glucoza și fructoza sunt monozaharide cu caracter reducător, ce se găsesc în fructe. Prin urmare, am apelat la cunoștințele dobândite în cursul orelor de chimie conform cărora: „**În mediu alcalin, glucoza și**

fructoza reduc ionul cupric (Cu^{+2}) la ion cupros (Cu^{+1}) la încălzire, cu apariția unui precipitat roșu-cărămiziu”.

Ca niște adevărați alchimiști, am apelat la mai mulți reactivi chimici și sticlărie de diferite mărimi și forme, dar am folosit și sucuri din mai multe fructe (portocale, clementine, lămâie, kiwi, mere). Și iată că a devenit valabil dictonul: *quod erat demonstrandum*. Precipitatul roșu-cărămiziu ne-a spus clar că zaharurile reducătoare sunt prezente în probele analizate. Am trecut apoi la următorul pas. Estimarea vitaminei C în aceleași sucuri de fructe. Am apelat din nou la pipete, pahare Berzelius și Ehrenmeyer, dar și la soluție Lugol și soluție de amidon.

Au urmat calculele riguroase ale împărțirilor și înmulțirilor mililitrilor și în sfârșit am ajuns la o mare surpriză: marul este fructul interzis diabeticilor, având cea mai mare cantitate de zaharuri și cea mai puțină vitamina C, deși un proverb englez binecunoscut spune: „*An apple a day keeps the doctor away!*”. În urma rezultatelor obținute prin experimentului nostru, vom promova citricele, **întrucat acestea au cantități mari de vitamina C (cea mai mare cantitate de acid ascorbic având-o lămâia) și puține zaharuri**, fiind astfel ideale în dieta diabeticului. Pe de alta parte, vom face disemnarea rezultatelor obținute de noi prin oferirea de pliante și calendare tematice elevilor Colegiului Național pentru ca aceștia să își modifice comportamentul alimentar, **în speranța că astfel vom ajuta în prevenirea apariției diabetului zaharat la viitorii adulți.**

Nicoleta DUMITRESCU
Clasa a XI-a C

Ruxandra TOCAN
Clasa a XI-a C

Un an

”D oar un an. Poți să îi spui studiu independent dacă te deranjează an liber. Nu trebuie să îmi dai nimic în plus față de acum, va fi ca înainte, promit.” „Nu, nu. Ce ar spune bunica? Și prietenii?” ... am purtat această discuție de o mie de ori cu mama. Să îți iei un an de pauză după liceu, renumitul gap year, e o rușine în fața valorilor românești, perceput ca un moment de slăbiciune, ca o abandonare a studiilor. Dar au oare și celelalte popoare aceeași idee?

În vara anului trecut am participat la un training internațional, în Bosnia și Herțegovina, despre drepturile omului. Având 17 ani, eram cea mai mică, colegii mei situându-se în jurul mediei de 25 de ani, unii atingând chiar pragul vârstei de 30 de ani. Am constatat cu stupeoare că un om normal în jurul vârstei de 25 de ani, nu știe de ce a dat la medicină, nu e hotărât că va continua în același domeniu, crede că încă o poate lua pe un drum nou. De asemenea, cei care mi s-au părut cei mai inteligenți și pregătiți erau cei care au luat... un an liber! Șocant, nu-i așa? Întocmai nemții, francezii, canadienii sunt cei care își iau de obicei un gap year. Sunt copii inteligenți, admiși deja la o fă culte bună. Ei refuză oferte univesitare și timp de un an călătoresc, fac internshipuri și voluntariat.

De ce? De ce să stai un an aparent degeaba, să iei o pauză de la învățat, să îți dereghezi programul, când tu poate deja știi ce facultate vrei să urmezi sau când oricum ai putea să te reprofilezi după primul an, ai putea

măcar să încerci, nu? Dar oare nu este și voluntariatul o metodă de a te dezvolta (vezi programele SEV), oare nu tot ei afirmă că într-o vacanță de șapte zile, învață cât stând acasă un an?

Singurele motive pertinente pe care le-am găsit pentru a-mi continua studiile fără pauză, sigur, pe lângă mulțumirea familiei, sunt faptul că facultatea apreciază un om hotărât – motivația ta e mai puternică pentru ei dacă vrei să li te alături imediat ce ai terminat liceul, ci nu după un an în care ai meditat la asta; iar programul studenților este mult mai lejer și presărat de tot felul de oportunități internaționale.

Însă... dacă nu acum, la 18-20 ani, vei încerca mai multe, îți vei lua o vacanță de șase luni departe de casă, atunci când? La 24 de ani, când termini facultatea și ai, eventual, un serviciu, de la care ar fi fantezist să crezi că vei putea lipsi măcar două săptămâni (acomodarea la un nou fus orar e dificilă, iar o vacanță de o săptămână într-un loc foarte diferit de casă poate fi o experiență eșuată din cauza lipsei odihnei necesare acomodării). Sau la 30 de ani, când vei fi independent financiar... dar poate vei avea și copii?!

Ah, trebuie să amintesc energia și curiozitatea specifică acestei vârste.

Iar dacă acest an pare costisitor, vă invit să-i urmăriți pe the madpackers of Europe, pe fostul naționalist Bogdan Borș și pe Iulian Mavriș, în călătoria lor de 10000 de km prin Europa cu 100 de euro. (Mai multe informații pe Facebook)

Cred că indiferent de alegerea pe care o facem ar trebui să fim mândri de ea și să ne trezim dimineața cu un zâmbet și cu multă energie pentru a ne converti visele în planuri și realitate.

*Ilinca-Andreea COJOCARU,
clasa a XI-a C*

Despre experiența Kasta Morrely

Un an în urmă eram o elevă obișnuită, învățam destul de bine, aveam câteva activități pe care le credeam pasiuni și le urmăream în timpul meu liber, îmi plăcea să ies cu prietenii, îmi plăcea ciocolată și bineînțeles soarele și căldura. Despre viitor nu aveam habar și era ceva la care mă voi gândi când voi fi mare. Eram exact ca toți tinerii din ziua de astăzi și nu exista nimic prin care să mă remarc, să ies în evidență din marea de chipuri gri și necunoscute ale unui colectiv obișnuit de elevi din acest oraș până când am aflat de existența genului artistic Teatru de Modă Morrely Fashion Theatre.

Am învățat din familie importanța unei șanse. Mulțumită unui proiect finanțat de Administrația Fondului Cultural Național am avut ocazia de a cunoaște și a mă implica în activitățile Organizației neguvernamentale Internaționale Kasta Morrely. Astfel m-am implicat în viața comunității locale, am participat la activități de formare socială și profesională prin evenimente și proiecte culturale educative ce au ca scop pregătirea tinerilor ca viitori lideri. Kasta Morrely este o organizație non guvernamentală internațională culturală și de apărare a drepturilor omului, ce militează pentru dezvoltarea sustenabilă a societății democratice prin promovarea competențelor și a calificărilor profesionale. Sediul central se găsește la Iași, dar are numeroase filiale pe tot întinsul globului în marile centre urbane și culturale ale lumii precum în Madrid, Roma, Ankara, Montreal, New York, Mumbai ș.a. Chiar am avut ocazia de a-l întâlni pe

reprezentantul filialei Kasta Morrely din Italia, într-o vizită a acestuia la Iași, la mai puțin de o lună de implicare ca voluntar în cadrul organizației.

Având în vedere că sediul central internațional se află la Iași am deosebită șansă de a fi pregătită de o parte din specialiștii fondatori ai Kasta Morrely, echipa care a conceput și legitimat Standardele Ocupaționale Naționale pentru două profesii de vârf a societății contemporane Organizator spectacole și Manechin și a scris primele manuale de specialitate pentru ocupațiile de Manechin, Organizator Spectacole și Maestru de Ceremonii. Prin implicare civică am aflat că România mulțumită experților Kasta Morrely este prima țară din lume unde s-a creat și legalizat știința meseriilor de Manechin și Organizator spectacole.

Vă voi împărtăși două activități deosebite, dar care reprezintă doar o mică parte din proiectele și evenimentele la care am participat.

Primele luni am fost implicată în proiectul „Teatru de Modă Morrely Fashion Theater” în cadrul căruia am beneficiat de mai multe stagii de formare și la finalul căruia am urcat pe scenă într-un spectacol extraordinar. Teatru de modă este o marcă înregistrată și proprietate intelectuală Kasta Morrely, gen artistic distinct și original promovat la nivel național și internațional, ce îmbină arta teatrală, arta modei, pantomima și arta coregrafică.

În cadrul spectacolului au fost prezentate mai multe colecții ale designerilor Kasta Morrely pentru copii și tineri, cum ar fi: colecția haute couture” Pe

aripile timpului”, prezentată și pe marile podiumuri ale lumii, de o frumusețe deosebită, lucrată manual cu fire de aur și argint și împodobită cu pietre prețioase și colecția” AZUR” pentru tinerele din înalta societate, din dantelă italiană cu aplicații strălucitoare. Prin toate momentele artistice spectatorul a avut posibilitatea de a face o călătorie spirituală de-a lungul secolelor prin cele mai mari culturi ale lumii, să simtă parfumul Japoniei feudale și să se bucure de noblețea samurailor, să danseze alături de reginele Egiptului, să cunoască prinți și prințese și să participe la baluri mascate din înalta societate europeană.

Pentru că în stagiile de formare ne-am dezvoltat și ținuta și atitudinea scenică, eleganța comportamentală, expresivitatea și am aflat atât de multe despre dans, teatru, arta coregrafică am ieșit pe scenă încrezătoare fiindcă am simțit că merit locul meu de pe scenă. Emoțiile nu au mai reprezentat o piedică, ci dimpotrivă un stimul interior care ne-a permis tuturor tinerilor actori să ne bucurăm din plin de reușita noastră.

Dar pentru că activitatea Kasta Morrely este mult mai complexă, organizația fiind specializată în formarea liderilor europeni prin traininguri și proiecte

internaționale, era normal ca prin interes și implicare să beneficiez și eu de pregătire internațională gratuită prin fonduri europene.

Mi-am folosit șansa Kasta Morrely de a participa la proiectul internațional numit” Common values for common actions”, creat prin programul Uniunii Europene” Tineret în acțiune” și finanțat de Comisia

Europeană, ce a avut loc între 1 și 9 Septembrie 2012 în Krusevo, Macedonia ce a reunit 58 de participanți din 10 țări: Bosnia și Herțegovina, Grecia, Albania, Croația, Kosovo, Italia, România, Serbia, Turcia și Macedonia. A fost o pregătire internațională care mi-a arătat cât de multe oferă pentru tinerii implicați apartenența la Uniunea Europeană. Prin metode de educație non-formală precum workshopuri, dezbateri, jocuri de rol mi-am însușit cunoștințe aplicative ce definesc societatea actuală.

În Macedonia am aflat cum verifică toată lumea ușor, sigur și cu economie de timp maximă vizibilitatea internațională pe care o au toate brandurile, orașele, vedetele și personalitățile a căror activitate prezintă interes prin credibilitate. Verificarea rapidă a activității reale și recunoașterii internaționale se face prin tastarea pe Google la secțiunea Imagini a numelui dorit. Așa am văzut și aflat cu surprindere de ce străinii îmi spuneau că reprezintă organizația cu cea mai mare vizibilitate din România. Doi specialiști europeni din Grecia și Turcia mi-au tastat pe Google imagini la Seara Interculturală „Kasta Morrely fashionable” ca brand valoros în domeniul promovării turismului internațional și valorilor mondenității, „Kasta Morrely

ngo” ca brand neguvernamental de interes internațional pentru proiectele sale exemplu de bune practici și „Kasta Morrely world” ca interes global pentru activitățile sale. Este uimitor câte lucruri practice poți afla dacă te implici și participi în proiecte internaționale.

Ulterior m-am implicat și în derularea altor proiecte interaționale Kasta Morrely care mi-au demonstrat și mie că orizonturile sunt fără limite dacă vrei să te formezi pentru reușita socială folosind oportunitățile europene gratuite oferite tinerilor.

În concluzie am înțeles de ce se spune că „speranța este pentru ratați” iar reușita este pentru cei care se implică pentru a ști cum să folosească oportunitățile societății democratice. Am convingerea că prin implicarea în activitățile civice ale unei organizații cu vizibilitatea pe care o are Kasta Morrely în diferite domenii de interes comunitar îmi voi descoperi vocația ce reprezintă calea succesului asigurat în viață, așa cum au reușit și alți tineri de la această organizație înaintea mea.

*Dana LUPAN,
clasa a XI-a C*

Pasiunea pentru dans

De când eram mică am văzut în jur cum absența pasiunii în activitățile zilnice ducea ușor la lipsa poftei de viață, nemulțumire, frustrare și chiar eșec în carieră. Toată lumea ne spune să facem și ceea ce ne place, dar să ne alegem și o profesie de viitor ce ne-ar permite să fim independenți de alții.

Încă de la o vârstă fragedă am fost îndrumată să fac sport, începând cu baletul și karate tradițional la grădiniță, scrimă și dans sportiv în clasele primare, handbal și gimnastică ritmică în gimnaziu, dar nu am putut conștientiza că mi-aș putea găsi o activitate căreia să îi dau o mare importanță. Pasiunea pentru dans s-a manifestat încă de la grădiniță, iar pe parcurs am încercat diferite stiluri, până când în clasa a VIII-a ceva mi-a atras atenția: dansul clasic, sau altfel spus, baletul. Multă lume, când se gândește la balet, vede în principiu lucruri roz, băieți în colanți sau tutu-uri. Dar toate aceste lucruri sunt o mică parte din marea lume a dansului clasic.

La antrenamente am avansat rapid, având avantajul de a lucra într-o grupă de 3 fețe ce aveam cam aceeași vârstă. Doamna profesoară ce m-a pregătit a rămas uimită de voință și ambiția mea de a progresa. Efortul nu era numai în sala de balet, dar și acasă, unde reluăm ce învățasem și studiam individual mișcări noi, coregrafii și teorie. În vara anului 2012 am început să mă gândesc că aș putea participa la competiții. Pregătirea propriu-zisă a coregrafiilor a început în noiembrie, iar în luna februarie a acestui an am aplicat la Rudolf Nureyev International Ballet Competition, concurs

desfășurat în lună martie la Budapesta. Când am primit invitația oficială de participare am început antrenamentele mai dese, mai solicitante, pentru a pregăti trei variații clasice și un dans contemporan. Concurenta avea să fie mare, majoritatea provenind din academii și companii de balet cu tradiție veche, dar eu mergeam mai mult pentru experiență, să văd cum e să lucrezi alături de un maestru de balet cunoscut pe plan internațional, cu pianist la dispoziție, pe scena teatrului.

Am ajuns la Budapesta după un drum lung cu mașina, dar în final am ajuns la hotel. În taxa de participare, organizatorii îmi ofereau cazare și masa timp pe tot parcursul competiției, diurna pe durata participării mele și abonament complet pe toate mijloacele de transport în comun. Concursul era alcătuit din trei runde, eliminatorii. În prima zi, când am ajuns, am fost primită neașteptat de bine de unguri, iar spre seară am avut prima oră de studiu clasic, cu maestrul de balet, pe scena teatrului Academiei Naționale de Balet din Budapesta. Cum majoritatea concurenților vorbeau fluent rusă, maestrul a ținut cursul în această limbă, unori întrebând în engleză dacă am înțeles. La început am avut un șoc, nefiind capabilă să înțeleg decât termenii deja cunoscuți în franceză și eventualele explicații în engleză sau germană. După terminarea orei de studiu a urmat extragerea numerelor de intrare în concurs, iar eu m-am ales cu numărul 26. La sfârșit mi-am dat seama că eram 52 de concurenți, dintre care 18 făceau parte din duete. În drum spre hotel am făcut

cunoștință cu un băiat (Thomas) ce reprezenta S.U.A., dar locuiește în Panama și, stând de vorbă, am aflat mai multe despre emoțiile resimțite la competiții și viața ca dansator profesionist. Descoperind că sunt novice în tot ceea ce înseamnă participarea la concursuri, am primit câteva sfaturi ce s-au dovedit a fi foarte utile pe parcursul competiției.

A doua zi aveam programată o oră de studiu, urmată de repetiția la scenă a variațiilor, iar seara intrăm în competiție, în primă rundă. Timpul părea ce trece prea rapid, probabil din cauza emoțiilor. Ora de studiu a decurs mai bine și am început să învăț puțin din rusă folosită, măcar în ceea ce privește numărarea și unele îndrumări. Repetiția a fost o experiență uimitoare, având personalul la dispoziția mea, făcându-mă să mă simt ca și cum eu aș fi fost prim-solista într-un spectacol de mare amploare. Emoțiile au început să crească pe măsură ce ce apropia momentul intrării mele în competiție. La sfatul lui Thomas, nu mi-am concentrat atenția asupra celorlalți concurenți și ce pot face ei, pentru a nu uita ce puteam face eu. Am început să-mi ascult pe iPod variația pe care urma să dansez, nepăsându-mi de ceilalți. Mi-am așteptat răbdătoare rândul și, după o respirație profundă, am intrat pe scenă... Reflectoarele, ce păreau că vin din toate părțile, special ca să mă urmărească, îmi puneau în evidență fiecare pas și gest ce spuneau povestea personajului interpretat. Totul a trecut foarte repede, dar a lăsat în urmă un gust dulce-amar: pe de o parte dulce, deoarece experiența de a dansa pe scena este un

fantastică, imposibil de exprimat în cuvinte, și amară, deoarece variația se terminase și conștiința critică îmi spunea că aș fi putut face mai bine. A urmat a doua variație clasică, ce a trecut la fel de rapid, cu aceleași emoții. Coregrafiile pe care le-am dansat au fost alese dintr-o listă impusă și au avut un ritm alert, ce îmi solicitau toată concentrarea în fiecare secundă, pe toate componentele: pașii tehnici, expresia brațelor și a feței,

încordarea maximă a mușchilor și dozarea efortului în fiecare dintre aceste componente simultan.

Prima rundă s-a desfășurat pe parcursul a două zile, eu concurând în prima. În cea de-a doua am avut ora de studiu dimineața și am revenit seara la Academie pentru a-i vedea pe ceilalți concurenți dansând. Spre miezul nopții s-a afișat lista cu cei ce urmau să danseze în runda a doua. Din 52 de concurenți, numai 34 au trecut mai departe. Din păcate drumul meu în competiție s-a terminat acolo, dar în urma rămas o experiență de neuitat.

Deși lumea baletului este una foarte dură, existând o concurență mare pentru rolurile principale, este totuși deschisă și publicului, ce poate răsplăti muncă asiduă, de zi cu zi, continuă, a balerinilor, prin aplauze la scena deschisă.

Sentimentele pe care un artist le are atunci când vede publicul zâmbind, aplaudând și strigând « Bravo! » sunt magnifice, euforice, ce pot fi înțelese doar trăindu-le.

*Laura GĂLĂȚANU,
clasa a XI-a C*

NaNoWriMo sau 30 de zile de abandon literar

Vă place să scrieți? În ceea ce mă privește, acesta e unul din lucrurile pe care le fac cu cea mai mare plăcere. Însă din diverse motive, reale sau inventate, nu am reușit să termin multe dintre povestirile pe care le începam.

Am aflat întâmplător despre NaNoWriMo (prescurtare de la Național Novell Writing Month) în toamna anului trecut. Premisă era simplă și interesantă – pe durata lunii noiembrie, participanții trebuie să scrie o povestire de cel puțin 50000 de cuvinte (1667 cuvinte/zi), în orice limbă doresc, fără a pune la socoteală orice pasaj scris înainte de 1 noiembrie (cu toate că planificarea este permisă). De vreme ce nu mai scrisesem nimic de o asemenea anvergură înainte și luasem o pauză lungă de la scris, am decis să accept această provocare.

A fost o lună nebună. Având în același timp de-a face cu o perioadă

încărcată de teze și teme, nu a fost ușor să îmi fac timp în fiecare zi pentru scris. Ideea și personajele mele nu erau nici ele foarte clar conturate. Însa pe zi ce trecea, deveneam tot mai atașată de poveste și de personaje, care parcă își căpătaseră propria lor viață. Atât prietenii, cât și familia m-au încurajat, iar comunitatea online de participanți a fost foarte deschisă și dispusă să dea sfaturi oricui ar fi avut nevoie.

În cele din urmă, nu am reușit să scriu decât 30000 de cuvinte, dar am învățat multe despre ce înseamnă cu adevărat să scrii o poveste. Să scriu în ciuda lipsei acute de inspirație și a greșelilor evidente, pe care aveam să le corectez după ce terminăm. Să trăiesc alături de personajele mele. Să mă concentrez pe o singură poveste până la capăt și mai ales, să-mi iubesc povestirea, să iubesc însuși faptul de a scrie.

Recomand această provocare tuturor celor cărora le place, într-adevăr, să scrie. Nu pot garanta calitatea scrierii sau finalizarea proiectului, dar în mod sigur va fi o experiență unică și distractivă.

*Mara Catinca
BUCIULEAC,
clasa a IX-a B*

Amintiri

Muncă, dragoste, multă pasiune... Acestea sunt câteva din multitudinea de cuvinte prin care pot descrie ceea ce simt atunci când mă gândesc la QWAN-KI-DO.

Experiența ultimului Campionat Național la care am participat m-a făcut să mă gândesc cu adevărat la ceea ce înseamnă de fapt această artă marțială pentru mine. Cu o zi înainte de competiție, mai mult ca niciodată, stresul, oboseala, emoțiile mi-au dat un prilej de a mă descarca printr-o „porție de plâns” urmată de sfaturile unei adevărate mame, antrenora mea. M-a făcut să îmi aduc aminte de toate experiențele din viața mea ca practicant de Qwan-Ki-Do pe care le-am trăit de la grădiniță până acum când, am trecut deja la ultima categorie, cea de seniori(peste 18 ani).

În drum spre casă aveam în gând doar vorbele spuse de ea: „Plângi, descarcă-te! Să plângi este un dar, Ade!”. M-am întrebat cum am pornit pe acest drum și mi-am dat seama că pe lângă dorința părinților de a ști să mă apăr și de a face un sport, au fost: plăcerea, talentul și faptul că nimic nu este întâmplător, totul se petrece cu un motiv.

Îmi aduc aminte cu câtă grijă și iubire antrenorul ne corecta fiecare tehnică, mișcare ca și cum am fi fost copiii lui. Atunci când ne pregăteam pentru „Piticul de ciocolată” făceam antrenamente vara, la Veneția, repetam demonstrația până când era perfectă, iar dacă unul dintre noi greșea reluam; dacă întârziem la antrenamente primeam ture de

mersul piticului, iar dacă aveam note mici la școală primeam pedepse de asemenea întrucât „Școala este pe primul loc și apoi antrenamentele” ne spunea Vo Su.

Întotdeauna când ne-am pregătit pentru campionate și examene, am dat dovadă de seriozitate, am muncit foarte mult, fapt ce reiese și din rezultatele de la Competițiile Naționale și Europene la sfârșitul cărora clubul nostru a fost mereu pe locul întâi.

Am știut întotdeauna că fără muncă nu poți reuși (90% efort, 10% talent), dar nici atunci când vine vorba de distracție nu suntem mai prejos.

Nu pot uita taberele de vară de la Năvodari unde făceam antrenamente atât pe plajă unde ne tăiam în scoici, cât și în apă unde înghițeam jumătate de mare făcând abdomene și flotări. Toboganul cu apă de pe plajă era mereu ocupat de noi făcând întreceri și trenulețe, iar cel mai frumos castel de nisip era al nostru. În ultima zi, după ce mâncam felii mari de pepene și ne murdăream bine, alergam cu toții în apă și făceam ritualul de plecare. Abia acum conștientizez faptul că acele antrenamente erau oarecum pregătitoare pentru Examenul de Centură Neagră care nu se pregătește în decursul unui singur an ci în 10-12 ani întrucât acesta nu presupune doar cunoașterea exercițiilor ci și o intensă pregătire fizică, psihică și cunoașterea unor elemente de bază a stilului redată într-o lucrare de licență.

Nici frigul nu ne doboră, așa că în fiecare an ieșim în picioarele goale la o mică

bătaie cu zăpadă care era doar încălzirea pentru acea zi de săniuș ce urma, în care, într-un an, am stat cinci minute sub zăpadă până a venit antrenorul să mă scoată din mâna băieților care m-au acoperit complet cu zăpadă.

Sunt multe amintiri pe care nu cred că le voi uita vreodată, dar lucrul cel mai important și pe care l-am apreciat întotdeauna este faptul că atunci când trebuie să muncim, muncim, iar când ne distrăm, nu cred că cineva se poate distra mai bine ca noi. Acest fapt este datorat în totalitate antrenorului care a știut întotdeauna să fie atât un profesor extraordinar, un model de urmat, întrucât ne transmite din spiritul marțial, energia, voința și puterea lui, dar în același timp a fost și un părinte foarte bun dându-ne mereu sfaturi, discutând cu noi deschis orice problemă.

Acum, când mă uit la cei din urma mea, cei mici, mă văd pe mine cu câțiva ani în urmă și îmi dau seama că și ei primesc la fel de multă dragoste și atenție, așa cum primeam și noi. Sunt la fel de fascinați de povestioarele cu elevii de la Templul Shaolin, experiențe din viața maestrului fondator PHAM XUAN TONG și alte întâmplări cu ninja și lup-tători.

Am înțeles că tot ceea ce învăț este un dar, un mod de a-ți educa mintea, trupul și sufletul și că trebuie transmis mai departe așa cum și mie mi s-au explicat și împărtășit anumite taine. Mi-am dat seama că această artă-marțială este „un mod de viață, o metodă de a te cunoaște și de a te înțelege, o cale prin care să devii nu doar un om puternic, ci mai ales o ființă echilibrată” cum spune maestrul PHAM XUAN TONG.

*Adelina IGNAT,
clasa a XI-a C*

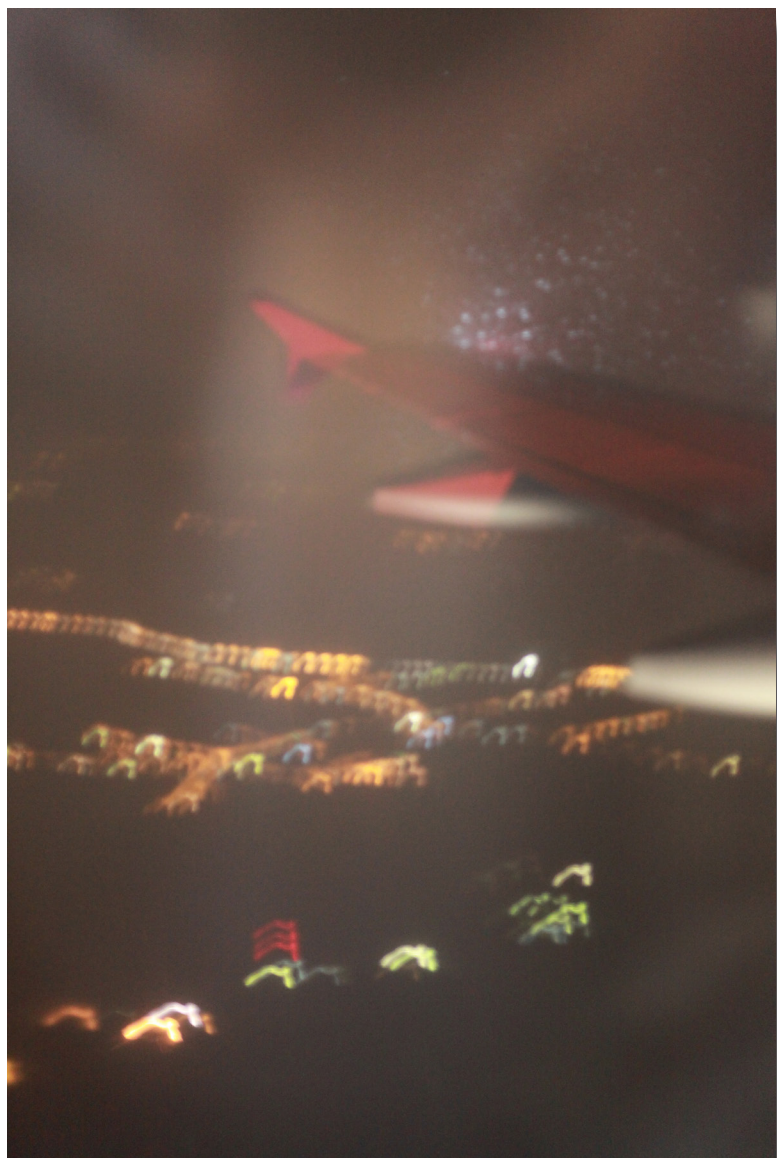

Nu lăsați revista să devină obiectivul altora!

Săptămâna trecută (bine, cea anterioară scrierii) am participat la Leaders School, un proiect ce reunește bianual 30 de tineri cu potențial în ceea ce privește leadershipul, orice formă ar îmbrăca. De obicei mă înscriu în multe proiecte, am dat vreo patru interviuri la viața mea și de fiecare dată am fost selectată. Nu înțeleg de ce se decid toți asupra mea, însă nu cred că e ceva de rău. Mama îmi zice că un preot i-ar fi spus că am noroc! Noroc, nenoroc, am fost la Predeal, 6 zile, la o școală de lideri. Am plecat Ana-Maria și m-am întors *Ana-Maria doritoare să facă orice îi stă în putință să devină cu adevărat un lider.*

Ce a fost acolo, a rămas în mintea noastră și am să încerc să vă povestesc pe scurt ce am făcut noi: aveam 5 zile efective de lucru, fiecare cu o tematică anume - leadership personal, comunicare în leadership, leadershipul echipei, povești de leadership și, în ultima zi (cel mai interesant) o simulare de business. Am aflat care ne sunt punctele forte și ce tip de personalitate reprezentăm. De exemplu, punctele mele forte sunt Individualizare, adică înțeleg diferențele dintre oameni și comunic cu fiecare în parte după tipul lor, Organizare

(fără nicio prezentare!), Focalizare - viața mea este un cumul de obiective, Responsabilitate - îmi asum ușor și benevol responsabilități, uneori nu tocmai în beneficiul meu, și Studios - adică sunt interesată de tot ce este nou și mă informez în domenii diferite. Ca tip de personalitate-mască, sunt Dominant, însă un Dominant moderat. Am cunoscut foarte

mulți lideri, de la care am învățat cel puțin în un lucru și am avut parte de cei mai buni și mai inspiraționali speakeri (*ever*).

De asemenea, am cunoscut un domn care este ocazional profesor la Harvard și care dorește să schimbe sistemul educațional românesc. De opt ani se luptă cu guvernele, la fel de schimbătoare ca anotimpurile, și cu mentalitatea oamenilor din cadrul acestora. Deci da, de OPT ANI încearcă să facă o schimbare și abia de îl ia cineva în serios. Acesta și-a făcut o coaliție dintre școlile de top din România și încearcă să implementeze faze-pilot ale acestei schimbări. Am rămas profund impresionată de faptul că și-a dat seama imediat că învăț la *Național*. Ce am dedus de aici? Să nu renunțăm niciodată la ceea ce vrem să facem, să muncim zi și noapte pentru ce ne dorim, pentru ca totul să se îndeplinească.

Citind ultimele numere din revistă, nu am putut să nu constat înclinația din ce în ce mai mare spre texte filosofice, de meditație asupra unei probleme mai mult sau mai puțin importante din societate, și care m-au făcut să mă gândesc

dacă noi chiar suntem ceea ce scriem. La începutul liceului, atunci când începusem noi să punem pe picioare revista, aveam parcă alte valori pe care voiam să le promovăm: voiam să scriem despre cele mai controversate subiecte, să ne dezvoltăm spiritul critic și să ne exprimăm liber. Nu de multe ori elevii clasei din care fac parte erau priviți uneori ca fiind rebeli datorită ideilor pe care le dezvoltau.

Ceea ce vreau să punctez este un mesaj care sper să fie înțeles din toate perspectivele posibile atât de elevii ce scriu actualmente în revistă, cât și de generațiile viitoare: nu lăsați, vă rog, revista să devină obiectivul altora, pentru că deja este al nostru! Întâlnirea cu domnul respectiv m-a dus cu gândul la devenirea noastră. Fiecare dintre speakerii invitați au reușit să devină ceea ce și-au propus doar datorită faptului că au gândit *altfel*, înafara cutiei. Este o lecție pentru fiecare dintre noi. Poate și de asta m-au ales să particip.

Ana-Maria BĂLTEANU,
clasa a XII-a E

Adolescentia

Cine sunt eu?

Cine sunt eu? Nu știu. Nimeni nu știe cu adevărat. O ființă. O persoană care își caută locul în lume, care aspiră la atingerea cotelor înalte ale existenței. Cineva, care are dorința apăsătoare de a ajunge la împlinirea spirituală, stabilind un echilibru și o armonie în interiorul ființei sale, visul de a domina necunoscutul în goana sa de a descoperi tainele și misterele universului.

Lumină. Întuneric. Două lumi nevăzute și total diferite una de cealaltă. Unde va ajunge sufletul meu când zilele mele de existență vor fi încheiate? Nu știu. Nimeni nu poate ști. Pământeni știu că binele te călăuzește spre lumină, într-un paradis absolut încântător, cu îngeri care cântă la harpe, cu fructe dulci, un lăcaș de pace și de odihnă. De asemenea, mai știu că răul te conduce către întuneric, într-un infern înfricoșător, un loc înghețat, lipsit de frumusețe, dominat de tristețe și chinuri.

Umblam prin încăperea goală, iar pașii se pierdeau în urma mea. Mi-am privit reflecția în oglinda cristalină și am zărit o siluetă slabă, firavă și plâpândă, cu tenul palid, alb ca zăpada. Părea o ființă gingașă și blândă. Avea părul castaniu, strălucitor și catifelat, ochii ciocolatii, blânzi și calzi, iar buzele subțiri. Eram mirată de chipul angelic din fața mea și mă întrebam „oare aceasta sunt eu?”. În acel moment, am simțit cum o durere puternică și apăsătoare îmi săgetează capul. Nu eram capabilă să suport o astfel de durere chinuitoare, aveam impresia că nu mai pot sta în picioare, însă reflecția din oglindă a rămas

nemișcată. Era țeapănă. Cu greu îmi țineam ochii deschiși să pot urmări chipul din oglindă, care trecea printr-o transformare neașteptată. Partea dreaptă a ființei se întuneca din ce în ce mai tare, pe când partea stângă era la fel de angelică și gingașă ca până acum. Ochiul drept a devenit de un roșu aprins, iar în el se putea citi răutatea, setea de putere, thanatosul. Părul se închidea la culoare ajungând să fie negru ca pana corbului și aspru, iar buzele deveneau roșii, sângerii. Priveam îndurerată la cele două entități existente în una singură și nu îmi puteam crede ochilor. Mă uitam la jumătatea stângă a chipului, unde zăream o frumusețe absolută, prezența feminină angelică, pură și inocentă, dar în cele din urmă, privirea mi-a coborât pe partea dreaptă a feței, unde era surprins diavolul ispititor și doritor de moarte, iar atunci m-am întrebat din nou „aceasta sunt eu?”. În clipa ce a urmat, durerea m-a săgetat în piept cu repeziciune și am început să tremur. Totul era agonizant și de nesuportat. Am început să plâng și eram din ce în ce mai confuză. Dacă nu sunt o ființă frumoasă cu inima caldă, și nici o persoană rea cu inima rece, atunci ce sunt? Cine sunt eu? Lacrimile se scurgeau cu repeziciune pe chipul meu, iar cu un efort destul de mare am reușit în cele din urmă să deschid ochii și să privesc în oglindă. Am văzut cum trăsăturile celor două entități se amestecă, reușind să formeze una singură. Ființa care a rezultat avea lacrimi în ochi și mă privea cu frică și spaimă. Durerea i se citea în privire. Cu mâna am încercat să

ADOLESCENTIA

alung o lacrimă, iar exact aceeași mișcare a făcut-o și reflecția din oglindă. . În acel moment, am realizat că eu eram acea ființă misterioasă.

Durerea a dispărut și a lăsat în urma ei o liniște apăsătoare. O luptă a avut loc în sufletul meu, în încercarea de a mă cunoaște pe mine însămi. Totul nu a fost decât un joc. Dar nu unul obișnuit. A fost un joc matur, complex, care a însemnat suferință, sacrificiu din partea propriei

persoane. A te cunoaște pe tine însuși nu reprezintă un joc de copii, în care regula fundamentală este distracția, ci reprezintă o luptă a ființei umane, pe care o poartă cu cea mai înfricoșătoare entitate existentă, adică „sinele”.

Astfel, am reușit să descopăr cel mai ascuns mister al universului. Am aflat în cele din urmă, cine sunt eu cu adevărat.

*Cristina-Alexandra PLEȘESCU,
clasa a IX-a B*

Cum am învățat să fiu eu

„Nimeni nu ne poate face să ne simțim inferiori fără permisiunea noastră” -
Eleonor Roosevelt -

Aparent, un simplu citat. Cu toate acestea, am reușit să gădesc în el de-a lungul timpului răspunsul la multe întrebări.

Am observat că în ultima vreme tendința oamenilor a devenit aceea de a nu crede deloc în bine, sau mai corect, să își plângă de milă tot timpul, găsind câte ceva care să nu le convină fie fizic, fie în acțiunile lor, fie la alte persoane.

Această stare nu este neapărat una reală, impusă de conștiința lor. Este de fapt o gândire negativistă, care amplificată regulat te afundă încetul cu încetul în sentimente precum tristețea, deziluzia uneori chiar și depresia. Astfel, ajungi să consideri că nu mai există motive să lupți și să speri că totul se va rezolva, lăsând răul să acapareze tot ceea ce ai mai bun. Ascultând orice lucru spus de o societate ștearsă, adâncită în aparențe nu faci decât să înrăutățești situația în care te afli. Cu toate acestea, există și o a doua categorie de oameni. Cei ce trăiesc cu premisa, aceia cărora viața nu le insuflă seriozitate. O tratează ca un joc, veșnic în schimbare, spontan, fără a se gândi la orice părere exterioară.

Cu trecerea timpului am învățat că viața oferă atât lucruri bune cât și rele, noi fiind incapabili să controlăm propriul nostru destin. Însă întrebarea veșnică rămâne: „De ce din senin, după atâtea lucruri bune, suntem loviți de răul inevitabil?” Conceptul de bine dus dincolo de limite este strâns legat de ideea de „rău”, practic acel moment în care individul se lasă purtat de un val al

împlinirii, însă, orbit de dorință, împlinire și extaz, nu observă că s-a îndepărtat de la scopul său inițial. Acest rău este ceva autonom. Practic, el acceptă inițial tot ceea ce îți dorești tu necondiționat, ca mai apoi să te doboare, să te facă vulnerabil și să te inducă într-o stare de incertitudine.

Încetul cu încetul, omul uită de sine, uită de unde a plecat și nu știe exact unde va ajunge. De asta, din punctul meu de vedere consider că trebuie să vezi răul din jurul tău, să îl înțelegi ca mai apoi să fii capabil să îl înlături sau să îl depășești. Și îl poți înlătura învățând să te cunoști mai întâi pe tine, încercând să îți fundamentezi anumite idealuri semnificante, fiind pur și simplu tu însuși. Desigur că nu există nimic mai frumos decât să uiți de tine, chiar și pentru puțină vreme însă există posibilitatea de a face acest lucru fără a cădea în abisul vid, neconturat al dezamăgirii. Modul ideal de a face acest lucru este iubind, deoarece atunci când iubești, încerci să scoți la suprafață tot ceea ce este mai bun în tine pentru a-i dăruii ființei iubite fericirea absolută. Totodată, punându-i pe cei dragi înaintea oricăror pretenții proprii dobândești noi concepții asupra existenței, te situezi mai adânc în realitate prin simplul fapt că înveți să privești cu atenție oricare lucru care te înconjoară și te bucuri de orice dar ce-ți este oferit de viață deoarece chiar și în cel mai mic obiect se găsește o frumusețe ascunsă, unică și fascinantă.

Astfel, am învățat să privesc viața

ADOLESCENTIA

dincolo de un șir nesfârșit de prejudecăți, de aparențe ce o învăluie într-o stare de moleșeală veșnică. Am învățat să diferențiez binele de dorința de a obține lucruri fără limită (exuberanța), și lovindu-mă de anumite greutăți, să

conștientizez că între bine și rău există un pas extrem de mic însă pierderile mă vor ajuta mereu să prețuiesc ceea ce am iar înfrangerile vor face victoria mult mai dulce.

*Andra BULGARU,
clasa a IX-a B*

Solitudinea ca necesitate

Majoritatea persoanelor asociază acestui concept de singurătate incapacitatea de a realiza o conexiune, de a fi compatibil cu un alt individ. Într-o oarecare măsură, noi decidem dacă vom dori să fim singuri pentru că așa simțim, sau dacă dorim să nu ne depărtăm de ceea ce ne definește ca oameni, de comunicare și de interacțiune.

După părerea mea, există o nevoie de a iubi și de a fi iubiți, o necesitate de a oferi și de a primi afecțiune. Acele momente de răgaz, când te afli în armonie cu sufletul tău sunt momente esențiale în parcurgerea traseului spre descoperirea iubirii, spre descoperirea integrală a sinelui. De exemplu, artiștii se folosesc de solitudine pentru a crea o operă de artă, lăsându-se îndrumați de scânteia divină ce o posedă.

Nu există persoane ce ni se alătură pe parcursul vieții și rămân pentru totdeauna. Vom pierde persoane la care ținem, vom întâlni persoane noi, diferite, fascinante ce ne vor impresiona și ne vor împărtăși povestea. La rândul nostru, le vom păstra amintirea vie și vom face ca aceștia să trăiască permanent în sufletele noastre.

În ciuda faptului că nu vom fi lașiți singuri, noi ne simțim singuri. În cele mai importante momente ale vieții noastre suntem singuri: la sfârșitul vieții, trecerea în neființă o săvârșim singuri. La începutul vieții, totul depinde de noi, dacă vrem sau nu să trăim, dacă vrem să ne începem existența pe Pământ.

Este mai ușor să nu spui nimic, ci doar

să gândești tot. În acest fel, începe o interiorizare, ce te ajută să îți cunoști propria persoană, te ajută să vezi tot ceea ce nu ai prilejul să vezi când anumiți oameni te influențează și îți schimbă modul de gândire.

În strânsă legătură cu solitudinea se află ideea de fericire, de căutare a fericirii. Aceasta trebuie căutată în momente, priviri, zâmbete, cărți, lucruri mărunte ce ne definesc ca persoane. Odată ce ne punem fericirea în persoane, fericirea noastră va cunoaște un sfârșit. Ceea ce rămâne în permanență alături de noi suntem noi înșine.

Fericirea este destinația noastră, dar, în opinia mea, nu poate fi atinsă niciodată în totalitate. Pentru a ne apropia de ea, trebuie să ne facem curajul să parcurgem calea ce ne îndruma spre aceasta. Curajul este imperios necesar în acest context deoarece drumul către fericire nu este mereu unul fericit, ci ne îndeamnă a face sacrificii, ne schimbă ca persoane. Schimbarea bruscă ne determină rareori să ne înstrăinăm de propria ființă, să nu putem să ne dăm seama de caracterul nostru la începutul călătoriei.

Spre atingerea idealurilor, apar anumite obstacole, ce determină ca traseul să fie palpitant, încărcat cu oportunități de a ne folosi cunoștințele și experiențele acumulate până în acel moment. Obişnuindu-te cu dificultățile, găsirea fericirii va fi neașteptată, dar plăcută și satisfacătoare.

Acceptând să ocolim greutățile ce apar, înaintând pe calea mai sigură, mai puțin primejdioasă ne împiedică să ne

ADOLESCENTIA

împlinim, dar faptul că admitem teama, frica, înseamnă că o putem înfrange și continua traseul.

În viața oricărui individ, vor sosi momente în care singura companie pe care am dori să o avem este compania propriei ființe. Atunci, descoperim

faptul că ne putem descurca pe cont propriu, că tot ce se află în jurul nostru este efemer și faptul că aspirațiile personale sunt mai presus decât orice alt aspect, chiar dacă, uneori, ne este greu să admitem.

*Amanda NĂSTURĂȘ,
clasa a IX-a B*

Moarte-semnul întrebării

Mor. Poate că nu este prima dată când auziți această frântură dintr-un gând morbid, poate ecoul lui încă vă răsună în minte, iar voi încercați să-l ascundeți, să-l încuiați într-o temniță de unde să nu mai poată ieși să vă bântuie. Eu știu că a trebuit să trăiesc cu acest cuvânt, să-mi împart mintea cu el o perioadă îndelungată de timp. Oricât de fericită încercam să fiu, acest gând venea la suprafață, trezindu-mi o frică ce o resimțeam profund în activitatea mea. Frică? Frică de ce? Aceasta m-am întrebat și eu o perioadă. Răspunsul nici astăzi nu-l știu pe deplin, dar, prin această confesiune, voi încerca să deslușesc misterul din spatele acestui gând.

Să începem cu adolescența. În ce constă această perioadă? Noapți albe, întrebări fără răspuns despre un viitor, ce pare îndepărtat cu câteva decenii, când în realitate sunt maxim patru ani, vise, dragoste, prieteni, aventuri ale imaginației individului, care lipsit de posibilități materiale face un act de hybris încercând să atingă transcendentul prin gând. Totuși, unora dintre noi, li se întâmplă o, s-o numim, anomalie. Sau poate chiar în asta constă normalitatea unui adolescent.

Începe cu un sentiment de solitudine. Ești înconjurat de prietenii tăi, râdeți, vă simțiți bine. Ei încercă să te facă să te simți o parte dintr-o unitate puternică, greu de dezbinat. Asta și sunteți. Însă oricât de mulți oameni ar fi fost în încăpere, oricâte vorbe duioase ți se adresau sau îmbrățișări calde ți se dădeau, tu tot te simți singur, neînțeles, aș putea spune

chiar, uitat de soartă. Adolescența este o perioadă în care individul se simte izolat de societate, părăsit de ceilalți într-un colț întunecat, bântuit de idei sadice, de imagini ce nu s-au întâmplat și probabil nu aveau să se întâmple.

Solitar, adolescentul se ascunde în diverse activități, eliberându-și furia în hobby-uri. Această frustrare duce de cele mai multe ori la activități constructive, ce ne formează personalitățile și ne ajută să descoperim cine suntem cu adevărat. Unii aleg să deseneze, să cânte, să citească sau să practice un sport. Aceștia sunt cei norocoși, care cel mai probabil nu vor fi răniți și se vor vindeca, relativ rapid, de acest sentiment groaznic. Însă, mai este o categorie: cei care merg pe un drum „greșit”, ajungând să-și facă rău singuri fizic sau psihic. Acest drum „greșit” are mai multe direcții. Pentru câțiva acest sentiment de singurătate devine obsesie și depresie acută. Inițial se îndepărtează de familie, de bunicii dragi, de mătușile blânde și unchii amuzanți.

Acasă devine un termen relativ. Da, este locul în care locuim, dormim și ne petrecem timpul când nu ne aflăm în oraș, dar aceea căldură care o simțeam când eram mici, când abia așteptam să le povestim părinților cu cine ne-am mai jucat în parc, ce am făcut la școală, ce note am luat și alte lucruri ca acestea care făceau parte din cotidian, dispare subit. Acum, în majoritatea cazurilor, discuțiile cu părinți durează mai puțin de o oră sau două pe zi, fiind preocupați de o viață frivolă, îi expediem cât de rapid putem.

Unii merg mai departe cu această izolare. Se izolează de prieteni, până când mai rămân cu unul sau doi sau chiar nici unul. Se ascund în diverse domenii, în cărți, în muzică. Astfel până acum putem distinge două tipuri de adolescenți. Primul urmând exemplul lui Eliade, așa cum se prezintă el în celebrul *Romanul adolescentului miop*, echivalentul său feminin putând fi întâlnit în personajul Simona din romanul *Exuvii* de Simona Popescu, iar cel de-al doilea urmând exemplul lui Grig Dima, din romanul lui Mihail Drumeș *Elevul Dima dintr-a șaptea*, mereu înconjurat de prieteni și dornic de aventură.

În final totul se încheie cu o privire în urmă, o analiză a schimbărilor ce au

survenit asupra propriei ființe în decursul anilor ce au trecut. Rezultatul va fi unul singur. *Mor*. Luat cu sens denotativ poate fi un onomat, ce redă mormăitul unui urs, sau acțiunea de a trece în altă stare de existență, una imaterială, transcendentă. *Mor*. Rezultatul e o nouă persoană. Ne transformăm atât de mult încât privind în trecut nu ne mai recunoaștem și, totuși, suntem aceeași, aceeași copii care alergau zâmbind spre părinți, dar care au luptat pentru independență ca în final să nu o mai dorească.

Am murit.

Nu mai sunt aceeași și, totuși, sunt tot eu.

*Alexandra ISTRATI,
clasa a IX-a B*

Minciună și adevăr

Se spune că adevărul te eliberează și că te ajută. Aceste afirmații sunt ele însele minciuni. Sintagma „adevărul doare” este singura care exprimă realitatea, dezvăluirea minciunilor pe care le spunem aducând durerea de care am încercat să scăpăm prin acel neadevăr. Nu spun că e bine să mințim, dar adevărul este supraestimat: nu te eliberează, ci din contra, te adâncește în acea lume de suferințe și durere din care încerci să scapi. Există, normal, situații în care adevărul îți ușurează viața, face o oarecare ordine, un fel de echilibru exterior.

Poate nu ne dăm seama, dar mințim atât persoanele din jur cât și pe noi în fiecare zi. Aceste neadevăruri pe care le spunem, aparent nesemnificative, sunt cele care ne ajută să trecem prin viață, ce maschează simptomele greutăților apăsătoare ale vieții. Când cineva ne întreabă ce facem nu așteaptă un răspuns sincer, care să dezvăluie acele sentimente adânc înrădăcinate ce amenință să răbufnească, ci este pregătit pentru acel răspuns simplu, deseori neadevărat „Bine”. Când este vorba de noi, ne dăm răspunsuri superficiale la frământările pe care le avem, pentru a umple pe deasupra acele goluri făcute de viața. Nu ne adâncim în gândire, iar cei care încearcă să acorde o oarecare profunzime sentimentelor, renunță din cauza suferinței prin care trebuie să treacă. Aceste minciuni oferă o alinare de scurtă durată, dar printr-un exercițiu simplu, acest obicei de a închide automat orice întrebare, frământare care nu are un răspuns rapid și simplu, devine un reflex. Încetăm să mai

oferim atenție acelor momente ce au capacitatea de a deschide acea închisoare în care ascundem sentimentele, trăirile și întrebările de care ne este frică, pentru că nu știm dacă am suporta adevărul. Astfel, aceste neadevăruri pe care le spunem sunt unicul mod de a ne apăra împotriva așa numitului inamic invizibil care ne bântuie viața și de care ne este frică doar pentru că nu îl cunoaștem.

Minciunile sunt făcute pentru că dorim să evităm durerea și suferința pe care realitatea ni le impune. Ne este frica de ce nu cunoaștem și de ce poate sau știm sigur că ne rănește; doar că acest lucru, această rană de care fugim este cea care ne marchează, ne schimbă și ne face să simțim că suntem vii. Din păcate, nu avem timp, viața fiind prea scurtă, pentru a putea trece prin etapele minciunii și apoi ale adevărului, ca să trăim viața așa cum dorim și poate așa cum ar trebui. Toate aceste lucruri sunt însă relative pentru fiecare persoană în parte.

Avem nevoie atât de adevăr cât și de minciună pentru a putea trăi. Trebuie să existe un echilibru între cele două astfel încât să nu ne pierdem speranța în lume, în noi, în bine. Iar acele adevăruri ce sunt ascunse în spatele unor minciuni sunt adunate într-o cutie a sufletului care este deschisă în momentele de disperare, de deznădejde, hrănindu-ne cu putere, cu încredere, credință. Dar dacă am spus că ne mințim pentru a trăi, pentru a ne alimenta cu energie vitală, nu se poate spune că aceste adevăruri profunde sunt minciuni și că aceste neadevăruri reprezintă de fapt adevărul la superlativ?

ADOLESCENTIA

Știu faptul că e o minciuna să cred că sunt prima care descoperă aceste lucruri, dar este un adevăr nevoia mea de a-mi găsi identitatea spirituala prin definirea

„per primam” a tuturor acestor realități. Așa că voi continua să mă mint pentru a descoperi adevărul.

*Antonia PINTILIE,
clasa a IX-a B*

Despre prietenii adevărați și nu numai...

Adolescența este perioada în care este foarte important să ai prieteni buni, care să îți fie alături, deoarece acesta este momentul în care se modelează adultul ce va trebui să înfrunte viața, iar acest proces complex are nevoie de sprijin și înțelegere deplină.

Ce este prietenia? Aceasta este probabil o întrebare pe care mulți dintre voi v-ați pus-o direct sau indirect, ori chiar doar printr-un simplu gând. Cert este că sunt foarte multe răspunsuri și toate corecte. Prietenia poate fi considerată o legătură puternică între două suflete, ce se bazează pe trăiri, emoții și sentimente frumoase. Fiecare persoană poate avea propria opinie asupra conceptului de prietenie. Aceasta poate fi considerată o nevoie firească a sufletului de a scăpa de singurătate. Unele persoane consideră prietenia ca a fi un sentiment complex și de o importanță vitală în desfășurarea unei vieți plăcute și echilibrate pe plan spiritual.

Împreună cu adevărații prieteni trebuie să-ți petreci clipele frumoase, dar și cele mai puțin plăcute, deoarece ei fac parte din viața ta. Atunci când ai o zi dificilă sau întâmpini o problemă, prietenii sunt lângă tine, aducându-ți o vorbă bună, absolut necesară în unele momente. De asemenea, un sfat din partea acestora este vital atunci când te afli într-un moment de cumpană, și poate fi comparat cu o gură de oxigen care te poate readuce pe linia de echilibru. Prietenii, cu toate că sunt implicați în viața ta, au totuși o privire obiectivă asupra lucrurilor, o privire din exterior cum s-ar zice. Trebuie să îți fii prietenii aproape

chiar și atunci când ești fericit, pentru ca acest sentiment care împlinește existența noastră de zi cu zi merită să fie împărtășit cu cei dragi.

Un bun prieten trebuie să te ajute dezinteresat, câștigul pe plan spiritual ar trebui să fie pus pe primul loc, iar cel material ar trebui chiar scos din calcul. El ar trebui să te accepte așa cum ești tu, cu bune, dar și cu rele, nu să încerce să te schimbe după propriul plac, atât din punct de vedere comportamental, cât și în ceea ce privește modul de gândire sau chiar personalitatea. Asta nu înseamnă că nu te poate critica sau nu poate să-ți spună ce greșești, dimpotrivă, o opinie argumentată te poate face să te reevaluezi și să privești înlăuntrul tău și să iei decizii corecte.

Cum recunoști un prieten adevărat? Simplu: vibrează odată cu tine, dacă îți este bine va râde cu tine, te va convinge că soarele e după nori când totul în jurul tău e scufundat în întuneric și te va motiva să mergi mai departe. Ușa lui este deschisă întotdeauna pentru tine, nu te va lăsa niciodată la greu, este generos, sincer și are puterea să te ierte. Se spune că prietenii adevărați îți faci în adolescență, atunci când sentimentele sunt cele care ne guvernează deciziile, iar interesele materiale încă nu fac parte din viața noastră. Relația care se leagă între doi prieteni este un angajament de susținere reciprocă, chiar și atunci când tu crezi că ai mai mare nevoie de un colac de salvare, presupune să fii gata de a oferi tot fără să aștepți ceva la schimb.

În aceste condiții, părinții, cel puțin o parte dintre ei, pot fi considerați

adevarați prieteni. Ei sunt tot timpul alături de noi, ajutându-ne să înfruntăm greutățile vieții și ne iubesc necondiționat, iar prin forța acestui sentiment pur ne mențin întotdeauna pe calea cea bună, dreaptă, feriși de aproape toate problemele.

Așadar, un prieten nu este o persoană cu care vorbești ocazional, sau cineva cu

care ai diverse lucruri în comun, el sau ea trebuie să fie un sprijin, în special din punct de vedere moral, și să-ți fie alături atunci când ai nevoie.

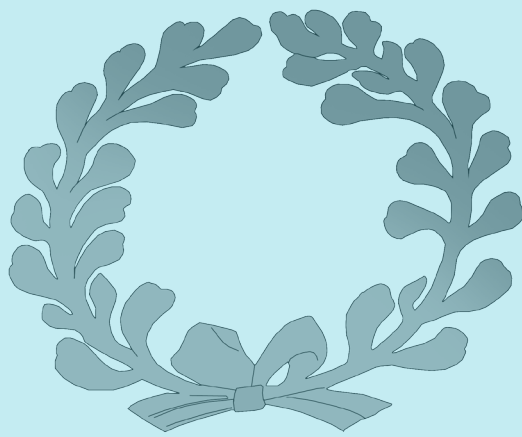
"Prietenia este cel mai de preț bun al omului. Fără prietenie nu e dragoste, fără dragoste nu e prietenie." – Goethe

Vlad TIFOR,
clasa a IX-a B

Recenzie. Cronică

Primul om

de Albert Camus

Literatura modernă, cuprinzând în centrul său acuta criză a omului ce a urmat după Primul Război Mondial, se orientează către redescoperirea umanului, a unui model cultural depărtat de cel umanist, exagerat încrezător în progres și apologet al rațiunii. Aceeași ideatică a transcrierii simptomatice individului modern transpare și în romanul *Primul om*, de Albert Camus, care, construit pe introspecție și retrospecție, urmărește procesul de de-finire a tânărului Jacques, pe coordonata *ființei-în-sine* care încearcă într-un joc al absurdului să redevină *ființă-pentru-sine*. Sinele, originarul sunt ipostaziate în metafora tatălui, ce, prin extrapolare și proiectare în general, sfârșește prin a reprezenta Ființa, omul cu încredere în viitor, omul Renașterii, pe care modernul încearcă să îl regăsească în periplul evadării dintr-o lume absurdă.

Tema căutării de tip homeric a romanului își găsește explicația și într-o anumită viziune a scriitorului: postulând ideea că lumea este dominată doar de legea absurdului, orice acțiune pierzându-și sensul general în condițiile în care omul se îndreaptă inevitabil spre moarte, moment privit ca finitudine, căci transcendența este goală, Albert Camus încearcă și o reabilitare a umanului, capabil să evadeze din real. Astfel, pentru el, literatura reprezintă acel mijloc prin care insul poate crea un nou univers, dominat de legi viabile, determinist și inteligibil, deci un mijloc de purificare în direcția pe care L. Wittgenstein o va imprima mai târziu și filosofiei, căreia îi rezervă o funcție terapeutică. Spre

deosebire de existențialismul ateu al lui J.P.Sartre, pentru care existența este lipsită de orice esență, arta însăși negându-și rațiunea de a fi, Albert Camus pare a proiecta literatura într-un univers atemporal, căruia îi imprimă noi reguli existențiale, iar această căutare perpetuă a tânărului Jacques, pe axa temporală și spațială, ce reprezintă dacă nu încercarea de a descoperi o idee directivă a lumii din sine însuși? O căutare a omului adamic, devenit ax universal al unui nou cosmos.

Momentul debutant al cărții, prezentând mutarea tatălui său în Africa echivalează cu o detașare de lume, cu o depărtare de lipsa de sens și încercarea de a fundamenta o nouă lege, pe aceeași direcție pe care, livresc, a încercat-o și modernismul: ruperea oricărei legături cu tradiția și ancorarea într-un spațiu literar nou, insolit,, pe pământul uitării unde fiecare era primul om". Cu toată această notă relativ optimistă, ce pare a induce climatul de eră primordială, în vederea plămădirii unei noi lumi, caducitatea și efemeritatea universului a-spațial va fi sancționată de urmași, de „fiii și nepoții”, care, fără origini, fără trecut, intră în vârtoarea vieții fără un punct de sprijin: nimic altceva decât ipostază a omului modern, care, negând tradițiile, dorind mereu să fie înaintea predecesorilor săi, nu a făcut decât să așeze asupra sa pecetea singurătății și autarhiei; acum, este condamnat la veșnică rătăcire într-un univers ale cărui granițe ideatice încearcă în zadar a le cunoaște: „iar fiii și nepoții acestora se treziseră pe acest pământ așa cum și el se trezise, fără

trecut, fără morală, fără lecție, fără religie, (...) îngroziți de noapte și de moarte”.

Căutarea tatălui urmărește două axe: o coordonată spațială, însumând revenirea la locul nașterii, în încercarea de a-și regăsi trecutul și, respectiv, una temporală, o amplă cufundare în universul copilăriei, unde încearcă să descopere imaginea tatălui, ființă omniprezentă și totuși mai absentă decât oricând.

Descoperirea mormântului tatălui părea menită a-i revela sensul existențial și a constitui un punct de sprijin în amplul periplu al vieții, el conștientizând că doar întorcându-se la origini și cunoscându-și trecutul va reuși să dea un sens unei vieți ancorată în absurd. Însă, în fața mormântului, tânărul Jacques ia contact cu necreatul, iar paradoxul ființei umane apare inextricabil, rechemând moartea Eului în vederea accederii la adevărul Sinelui (moment ipostaziat prin distrugerea „statuii”). În urma acestei reveniri la mormânt, omul constată că, indiferent de aparențe, el este o ființă prin excelență solitară, că în spatele socialului nu se ascunde decât frica de neantul din sine, care, în cele din urmă, va cuprinde ființa: „există în mine un gol îngrozitor, o indiferență care îmi face rău”.

Regresiunea temporală dezvăluie o apetență de tip existențialist pentru magia începutului, pentru timpul în care omul se afla încă într-o relație de comuniune cu totul universal și cu sine însuși, moment în care, după cum precizează Friedrich Nietzsche în apologia privind „stadiul copilului”, fiecare este un artist, apropiat de divin și fără a fi luat cunoștință de paradoxurile ființei. Pe această coordonată, universul copilăriei este urmărit îndeaproape, văzut ca moment inițiativ, în care, prin joc, omul lua contact cu lumea și încerca să se raporteze la social, totul petrecându-se însă sub pecetea unei „taine de lumină”. În fond, copilăria rămâne timpul inaugural, spre care

tânărul se va întoarce și în care va găsi o rațiune de a fi, căci ea fusese cea care-l „ajutase să trăiască și să învingă totul”.

O temă secundară, care își trimite doar ecourile în osatura operei, o reprezintă războiul, pe coordonată alienării ființei: momentul beligerant, sub aceeași mască pe care o îmbrăcase și în romanul lui Erich Maria Remarque, rămâne un mecanism social aberant, uriaș și inopinat, care spulberă vise, speranțe și, mai tragic, ființe,, o nenorocire împotriva căreia nu poți face nimic și pe care nu poți decât s-o înduri.”

În final, eroul, ce se născuse „pe un pământ fără strămoși și fără memorie”, va rămâne „confuz sieși”, oaspete rătăcitor într-un univers pe care nu îl poate înțelege și față de care se simte în răspăr. Crescând fără identitate, fără sine, el trebuie acum să găsească „rațiuni de a îmbătrâni și de a muri fără revoltă”, iar această dorință de liniște, pentru cel care postulează „divorțul omului cu lumea” și revolta ridicată la rang de metodă cognitivă, echivalează cu o renunțare și o tragică împăcare. Astfel, încercarea lui de a se descoperi duce la regăsirea copilăriei și nu a tatălui, încheindu-se cu înțelegerea faptului de a fi „primul om”, ipostază a unui Adam ce are conștiința căderii, odată cu el născându-se, după cum subliniase Kierkegaard „conștiința nefericită” și ființa cunoscând angoasa, spaima de neant.

Per total, romanul se înscrie în direcția generală a ontologiei camusiene, pendulând între spaima de neant și nevoia unei certitudini. Iar omul, modelul care răzbate din această operă, nu este atât omul revoltat, cât insul simplu, lipsit de echilibru și sprijin, ce simte groaza de a fi primul, pe aceeași coordonată pe care „omul este singura creatură care refuză să fie ceea ce este” (cf. Albert Camus).

*Alexandra Brenda ISTRATE,
clasa a XII-a C*

Invitația la vals

de Mihail Drumeș

„Iubirile cele mai mari sunt tocmai cele de care te îndoiești mai mult.”-
Mihail Drumeș

In *Invitația la vals* este un roman de dragoste care prezintă o poveste impresionantă de iubire. Cartea este structurată pe patru părți, fiecare dintre ele fiind la fel de încărcată sentimental și emoțional.

Este vorba despre o poveste de iubire dintre doi studenți: Tudor Petrican, care studia dreptul, și Micaela. Încă de la primele pagini, cititorul rămâne cu sufletul la gură și este conectat la acordurile poveștii de dragoste. Inocența emoțiilor și a frământărilor sfâșietoare provocate de iubire are darul de a le oferi cititorilor bucuria de a trăi. Astfel, *Invitația la vals* devine o lectură necesară maturității.

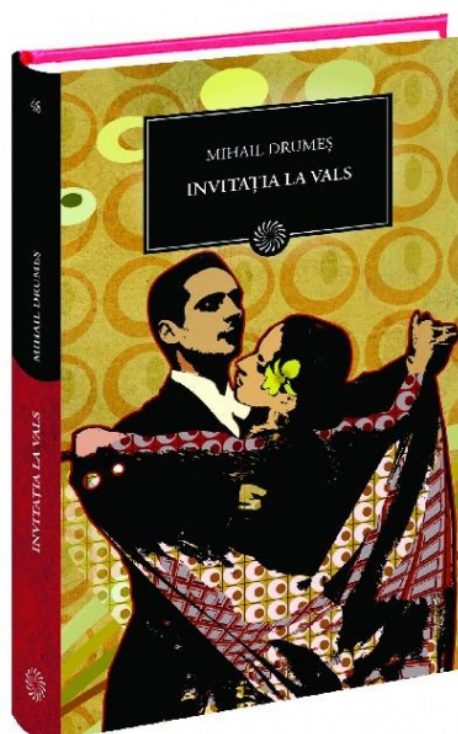
Protagoniștii acestei povești se întâlnesc la o petrecere. Din păcate, cei doi nu ajung să se cunoască foarte bine, iar amiciția lor începe să dispară pe parcursul timpului. Titlul romanului este unul sugestiv, deoarece Tudor a invitat-o la vals pe Micaela și astfel între cei doi s-a împletit un sentiment profund de iubire, deși ei nu au conștientizat acest fapt. De aici, se valorifică sintagma că cel mai scurt drum de la inimă la inimă este dansul.

După o perioadă îndelungată de timp, destinul face ca Micaela împreună cu sora ei Alexa să se mute în același complex de apartamente în care trăia și Tudor. Studentul la drept îi recunoaște chipul angelic și realizează faptul că a dansat cu aceasta. El începe să se îndrăgostească în mod incoștient și mai tare de tânără fată. Acesta îi trimite zilnic

diverse scrisori și chiar o invită la diverse plimbări. În ciuda eforturilor depuse de Tudor pentru a-i atrage atenția Micaelei, ea rămâne total indiferentă.

Cu toate acestea, destinul face ca tânără studentă să înceapă să-l îndrăgească pe Tudor. Pentru a nu trezi suspiciuni celorlalți locatari în privința acestei relații, Tudor hotărăște să se mute, iar fata îl vizitează zilnic.

În mod neașteptat, apare o oportunitate pentru cei doi, în legătură cu o călătorie până la Constanța. Ajunși acolo, Tudor câștigă o sumă importantă de bani, datorită jocurilor de noroc din celebrul Casino. Acesta a observat faptul că după mai multe jocuri la ruletă,

niciodată nu ieșise numărul 7 și a jucat de mai multe ori pe numărul destinului său -7. Această cifră este una simbolică deoarece ziua în care a cunoscut-o pe Micaela a fost 7 martie, numele ei este compus din 7 litere, studenta este născută pe 14 iunie, deci de două ori 7, iar numărul camerei de la hotel era...7! Însă fericirea câștigării unei sume fabuloase de bani nu e veșnică. În mintea lui Tudor apăruse un nou gând: „E adevărat ce se spune: cine are noroc de bani pierde în dragoste.” După ce se întorc în camera de la hotel, tinerii îndrăgostiți pleacă spre Constantinopol cu vaporul.

Cei doi petrec zile încântătoare acolo și astfel, sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt devin mai profunde.

Odată întorși în București, Tudor o părăsește pe frumoasa lui iubită, doar din orgoliu. Micaela cade în depresie, iar timp de câteva luni, cei doi tineri nu mai țin legătura.

Într-o zi, sora Micaelei, Alexa, vine la avocatul Tudor Petrican și îi spune că sora ei aștepta un copil, iar din această cauză, el trebuie să o ia în căsătorie. Tudor acceptă, însă la aflarea acestei vești, Micaela se opune cu desăvârșire căsătoriei. Cu toate acestea, Alexa și Tudor reușesc să o convingă.

Unul dintre momentele tensionate ale

romanului este când Micaela, în urma unor probleme de sănătate, pierde copilul. Se poate, de asemenea, observa faptul că în timpul mariajului, cei doi protagoniști se confruntă și cu alte probleme: Micaela, împreună cu un domn necunoscut pe care l-a întâlnit prima oară în Constanța, sunt implicați într-un accident. Tudor află rapid acest lucru, el deschizând un proces în care cere divorțul lui de tânăra fată. Condiția pentru ca sentința să fie pronunțată de Înalta Instanță, era ca Micaela să se mărite cu tânărul misterios, în masina căruia a fost surprinsă.

După despărțirea lor, Tudor Petrican are din ce în ce mai multe succese în cariera sa, însă în mod ciudat, toate aceste realizări nu le-a făcut doar pentru propria persoană și carieră, ci și pentru Micaela, de unde reiese faptul că el încă o mai iubește.

Cu toate acestea, Tudor se recasatoarește cu o prietenă a Micaelei, Cecilia. Mariajul lor era doar un act formal, căci avocatul vedea în Cecilia nu doar persoana ei, ci și întruchiparea ființei Micaelei.

Cartea are un sfârșit dramatic deoarece căsătoria lui Tudor cu Cecilia a reprezentat o durere sufletească foarte mare pentru Micaela, care în finalul romanului se sinucide din dragoste pentru Tudor.

„*Invitația la vals* are acordurile ei fine, sensibile, muzicalitate interioară și rezonanță intimă cu eternul omenesc, cu frământările subconștientului și poate de aceea, mărturisită sau nu, trecerea ei în conștiința cititorului prin atingerea delicată a emotionalului este adevăratul succes al acestei povești de iubire cu valoare cinematografică.” - Florea Firan

Antonia MURARU,
clasa a VII-a D

Divina Comedie

de Dante Aligheri

Dante Aligheri a început să scrie *Divina Comedie* în anul 1307 înainte de a merge în exil. Această operă cuprinde o fuziune între lumea istorică și cea fantastică, constituită de către artă.

Divina Comedie este împărțită în trei cantice: Infernul, Purgatoriul și Paradisul. Acestea sunt bazele unei autobiografii psihologice ce unește în vastul său conținut amintiri și evenimente, durerea, ura și iubirea, dar și totalitatea cunoștințelor dobândite de Dante în timpul existenței sale.

Opera debutează cu rătăcirea lui Dante într-o pădure în preajma sărbătorii Floriilor. La un moment dat, acesta este înconjurat de o panteră, un leu și o lupoaică, simboluri ale tipologiilor umane întâlnite de protagonist pe durata vieții sale. În ajutorul său vine poetul Vergiliu care îi va fi călăuză în Infern și în Purgatoriu. Împreună coboară prin cele nouă cercuri ale Infernului, fiecare dintre acestea fiind ocupate de diverse personaje celebre din istoria omenirii sau persoane disprețuite de Dante.

În primul cerc, Limbul, se află Castelele Înțelepților. Cei ce sălășluiesc acolo nu simt chinuri fizice, ci numai morale, deoarece aceștia nu au crezut în Hristos pe durata vieții. În cercul al doilea se află pacatoșii din dragoste, cum ar fi cuplul adulterin Francesca da Rimini și Paolo Malatesta sau Tristan și Isolda, protagoniștii operelor cu același nume. Acest cerc este prezentat ca un loc dominat de o furtună infernală ce nu are sfârșit, echivalentă cu violența viciilor resimțite în

timpul vieții de cei păcătoși în dragoste. În cercul al treilea se află lacomii. Întruchiparea acestui viciu este Pluto, zeul bogățiilor în mitologia greacă. Dante îl transformă în diavol deoarece după concepția sa, cele mai mari rele se nasc din aspirația către bogățiile materiale. De asemenea, protagonistul se întâlnește și cu Cerber, creatură mitologică ce veghea poarta Infernului păgân. Aceștia îi sunt atribuite caracteristici specifice unui om lacom, deoarece se presupune că acest păcat are puterea de a transforma viciosul în animal. În cercul cu numărul patru sălășluiesc zgârciții și risipitorii. Aceștia sunt osândiți să alerge de-a lungul cercului și să rostogolească în același timp mari greutateți. Ei muncesc într-un continuu haos din cauza opoziției dintre tipologiile umane reprezentate în timpul vieții: zgârciții sunt cei care „adunau”, iar risipitorii sunt cei care „aruncau”. În cercul cu numărul cinci sunt mâniașii. Dante trece râul Stix în barca lui Flegias, îndreptându-se către cetatea Dite. Acesta este un alt personaj demonizat de către protagonist, el devenind întruchiparea unui alt viciu: mânia. În cercul al șaselea, Dante întâlnește ereticii îngropați în morminte de foc, dar și personaje mitologice, precum Furiile, slujitoarele Proserpinei în Infern dar și pe Meduza, femeia cu părul din șerpi ce putea preschima totul în piatră. Trecând cu ajutorul lui Vergiliu de aceste obstacole, Dante descoperă dincolo de cetatea lui Lucifer mormintele ereticilor, fiind martor la suspinele și plânsetele damnaților care vorbesc despre chinurile la care sunt

supuși. Ajungând la cercul al șaptelea, cei doi sunt transpuși în microcosmosul mâniașilor și al Pădurii sinucigașilor. Asemenea celorlate suflete din cercurile precedente, damnații își vor regăsi trupurile în ziua Judecării De Apoi, dar nu se vor întrupa, ci vor fi spânzurați de arborii născuți din sufletele care le-au fost dușmani trupurilor. Trecând de acest spațiu macabru, protagonistul ajunge la violenții împotriva lui Dumnezeu, violenții împotriva firii și violenții împotriva artei. Aceste suflete sunt bătute de ploaie și de foc și faptul că sunt goale le intensifică și mai mult chinul. Ajungând în cercul al optulea, Dante întâlnește pezevenghii, seducătorii de femei, înșelătorii, lingușitorii, ghicitorii, ipocriții, hoții și rău sfătuitoarii. Cu cât coboară mai adânc în Infern, cu atât protagonistul este martor la pedepse din ce în ce mai crude. În ultimul cerc, Dante îl întâlnește pe Lucifer care își ispășește

pedeapsa într-un lac înghețat. De aici, Dante este călăuzit de Vergiliu către Purgatoriu. Odată cu ieșirea din Infern, cei doi sunt capabili să vadă din nou „cerul înstelat „.

În a doua cantică a operei se vorbește despre cei care știu de puterea justiției divine, însă s-au căit prea târziu. Muntele purgatoriului este împărțit în șapte cercuri, după tipul viciilor avute pe durata vieții și durata timpului de căință.

În primul cerc, Dante îi va întâlni pe trufași. Aceștia trebuie să asculte pilde de umilință pentru a se căi. Al doilea cerc este destinat invidioșilor care își ispășesc pedeapsa ascultând pilde despre caritate. Trecând de aceștia, Dante se întâlnește în cercul cu numărul trei cu mâniașii care ascultă povești despre blândețe. În următoarele două ocoluri, protagonistul se întâlnește cu zgârciții, risipitorii și cei ce trândăvesc. Al șaselea ocol este marcat de întâlnirea cu lacomii și ascultarea pildelor despre cum-pătate.

Ajungerea la ultimul cerc și întâlnirea cu desfrânații marchează trecerea de ultima treapta a muntelui Purgatoriului. Cei ce se căiesc ascultă pilde despre castitate și despre zămisirea ființei omenești. Timpul oricărui damnat pe muntele Purgatoriului poate fi scurtat cu ajutorul rugăciunilor celor vii de pe pamânt. În vârful acestui munte se află Paradisul terestru. Ajuns aici, Vergiliu îl părăsește pe Dante și se întoarce în Infern, călăuza sa devenind Beatrice, instrumentul voinței divine. Acest spațiu purificator, fiind în antiteză cu Infernul, este constituit tot din nouă cercuri, fiind sălașul celor fără de păcate.

Împreună cu Beatrice, Dante urcă la primul nivel, cel al Lunii, apoi la cercul lui Mercur unde împăratul Iustinian îi vorbește despre istoria Imperiului

Roman. Cercul Vene-
rei este marcat de spi-
ritele îndrăgostite, de
cei ce au trăit iubirea
profundă. Cercul soa-
relui era reprezentat
de spiritele înțelepți-
lor, unde Dante îl
întâlnește pe Toma
d'Aquino, cel mai
mare teolog al Evului
Mediu, supranumit
„doctor angelicus”.
Ajungând la cercul lui
Marte, vede luptătorii pentru credința în
Hristos, dar și pe străbunicul său, Cacci-
aguida care îi vorbește despre trecutul
florentin. În cercul lui Jupiter, cercul
celor drepți, Dante îi întâlnește pe marii
suverani. În cercul lui Saturn, protago-
nistului i se dezvăluie secretele scării
cerești pe care urcă alături de călăuză sa.
Cu cât străbat cercurile și se apropie de
ultima treaptă, zâmbetul iubitei sale Bea-
trice dispăre, deoarece frumusețea sa era
în continuă ascendență, iar forțele de
muritor ale lui Dante nu ar putea îndura
și s-ar spulbera. În penultimul cerc, sunt
spiritele triumfătoare. Protagonistul are
revelația triumfului lui Hristos și este
binecuvântat de către Sfântul Petru.

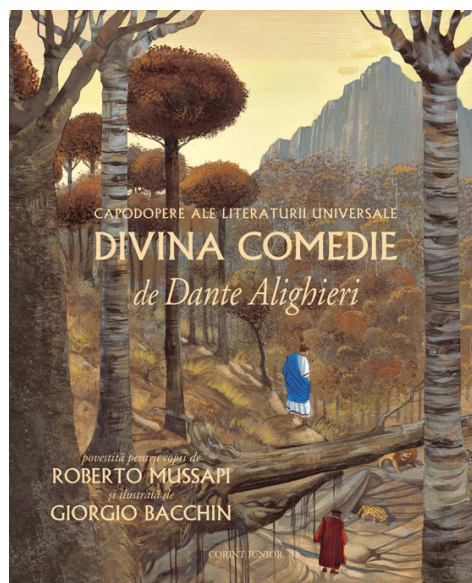
Sfârșitul călătoriei
este marcat de trece-
rea ultimei trepte.
Beatrice îl părăsește
pe Dante, ultima sa
călăuză este Sfântul
Bernardo, care îl ghi-
dează spre rugăciu-
nea către Sfânta
Maria.

În finalul operei,
Dante înțelege taina
contopirii dintre om și
divinitate, unindu-se
cu Dumnezeu, ce simbolizează „Iubirea
care mișcă nori și stele”. Un ultim fulger
de lumină îl readuce pe Dante în lumea
materială :

” Înaltul vis se rupse-aici deodat;
ci-mi și porni și-al meu și dor și vele,
asemeni roții ce-i egal mișcată,
Iubirea care mișca nori și stele.”

Oare noi ce tip de oameni reprezen-
tam? Ce vicii avem noi ? Ce principii
aplicăm și în ce valori credem ? Oare
vom vedea frumusețea orbitoare a Bea-
tricei sau vom fi călăuziți spre căință de
către Virgiliu ? „

Delia CIOBANU,
clasa a IX-a B

Urmașii lui Winnetou

Autorul german Karl May termină povestea începută în romanele *Winnetou*, *Comoara din Lacul de Argint*, *Old Surehand*, *Old Firehand*, *Duhul Deșertului* și *Testamentul Incașului* printr-un deznodământ imprevizibil și uimitor care relevă toate misterele apărute pe parcursul celorlate romane. Toate personajele care au supraviețuit primelor înfruntări se adună la Mount Winnetou pentru a lua hotărâri importante pentru viitorul indienilor și pentru construirea unui oraș în cinstea căpeteniei apașe, Winnetou. Din cauza unei neînțelegeri, o mare parte a indienilor se pomenesc divizați, fiecare parte crezând ca ideea sa este mai bună, în timp ce căpeteniile dușmane kiowașe, comanșe, sioux și utah pregătesc un plan pentru distrugerea apașilor și a aliaților lor și pentru ștergerea numelui Winnetou.

Personaj principal și narator în același timp, Old Shatterhand, ajuns la bătrânețe și căsătorit cu o frumoasă femeie pe care o striga „Suflețel”, își lasă căminul și traiul lui liniștit după ce primește mai multe scrisori ciudate și pleacă din nou pe cărările Vestului Sălbatic. El pornește împreună cu soția lui și dorește să prevină un dezastru și să afle complotul inamicilor.

În drumul său, naratorul se întâlnește cu doi tineri, frații Enters, care îl caută și care vor avea un rol decisiv în întâmplările ce vor urma. La scurt timp după întâlnirea celor doi frați, Old Shatterhand află că numele lor adevărat este Santer, ei fiind fiii ucigașului tatălui și surorii lui Winnetou.

Ajuns în Vestul Sălbatic, protagonistul găsește doi dintre vechii săi prieteni,

pe Holbers și pe Dick Hammerdull. De asemenea, găsește și un tânăr războinic apaș din clanul Winnetou, numele lui fiind Vulturul cel tânăr. El se întorcea din orașele Fețelor Palide unde s-a dus pentru a învăța să zboare.

Naratorul află de la frații Enters faptul că războinicii utah și sioux, alături de căpeteniile lor, Kiktah-Tusahga Sartish și Kiktahan Shonka se întâlnesc la Anvoul Diavolului, pentru a discuta distrugerea apașilor și prinderea lui Old Shatterhand. Acesta își dovedește talentul de westman și spionează discuția celor două căpetenii, aflând astfel multe dintre planurile inamice.

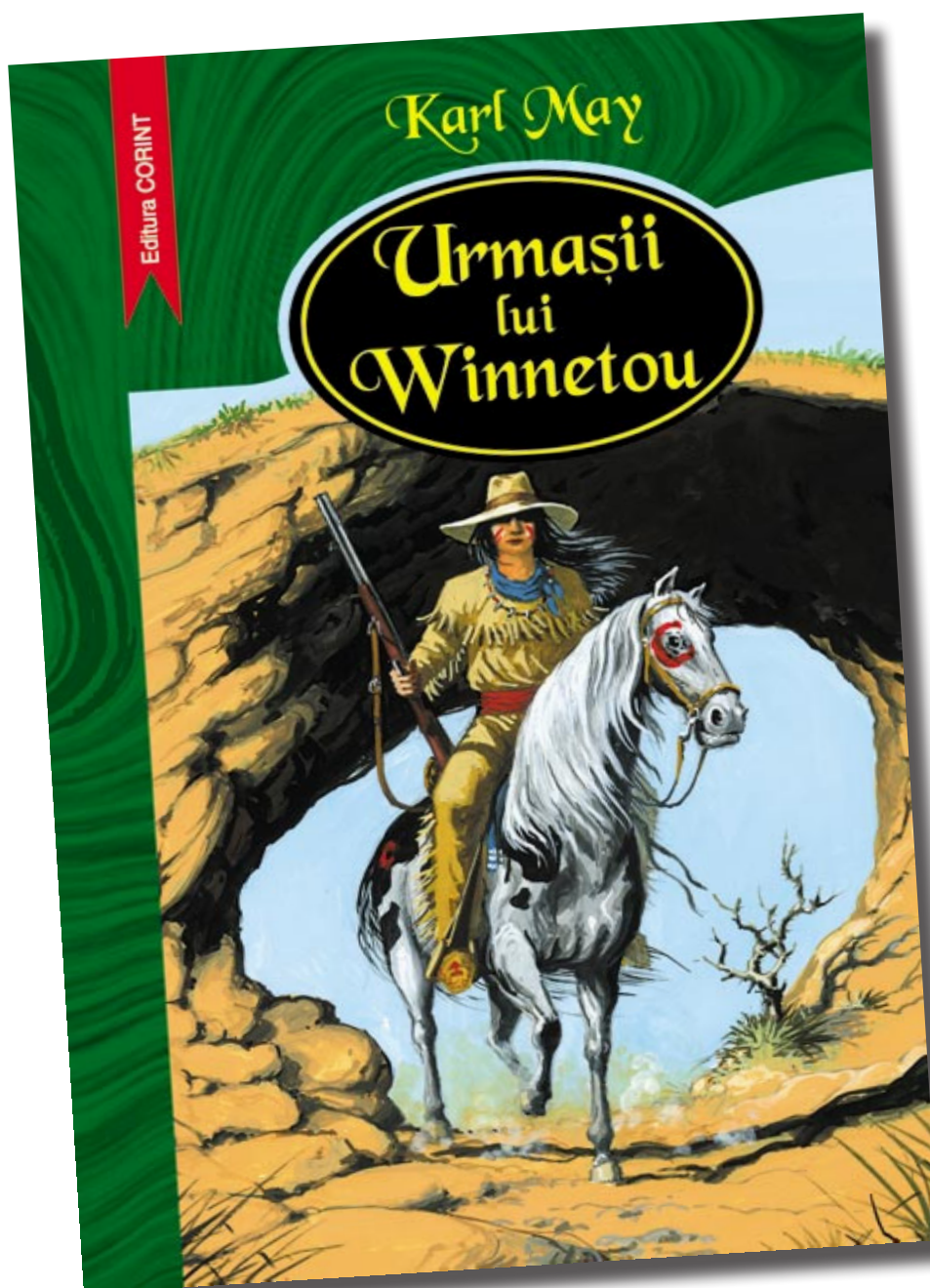
Old Shatterhand pleacă spre Nugget Tsil unde descoperă al doilea testament al lui Winnetou și îi convinge pe cei doi frați că urmează o cale greșită. Tot aici, naraotrul-personaj află despre înființarea unui clan al tuturor indienilor numit după căpetenia apașă, Winnetou. Acest clan respecta o tradiție, aceea a îngerilor păzitori, tradiție adusă din Asia de regi-na Marah Durimeh. Aceasta consta în faptul că fiecare om din clan trebuia să aibă un altul pe care să-l păzească din umbră până la moarte.

Ajuns la Apa Întunecată, naratorul fură leacurile căpeteniilor sioux, utah, kiowași și comanși Raccurah, ajutat fiind de fiica lui O Pană care îi arată locul de sfat al acestora. Ajuns la Mount Winnetou, Old Shatterhand află că se dorește construirea unei statui a lui Winnetou de fiii a doi dintre prietenii săi: Old Surehand și Apanatshka. Marele vraci Tatallah-Satah îl primește pe Old Shatterhand în castelul său și acolo află naratorul motivul disputei dintre indieni.

Romanul este unul captivant, reușind încă de la primele pagini să-l proiecteze pe cititor în universul indienilor Vestului Sălbatic, deși acțiunea propriu-zisă începe abia din a doua treime a romanului. De asemenea, se regăsesc o multitudine de simboluri relevante pentru

înțelegerea romanului, a caracterelor personajelor, din această pricină pot spune că lucrarea lui Karl May este una foarte cuprinzătoare, o lectură obligatorie pentru fiecare.

*George STOICA,
clasa a VII-a D*

Edward Scissorhands (1990)

Regia: Tim Burton

Distribuție: Johnny Depp, Winona Ryder, Dianne Wiest

Filmul ce a creat o colaborare foarte strânsă, ce durează de mai bine de 20 de ani, între directorul Tim Burton și Johnny Depp, *Edward Scissorhands* este un basm modern transpus în imagini.

Având începutul potrivit personalității misterioase a protagonistului, primele cadre surprind imaginea unui vechi castel, situat pe vârful unui deal. Acolo, un inventator excentric (Vincent Price) assemblează cu dragoste un tânăr numit Edward (Johnny Depp). Acesta posedă toate elementele standard ce alcătuiesc un corp uman normal, cu excepția mâinilor. Inventatorul moare înainte să îl poată termina pe bietul Edward, astfel încât acesta a rămas cu lungi, ascuțite foarfece metalice.

Cu toate acestea, naiva Peg Boggs (Dianne Weist), un reprezentant Avon, crede că își va găsi clienți în acel castel de mult uitat. Aceasta, speriată, îl întâlnește pe Edward, și, din milă, îl ia cu ea acasă. Ajungând în acea comunitate, Omul Foarfece își ascunde, își camuflează imaginea de posibil criminal, arătându-și latura blândă, cavalierească,

precum și singura sa dorință, aceea de a fi iubit. Părea că viața în comunitatea acestor oameni absorbiți de aspectul fizic și de îmbogățire este una lipsită de greutate, de impedimente. Își crease un renume în a făuri minunate forme din gardurile vii ale tuturor vecinilor, evoluând la tunsul câinilor și chiar la profesia de hair stylist. De asemenea, toate doamnele de

vârstă mijlocie păreau să aibă o slăbiciune pentru "misteriosul musafir" al lui Peg, dar Edward se îndrăgostise de fiica acesteia, Kim (Winona Ryder). Din păcate, Kim era prietena lui Jim (Anthony Michael Hall), bătașul din cartier.

Așa-zișii săi prieteni plănuiau să fure bani de la părinții lui Jim pentru a-și lua o dubă nouă, mașină populară în anii '90. Aceștia au nevoie de ajutorul lui Edward pentru a descuia ușile, întrucât nu aveau chei, dar, odată intrați în camera respectivă, alarma pornește. Protagonistul rămâne blocat, iar ceilalți fug, Edward fiind arestat de poliție. De atunci, tot ceea ce va face era privit ca o infracțiune de către localnici. De asemenea, lumea s-a îndepărtat de familia Boggs și au răspândit zvonuri despre musafirul lor.

În seara de Crăciun, Edward sculpează un înger de gheață, făcând-o pe Kim să iasă din casă pentru a admira „fulgii de zăpadă”. Dar, acesta din greșeală îi face lui Kim o tăietură pe mână, iar Jim îl lovește, izgonindu-l. El pleacă și cutreieră printre case o vreme, când, încercând să îl salveze de la moarte pe fratele lui Kim, îl rănește și pe el. Edward fuge înapoi în castel, urmat de Kim și apoi de Jim. Aceștia se ceartă, iar Kim coboară spunându-le celorlalți locuitori că cei doi s-au omorât unul pe celălalt. Dar ea era singura care știa adevărul, și anume, că Edward era încă în viață.

Filmul se încheie cu imaginea unei femei bătrâne, care nu era nimeni alta decât Kim, care îi spunea unei fetițe povestea lui Edward Mâini de Foarfece. Aceasta îi zice fetiței că Edward este încă în viață, deoarece el fiind artificial, nu

putea îmbătrâni și că acesta aduce ninsoarea în fiecare an prin sculpturile sale de gheață. După această poveste, este redată o imagine cu Edward în castelul de pe vârful dealului, precum și un flashback din tinerețea lui Kim, când aceasta dansa între fulgii de zăpadă.

Edward Scissorhands, apărut în anul 1990, a primit de-a lungul anilor nenumărate cronici favorabile: Los Angeles Time, pe data de 7 decembrie 1990, afirmă că este „cel mai original film fantasy al anului: un model de blândețe și alienare artistică ce se atașează de ochii minții și de cele mai sensibile și compătimitoare părți ale inimii tale”. De asemenea, revista Rolling Stones susține că „*Edward Scissorhands* nu este perfect. Este mai mult de atât: magie pură”. Vizionare plăcută!

Laura-Gabriela FOIA,
clasa a IX-a E

The Godfather(1972)

Regia: Francis Ford Coppola

Distribuție: Marlon Brando, Al Pacino, James Caan

Pentru mulți cinefili acesta este cel mai bun film realizat vreodată, pentru alții este o creație mai importantă decât Biblia, astfel încât nu poți vorbi altfel decât la superlativul absolut despre *Nașul*. Cert este că, niciun alt film nu a avut un impact atât de mare într-o scurtă perioadă de timp în memoria colectivă. Felul în care Marlon Brando vorbește jucându-l pe Don Vito Corleone este unic, greu de uitat, iar decorurile grandioase impresionează prin originalitate și ingeniozitate orice spectator, indiferent de cultura sa cinematografică. În cazul meu, întâlnirea cu *Nașul* s-a petrecut la 12 ani pe timpul când nu puteam să înțeleg anumite semnificații și scene ale filmelor, dar nu ai cum să uiți prea ușor o asemenea capodoperă, iar tendința naturală a fost de a continua să îl revăd la anumite interval de timp.

Romanul lui Mario Puzo a fost scris după mulți ani de cercetări laborioase, iar atunci când a fost lansat, criticii literari nu au conținut cu elogiile. Era evident că o asemenea creație nu avea cum să nu fie privită ca un proiect de succes de către producătorii de la Hollywood. Ar fi fost chiar păcat să nu vedem și un film bazat pe o carte extraordinară, mai ales una de tipul *Nașului*. Ceea ce este cu atât mai fascinant legat de acest film e munca intensă depusă de către regizori pentru găsirea actorilor capabili de a juca personajele, în special pe Don Vito Corleone, artiști de renume precum

Sergio Leone refuzând șansa unică de a juca un personaj legendar și ulterior exprimându-și regretul asupra deciziei eronate. Distribuția rolurilor a devenit cu atât mai dificilă, întrucât actori celebri precum Orson Welles, Anthony Quinn, Frank Sinatra și George C. Scott, care s-au aflat în vederea producătorilor pentru ocuparea rolului principal, au fost respinși de către regizorul Coppola, care și-a exprimat dorința de a-i acorda rolul principal lui Marlon Brando. Acesta acceptat fără a ezita, însă adevăratele probleme abia atunci aveau să înceapă, acestea fiind cauzate de temperamentul vulcanic și lipsa de comunicare a regizorului. Echipa de producție a considerat aceste aspecte perturbatoare pentru realizarea filmului, astfel scaunul tânărului Coppola a început să se clatine, iar numele lui Elia Kazan părea a fi cel mai potrivit pentru ocuparea poziției de regizor. Norocul a făcut ca Marlon Brando să impună condiția ca regizorul filmului să rămână Francis Ford Coppola, mulți neștiind despre procesul dintre actor și Elia Kazan, cel care îl transformase pe Brando într-un mare star la începutul anilor '50. Distribuția a fost completată de nume mari precum Al Pacino, Robert Duvall, James Caan, John Cazale, Diane Keaton și Talia Shire, iar de aici totul a devenit legendă.

Filmările pentru *The Godfather* au fost realizate cu mare dificultate, deoarece sindicatele Mafiei au început să protesteze împotriva realizării acestei pelicule,

temându-se că multe aspecte inedite și adevărate din carte vor ajunge și în film. Sunetiștii, responsabilii cu luminile, oamenii care lucrau pe platourile de filmare au început să primească scrisori și telefoane de amenințare, iar mulți au refuzat să continue lucrul, fapt care a îngreunat serios procesul de producție. Marlon Brando a fost singurul care a luat atitudine și a acceptat invitația la masă a unuia dintre șefii Mafiei, iar discuțiile pe care le-au avut l-au determinat pe gangster să înceteze cu amenințările. Pentru a putea termina filmările în siguranță, producătorii le-au oferit roluri mici în film, iar situația s-a inversat. Toată echipa de filmare a început să primească sticle de șampanie și alte cadouri, precum și invitații la spectacole de teatru, toate venind din partea Mafiei, iar în acest fel filmul a fost terminat în termenii stabiliți.

Cred că acțiunea din *The Godfather* o cunoașteți cu toții. Povestea ultimelor momente ale vieții mafiotului Don Vito Corleone (Marlon Brando), a cărui supremație începe să fie clătinată de diverse amenințări și crime ale familiilor rivale, îl prezintă pe acesta aflat în situația de a alege un nou urmaș pentru a fi sigur că afacerile familiei sale nu vor fi aduse în faliment. *The Godfather* are un interesant conflict tată-fiu, cuplul Marlon Brando – Al Pacino realizând o simbioză extraordinară pe care orice spectator o resimte. Michael Corleone (Al Pacino), singurul fiu al lui Vito neimplicat în afaceri murdare, va fi nevoit să devină noul Don după ce Santino (James Caan) este ucis cu sânge rece. Acest drum pe care

Michael îl parcurge este intens, iar Coppola operează treptat schimbări în personajul complex al lui Al Pacino.

Marlon Brando este, fără îndoială, vedeta acestui film, iar rolul său este atât de bine juca, t încât un Oscar pare prea puțin pentru a recompensa munca istovitoare depusă de marele actor pentru a-și cizela rolul. Multe dintre replicile Nașului sunt improvizate de Marlon Brando, care nu putea învăța texte pe de rost, iar acest lucru îl face și mai uman pe Don Vito Corleone, care face pauze, răgușește, își drege glasul, lucruri aparent obișnuite, cărora nu le este acordată o atenție prea mare, dar care sunt necesare pentru ca un personaj să poată trece drept veridic în ochii spectatorului. Brando a jucat cu bucați de vată în obraji, a pierdut multe săptămâni încercând să își găsească postura potrivită, iar vocea și ticurile personajului său i-au rămas întipărite câțiva ani după terminarea filmului, așa că dacă vă uitați la *Last Tango in Paris*, veți vedea cum Marlon Brando încă mai vorbește cu mandibula proeminentă și păstrează aceeași voce gravă.

Apariția lui *The Godfather* ar putea fi comparată cu alte evenimente importante din istoria cinematografului, precum filmul fraților Lumiere sau *The Jazz Singer*, primul film vorbit. Tot ceea ce s-a făcut după *Nașul* a avut în vedere să păstreze anumite particularități ale acestuia, iar filmele despre Mafie au început să fie din ce în ce mai violente, dar niciunul până la *Goodfellas* nu a reușit să atingă aceste standarde înalte.

Horia MINEA,
clasa a X-a B

NOW IS GOOD (2012)

Regia: Ol Parker

Distribuție: Dakota Fanning, Jeremy Irvine, Paddy Considine

Mereu încerc să nu aleg filme care reprezintă mai mult decât o poveste menită să umple după-amiezile oamenilor superficial, ci să le aleg pe cele care prezintă experiențe de viață marcante ale existenței obișnuite. Acestea te determină să te întrebi numeroase aspecte referitoare la problemele majore ale realității. Totuși, când spun "probleme majore", nu mă refer la greutățile specifice vieții obișnuite pe care cu toții suntem nevoiți să le înfruntăm zi de zi, ci la acele greutăți care pot costa chiar viața unei persoane.

Un astfel de film este *Now is good*, apărut la sfârșitul anului trecut și inspirat după o carte intitulată *Before I die*, scrisă de Jenny Downham. L-am vizionat acum puțin timp și m-a determinat să-mi schimb radical viziunea asupra a ceea ce înseamnă "dificil", mai exact a ceea ce înseamnă să duci o viață dificilă. Încă din cele mai vechi timpuri s-a spus că cel mai important lucru nu este să ai bani sau faimă, ci să fii sănătos. Bineînțeles, nimeni nu poate înțelege cât de valoros este acest aspect decât în momentul în care este obligat să lupte el însuși sau o persoană apropiată cu o boală foarte gravă, precum cancerul. Și poate că nici chiar eu nu am înțeles valoarea acestui dar, căci sănătatea este un dar pe care mulți și-ar dori să îl aibă, decât în momentul în care și eu am pierdut pe cineva drag, pe cineva apropiat din cauza acestei boli.

În filmul de față, Dakota Fanning

joacă rolul unei adolescente bolnave de leucemie în fază terminală, care se confruntă cu această afecțiune încă din copilărie. Plictisită de existență, fără energie, anormală pentru o tânără de vârsta ei, Tessa decide să renunțe la tratamentul cu chimioterapie cu scopul de a scurta din timpul chinuitor care i-a mai rămas de trăit. Ea se resemnează cu ideea morții, care nu o mai sperie. Cu toate acestea, se hotărăște să facă anumite lucruri, care i-ar fi în mod normal interzise, dar care ar ajuta-o să se simtă, măcar pentru puțin timp, ca o ființă cu adevărat vie. Tânăra își creează o listă, scrisă pe pereții camerei ei, listă care conține tot ceea ce dorește să realizeze până în clipa decisivă. Timidă și speriată, este ajutată de prieteni și ajunge, în cele din urmă, nerăbdătoare să-și îndeplinească toate idealurile din listă. Dar ea nu se gândește la consecințele faptelor sale. Persoana care contribuie cel mai mult la realizarea viselor fetei este chiar iubitul ei Adam, el îndeplinindu-i una dintre cele mai mari dorințe, și anume prima noapte de amor. De asemenea, un alt lucru important de pe listă era să devină faimoasă, motiv pentru care Adam a scris cuvântul "Tessa" pe clădirile din tot orașul. Astfel, fata urma să devină cunoscută, iar numele său avea să fie întipărit în mințile oamenilor chiar și după deces.

În sfârșit, Tessa se putea bucura de viață, deoarece avea curaj să facă tot ceea ce își propunea. Anumite lucruri banale pentru un om obișnuit, precum înotatul

noaptea sau mersul pe motocicletă, deveneau pentru ea unele dintre cele mai speciale momente, deoarece acestea erau singurele în care chiar simțea că trăiește în adevăratul sens al cuvântului. Totuși, clipele în care se simțea ca un om normal de vârsta ei, în care se simțea vie, îi scurtau considerabil timpul pe care îl mai avea de trăit, ceea ce îi determina pe membrii familiei și pe prieteni să fie din ce în ce mai îngrijorați și temători pentru sfârșitul ce va urma. Aflând faptul că prietena ei cea mai bună, Zoey, este însărcinată, Tessa își propune un nou țel: să trăiască până la primăvară și să vadă copilul, să-l poată ține în brațe. Acest scop devenea tot mai greu de atins, ea fiind din ce în ce mai slăbită și conștientă de faptul că va muri prea devreme. Cu toate că nu reușește să rămână în viață

până în luna aprilie, fata este împăcată cu gândul că a reușit să le întemeieze celor apropiați începutul unei noi vieți și că nu vor fi opriți în loc de plecarea ei. Tessa are parte de o moarte lentă, prelungită pe câteva luni de zile, timp în care corpul ei devine tot mai slăbit și își pierde treptat cunoștința.

Filmul are un sfârșit emoționant, prezentând discursul adolescenței referitor la momentele trăite și la importanța fiecăruia, indiferent de împrejurare sau de povestea din spatele acestora, atunci când ființa umană se stinge. Astfel, pot spune că există clipe în viață în care tot ceea ce contează este să trăiești clipa, deoarece niciodată nu poți ști când vei fi pus în fața morții și vei regreta că te-ai lăsat cuprins de teama necunoscutului.

*Andra BERIGOI,
clasa a IX-a B*

The boy in striped pyjamas

Regie: Mark Herman

Distribuție: Asa Butterfield, Zac Mattoon O'Brien, David Thewlis

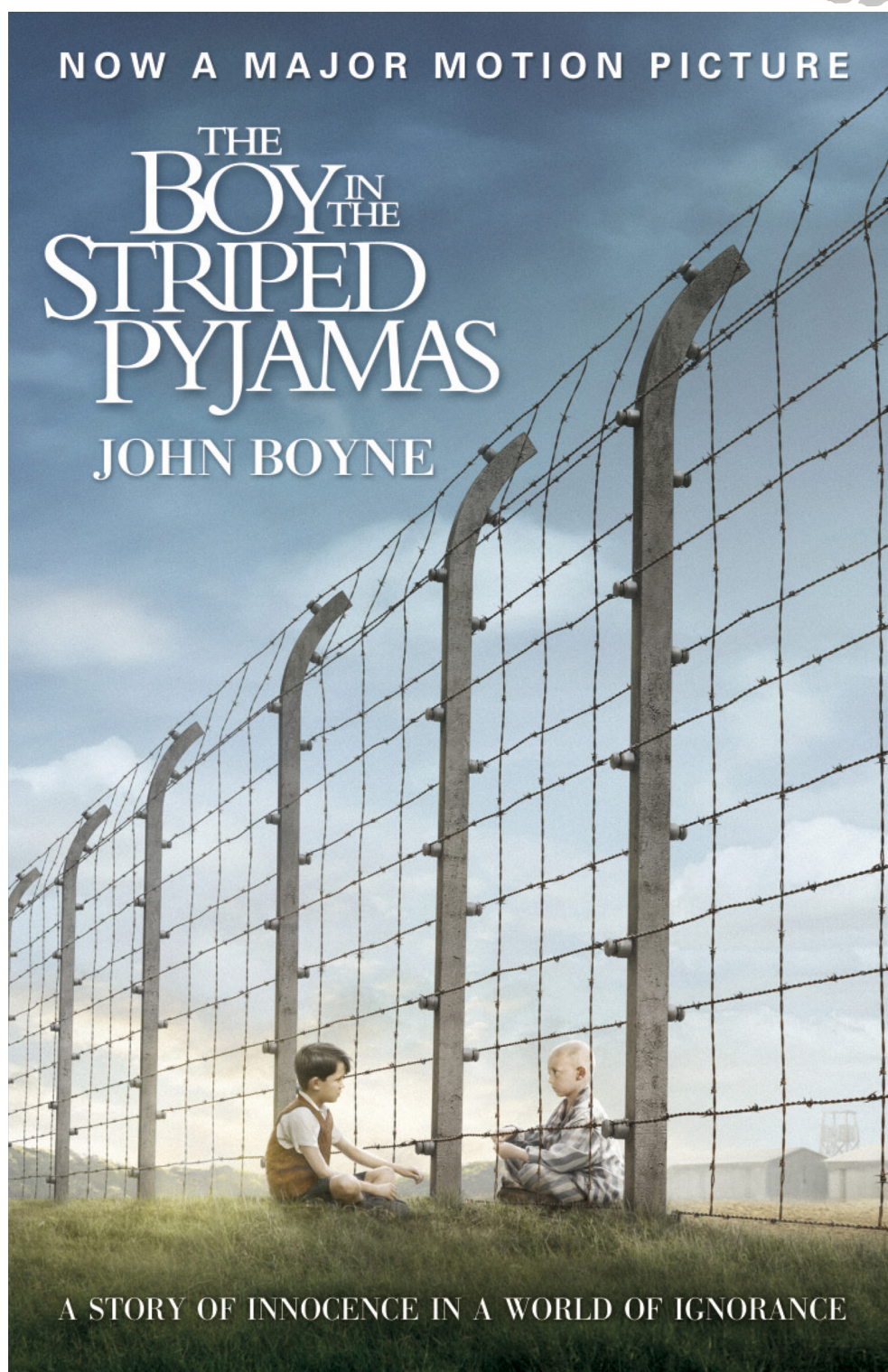
Am încercat de nenumărate ori să scriu despre acest film și totuși nu am reușit, poate pentru că nu este doar un film la care te uiți și apoi îți continui viața ca și cum filmul nu te-a influențat în niciun fel. Nu. *The boy in striped pyjamas* te marchează, te face să te gândești mai mult la ceea ce s-a întâmplat pe parcursul Celui De-al Doilea Război Mondial și cât de folositoare ar fi fost ceea ce numeau naziștii Soluția Finală. *The boy in striped pyjamas* este deosebit față de celelalte filme bazate pe aceeași temă, căci evenimentele nu sunt prezentate din prisma unui evreu, ci din prisma unui german și încă unul foarte special, anume Bruno, fiul comandantului unui lagăr german. Fiind întrebat de ce a ales acest mod de abordare, autorul romanului cu același nume, pe care este bazat filmul, spune că acesta era singurul mod în care persoanele din generația de azi ar putea înțelege măcar într-o oarecare măsură atrocitățile la care au fost supuși evreii în acele timpuri. Astfel, fiind „de partea cealaltă a gardului”, Bruno îl putea întreba pe Shmuel, băiatul evreu cu care s-a împrietenit, despre ceea ce credea el a fi o fermă, iar naivitatea prin prisma căreia privea el tot ceea ce se petrecea în jurul lui se aseamănă cu modul în care oamenii din ziua de azi privesc în urmă la ceea ce a însemnat Holocaustul, nereușind să-și imagineze, să înțeleagă suferințele la care au fost supuși oameni nevinovați doar pentru faptul că erau evrei.

Filmul debutează cu un citat al lui

John Betjeman, „Childhood is measured out by sounds and smells and sights, before the dark hour of reason grows. ...”, evidențiindu-se astfel inocența cu care privește Bruno viața atât a sa cât și a prietenului său Shmuel, până când este pus în fața unei situații care îi va fi fatală. După aceasta, acțiunea este plasată la Berlin și ilustrează contrastul dintre ușurința cu care nemții își trăiesc viața de zi cu zi, fiind luat ca exemplu familia lui Bruno și suferințele la care sunt supuși evreii, luați cu forța de la casele lor fără un motiv anume de către trupele germane.

Ajungând acasă de la școală, Bruno află de la mama sa că tatăl său care era locotent în S. S. a fost promovată și astfel se vor muta la țară, fapt ce îl întristează pe Bruno care se gândește că va trebui să își părăsească prietenii. Încercând să-l înveselească, tatăl său, Ralph îi spune să privească totul ca pe o aventură, neștiind de fapt că aceasta chiar va fi o aventură pentru tânărul Bruno, una cu final nefericit din păcate.

Din camera sa din noua casă, Bruno putea vedea lagărul, presupunând că acesta nu era nimic altceva decât o fermă și una foarte ciudată pentru că toți oamenii care locuiau acolo purtau pijamale. Întrebându-și părinții dacă poate să meargă să se joace cu acei copii, ei i-au spus că locuitorii fermei sunt „diferiți”, că „nu sunt oameni”. Însă, din dorința de cunoaștere specifică perioadei inocenței, Bruno nu s-a lăsat doborât de răspunsul negativ al părinților săi. Într-o zi,

unul din evreii care lucra acasă la familia lui Bruno, Pavel, l-a dus pe băiat în curtea din spate să-și aleagă un cauciuc din care să-și facă un leagăn. Aflat în acel șopron, Bruno observă o fereastră, așa că următoarea zi el a plecat să exploreze. Ajuns la „fermă”, el vede un băiețel care

stătea singur departe de toți ceilalți oameni. Timid la început, Bruno capătă mai mult curaj când află că el și acel băiat aveau aceeași vârstă, astfel el începe să-i pună întrebări despre „fermă” și despre numărul pe care Shmuel îl avea cusut pe haină. Bruno se gândea că totul era doar

un joc, iar acel număr făcea parte din joc. Zilele treceau și cei doi băieți începeau să se împrietenească din ce în ce mai bine, iar în tot acest timp, sora lui Bruno, Gretel devenea susținătoare a Partidului fiind de acord cu tot ceea ce se întâmpla cu evreii pe care îi considera a fi „dușmanul”. Cei doi copii erau școliți acasă de către un profesor care le anima atitudinea antisemită, ceea ce l-a determinat pe Bruno să se întrebe dacă există un evreu bun, profesorul spunându-i că dacă ar găsi așa ceva ar fi „cel mai grozav explorator de pe pământ”. Astfel, lui Bruno îi sunt promovate ideile antisemite ceea ce îl face să se întrebe: Era Shmuel un evreu bun sau nu? Tocmai această întrebare îl face pe Bruno să cedeze în fața locotentului Kotler atunci când acesta îl prinde pe Shmuel mâncând în loc să curețe pahare, adică să facă treaba care i-a fost dată. Bruno nu recunoaște că el i-a dat de mâncare băiatului ceea ce nu are urmări bune pentru micul evreu. Fiul lui Ralph merge de mai multe ori la locul său de întâlnire cu Shmuel, dar nu îl mai găsește pe acesta.

Într-o zi, Bruno surprinde o întâlnire a tatălui său cu mai mulți membri ai SS-ului unde era prezentat un film despre cât de frumoasă este viața în lagăr. Bruno crede că aceea era realitatea, ceea ce îl convinge că tatăl său este o persoană bună, fapt de care se îndoia în ultima vreme. El se întoarce la lagăr, unde îl găsește pe Shmuel mai întristat ca niciodată. Bruno își cere scuze pentru cele întâmplate și cei doi devin din nou prieteni. Cu toate acestea, Shmuel îi dă o

veste rea prietenului său: tatăl lui a dispărut de ceva timp, rugându-l pe Bruno să-l ajute să-l caute. Băiatul acceptă, iar cei doi se întâlnesc următoarea zi, când Bruno se îmbracă în acele „pijamae” și intră în lagăr, cei doi pornind în căutarea tatălui lui Shmuel, însă sunt băgați în camerele de gazare, cu pretextul că trebuiau să facă duș. Băieții nu și-au pierdut speranța, însă sfârșitul lor a fost tragic, căci Ralph care și-a dat seama unde s-a dus Bruno, a ajuns mult prea târziu pentru a opri gazarea.

Știu că am sărit peste multe detalii, peste multe scene poate relevante, dar dacă v-aș fi povestit chiar tot filmul, v-ați mai fi uitat? În orice caz, *The boy in striped pyjamas* nu este doar un film despre Holocaust așa cum spuneam și la început, este un film despre speranță, despre trecerea peste concepțiile vremii, căci Bruno l-a acceptat pe Shmuel, l-a considerat o ființă umană, egal cu el, în pofida a tuturor lucrurilor rele care erau spuse despre evrei. Astfel, alături de *La vita e bella*, *The boy in striped pyjamas* este un film ce merită urmărit nu numai pentru scenariul impresionant bazat pe o realitate cruntă, dar mai ales pentru efectul asupra spectatorului, care poate, doar poate va încerca să lupte pentru ca ceva precum Soluția Finală să nu se mai repete în istorie, pentru ca aceste atrocități de neînțeles să nu mai fie îndurate de milioane de oameni nevinovați, pentru ca oamenii să se accepte unii pe alții indiferent de credință, pentru că în cele din urmă toți suntem egali. . .

Elena Andreea CHIRVĂSUȚĂ,
clasa a IX-a B

Skyfall (2012) – 007: Coordonata Skyfall

Regia: Sam Mendes

Distribuția: Daniel Craig, Judi Dench, Naomie Harris, Javier Bardem, Ralph Fiennes

Unul dintre cele mai apreciate și așteptate filme ale anului 2012, *Skyfall* este o gură de aer proaspăt pentru o serie care începea să devină monotonă și se credea că nu mai poate uimi așa cum au făcut-o primele filme cu agentul 007. Este considerat cel mai bun film marca James Bond din istoria sa de 50 de ani având toate elementele necesare unui premiu Oscar: o poveste originală care susține suspansul, o distribuție bine aleasă și o regie impecabilă.

Am mers la cinema cu mari așteptări din partea regizorului Sam Mendes având în vedere reputația acestuia pentru filme ca *Road to Perdition* și *American Beauty* cu care a câștigat Oscarul pentru cel mai bun regizor în anul 1999. Din fericire, de această dată nu am fost dezamăgiți, prestația acestuia întrecând chiar toate așteptările. Povestea este una originală, care reușește să se detașeze de tiparul clasic al seriei, considerat de unii chiar plictisitor, prin scene de acțiune bine alese care îți taie respirația și prin numerele sale de cascadorii și efecte speciale. Având în vedere că clipul de prezentare nu oferă prea multe informații și însuși numele rămâne un mister mai bine de jumătate din film, reușește așadar să păstreze acea atmosferă în care te aștepți să se întâmple orice, chiar dacă știi că la sfârșit tot timpul învingător este protagonistul.

Pe lângă actorii obișnuiți ai seriei, apar și unii noi precum Javier Bardem în rolul antagonistului Raoul Silva, care ne-a obișnuit deja cu roluri exemplare în

No Country for Old Men sau *Collateral* și *Ralph Fiennes*, cunoscut cel mai bine ca Lord Cap-de-Mort din saga *Harry Potter*. Personajele se doresc a fi moderne și complexe. Astfel, apare și Ben Whishlaw ca noua persoană de contact de la departamentul Q. Bardem și Daniel Craig reușesc un joc actoricesc superb ce mai poate fi văzut doar la producțiile francizei *Batman* regizate de Christopher Nolan, ce poate fi comparat cu regretatul Heath Ledger din rolul său inegalabil ca Joker. Cu toate că a primit multe critici negative datorită inspirației din *The Dark Knight Rises*, aceasta nu alterează în niciun caz scenariul dramatic și jocul actoricesc de calitate. De asemenea, în această ecranizare putem observa mult mai bine rolul lui Judi Dench ca șefa a MI6 deoarece întreaga acțiune gravitează în jurul ei oferindu-i astfel ocazia să își etaleze calitățile exceptionale de actor.

La capitolul locuri în care s-a filmat, *Skyfall* sta destul de bine, acestea fiind alese cu mare grijă. Astfel prologul este filmat în Turcia, Istanbul unde s-a insistat foarte mult pe efectele speciale și cascadorii oferind un început în forță. Acțiunea se mută mai apoi în China, unde se poate observa munca directorului de imagine Roger Deakins care ne încântă cu niște culori și contraste deosebite, reușind totodată să păstreze caracterul tradițional chinezesc. Spre sfârșit acțiunea se mută pe insulele Britanice, la Londra și mai apoi în munții din Scoția unde are loc și deznodământul poveștii.

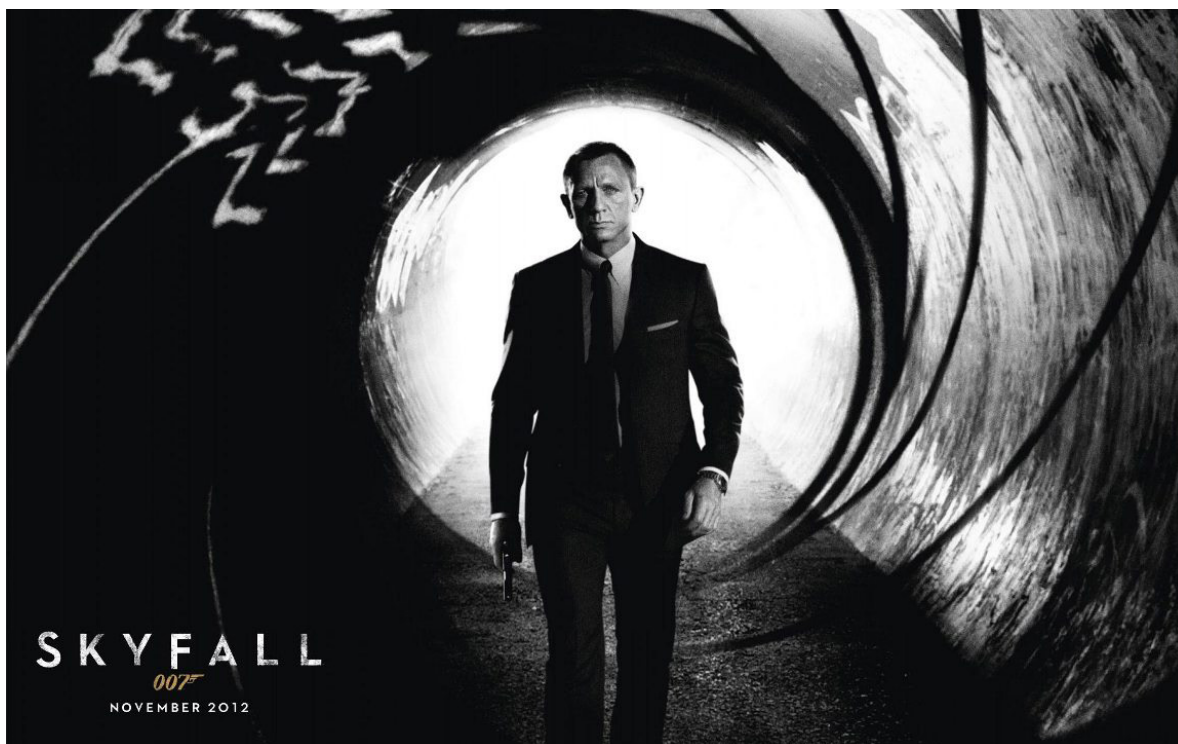
Muzica joacă de asemenea un rol

important în succesul răsunător avut la vânzări, ținând cont de faptul că numai în primul week-end după deschidere, filmul a înregistrat vânzări de peste 88 de milioane de dolari, fiind un record nu numai pentru seria James Bond ci și pentru întreaga industrie cinematografică britanică. Cum spuneam, lansarea videoclipului pilot pe muzica lui Adele, o cântăreață în plină ascensiune, a stârnit imediat atenția publicului punându-l astfel în lumina reflectoarelor doar cu câteva luni înainte de marea deschidere. De asemenea coloana sonoră întâlnită în prezentare este transpusă și în film printr-o secvență care, chiar dacă unii ar putea-o considera supărătoare deoarece strica oarecum continuitatea filmului,

reușește cu brio să adapteze animațiile la tematica melodiei lui Adele și să ne ofere un moment superb, redat într-o atmosferă eleganta dovedind astfel încă odată talentul și imaginația geniului fotografic din spatele camerelor de filmat al lui Roger Deakins.

Așadar, producția *Skyfall* este foarte atent construită, lucru care se reflectă de altfel și în produsul finit și, cu toate că există unele erori, acest lucru este mai puțin important atât timp cât rezultatul este cel mai bun film cu agentul 007. Deși este greu de considerat a fi o capodoperă, *Skyfall* este cu siguranță un film obligatoriu de văzut, perfect pentru sărbătorirea celor 50 de ani de James Bond.

Sergiu CHIUCHIU,
clasa a X-a B

Never let me go (2010)

Regie: Mark Romanek

Distribuție: Carey Mulligan, Andrew Garfield, Izzy Meikle-Small

Având la bază apreciatul bestseller al lui Kazuo Ishiguro, "Never let me go" este o dramă ce are ca personaje principale pe Kathy, Tommy și Ruth, cei trei reprezentând specimene științifice, create cu scopul donării organelor persoanelor bolnave. Ei sunt interpretați de Carey Mulligan, câștigătoare a unui premiu BAFTA și nominalizată la Oscar, Andrew Garfield și respectiv Keira Knightley. Regizorul Mark Romanek, scenaristul Alex Garland, DNA Films și Film4 aduc pe ecran povestea emoționantă și sfâșietoare a lui Ishiguro. Filmările au început în aprilie 2009 și au durat mai multe săptămâni, acestea având loc în diferite spații, printre care se numără Andrew Melville Hall.

Filmul este prezentat din viziunea lui Kathy H, în vârstă de 28 de ani, care, în prima parte a acestuia, amintește copilăria petrecută în internatul Hailsham, unde îi are ca prieteni pe Tommy și Ruth. Internatul este însă aparte, elevii fiind încurajați să se mențină sănătoși și să creeze lucrări de artă, care urmează a fi expuse în 'Galerie'. Aici, ei află de la doamna profesoară Lucy adevărul tragic al existenței lor: au fost creați cu scopul donării de organe, urmând să își piardă viața între 20 și 30 de ani. Deși Kathy se îndrăgostește de Tommy, acesta se angajează într-o relație cu Ruth.

A doua parte a filmului prezintă mutarea trio-ului la 'Căbănuțe', unde se întâlnesc cu elevi de la alte internate și află de 'Amânare', acțiune ce le

permite îndrăgostiților un răgaz de câțiva ani înainte de a începe donările. Tot aici, relația dintre Tommy și Ruth avansează către un alt nivel și o determină pe Kathy, în încercarea de a scăpa de singurătate, să se angajeze ca îngrijitor pentru donorii de organe. Ceilalți doi se despart la puțin timp după plecarea ei. Ultima parte a filmului o prezintă pe Kathy 10 ani mai târziu, perioadă în care a avut grijă de donori și a văzut cum aceștia se 'completează' (mureau) după a patra, a treia sau chiar prima donare. Ea o regăsește pe Ruth vlăguită- realizase deja 2 donări. Împreună programează o întâlnire cu Tommy, în cadrul căreia Ruth își cere scuze pentru faptul că i-a ținut departe unul de celălalt și le oferă adresa lui Madam, profesoara de desen de la care speră să obțină 'Amânarea'.

Între timp, Ruth se 'completează', iar cei doi o vizitează pe Madam. Tommy aduce cu el câteva desene, fiind convins că rolul Galeriei este de a oferi posibilitatea ca oamenii să privească în sufletele clonelor. El consideră că astfel poate demonstra iubirea dintre el și Kathy. Află însă că nu pot înfrunța completarea și implicit, amânarea inerentă; în timp ce Kathy se resemnează cu ideea, dezamăgirea și revolta lui Tommy se manifestă printr-un strigăt sfâșietor în drumul către spital. Tommy moare după a treia donare, privind-o pe Kathy înainte de a fi anesteziat. Aceasta dezvăluie în final faptul că urmează să facă prima donare peste câteva săptămâni (plângând,

afirmă : „*Toți ne completăm . Poate nici unul dintre noi nu înțelege pe deplin drama existenței proprii și nici nu simte că a trăit destul ,’*).

În ceea ce privește tema filmului, Mark Romanek dezvăluie că este vorba despre cele două modalități de abordare a condiției umane: una constă în acceptarea ei și o alta este cea aleasă de Tommy, anume: încercarea de a o ocoli. Alex Garland consideră că ,*’Să nu mă părăsești’’* este despre oameni, despre explorarea a ceea ce înseamnă suflet și felul în care ilustrezi manifestările acestuia. Scopul filmului este de a trata un subiect care ridică multe întrebări existențiale și în jurul căruia se poate reflecta. Mark Romanek, regizor ce preferă filmele science fiction, a realizat că ceea ce trebuie să facă este să caute ceva foarte interior, urmând axa gândurilor și a sentimentelor. Regăsim totuși în film aspecte science-fiction și anume ideea centrală- existența unor clone care își acceptă condiția cu atât de mult calm, încât intrigă auditoriul, întrucât *„simplul fapt că suntem oameni este destul pentru a avea o anumită limită în toate.”* Cele trei personaje sunt numite sub forma unor litere deoarece nu sunt „oameni normali”. Mark Romanek sublinia faptul că ele încearcă să-și

manifeste iubirea și să păstreze o relația de prietenie, ceea ce explică inclusiv greșeala lui Ruth.

Coloana sonoră a filmului a fost realizată de Rachel Portman; muzica însoțește parcă obsesiv drama trăită de personaje. Portman a încercat să pună speranță în muzică, oferindu-i umanitate. De altfel, pentru a accentua trăirile personajelor, ea a utilizat o orchestră restrânsă de 48 de cântăreți.

„Never let me go” a avut un impact emoțional puternic asupra mea. Are o desfășurare lentă, însă intensitatea sentimentelor te determină să rămâi atent. Filmul șochează, căci se manifestă o revoltă puternică față de oameni, dar mai ales față de felul în care se resemnează personajele cu soarta lor. Singurul semn de revoltă vine din partea lui Tommy, prin urletul său sfâșietor ce intră în contrast cu liniștea când se află pe masa de operații, pregătit să moară. Personal, vă garantez că după ce se termină filmul, veți căuta orice forme ale clonării în scopul donării de organe sau posibilități, idei din trecut și prezent ale unui astfel de experiment- doar pentru a justifica rațional revolta care, după ce se închide Windows Media Player și realizați că a fost doar un film, continua să existe .

*Elisa Lola
CĂUNEAC,
clasa a X-a B*

Lincoln (2012)

Regie: Steven Spielberg

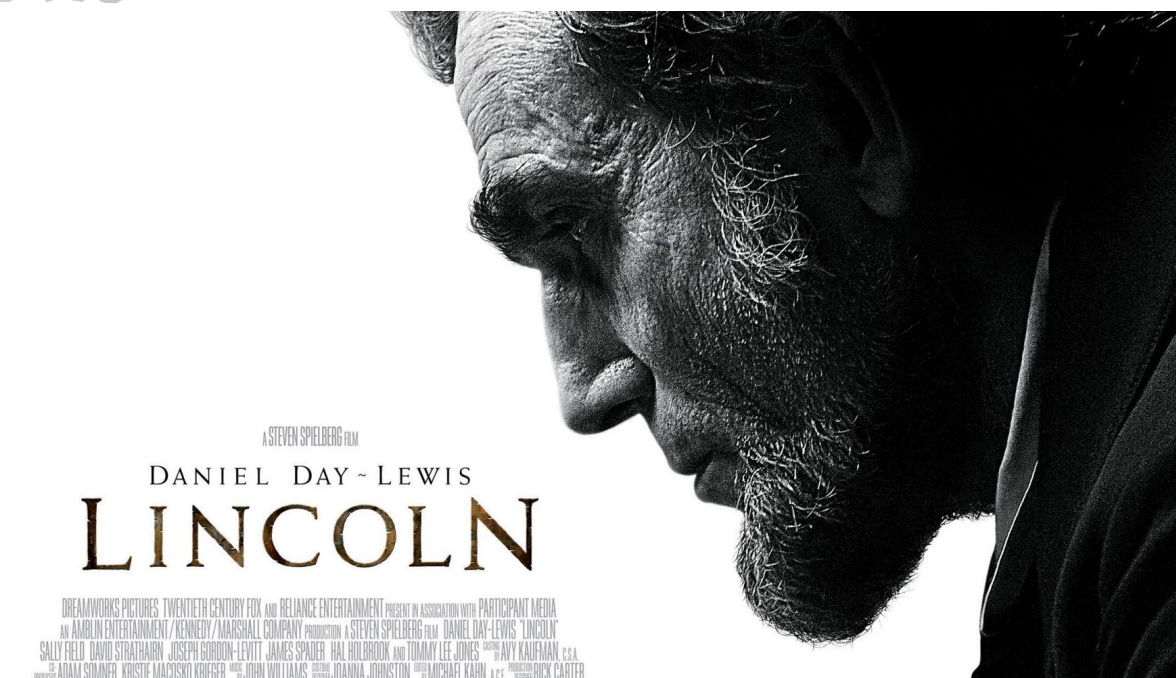
Distribuție: Daniel Day-Lewis, Sally Field, David Strathairn

Când auzi despre un film în regia lui Steven Spielberg, gândul îți fuge imediat la o nouă invazie a extratereștrilor în cine știe ce formă ciudată, extratereștri pe care desigur, americanii îi vor goni înapoi pe planeta de pe care au venit. Însă Lincoln este o peliculă ce iese din aceste tipare și se încadrează în categoria filmelor istorice foarte reușite. Cu decorurile atent studiate și perfect create, nici îmbrăcămintea vremii nelăsându-se mai prejos, *Lincoln* conturează o imagine foarte apropiată de cea a epocii. Nu mai spun de Daniel Day-Lewis, care, cu o prestație ce i-a adus Oscarul pentru cea mai bună interpretare într-un rol principal, a dus filmul la cel mai înalt nivel.

Scenariul scris de Tony Kushner, bazat pe cartea lui Doris Kearns Goodwin, prezintă povestea primului președinte american care a crezut cu

adevărat în emanciparea rasei afro-americane. Un politician foarte abil, iubit de către toți cetățenii Statelor Unite, el s-a implicat profund în problemele fiecărui stat. Lăsând la o parte imaginea publică pe care o afișa acest om senzațional, filmul lui Steven Spielberg prezintă și problemele personale cu care acesta se confruntă. În primul rând, soția sa, Mary Todd Lincoln se luptă cu probleme medicale apărute din cauza morții fiului celor doi, Will Lincoln, neglijat de către aceștia în favoarea unui eveniment public. În al doilea rând, fiul cel mare al președintelui dorește să se înroleze în armată, susținând cu tărie că avocatura nu este ceea ce își dorește. Abe, cum mai era poreclit președintele, nu are de ales decât să îl lase să își aleagă singur drumul, influențând însă repartizarea acestuia către un post lipsit de pericol în armata Uniunii.

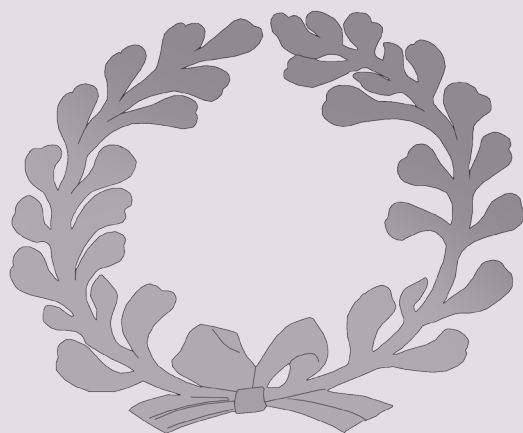
Cea mai mare problemă a președintelui este însă de departe al 13-lea amendament. Lincoln propunea votarea acestuia cu motivul public de a încheia războiul, pentru a câștiga cât mai multe voturi. Motivul său era însă doar emanciparea rasei afro-americane, deoarece războiul cu sudistii era deja câștigat, iar pacea era pe masa de negocieri. Dacă Lincoln ar fi încheiat pacea cu sudul înainte de votarea emancipării, aceasta nu ar mai fi trecut pentru câteva secole. Așa că „Abe”, ca ființă umană, nu ca președinte, are de ales între continuarea unui război sângeros pentru o perioadă de timp și abolirea sclaviei. Mai departe vă ofer plăcerea de

a viziona filmul, fără a uita să menționez că deliciul acestei ecranizări este în mare parte făcut de discuțiile purtate de către partidele rivale în Camera Reprezentanților. Nu veți regreta cele două ore petrecute în fața ecranului!

Lincoln a câștigat un singur premiu Oscar și anume pentru cea mai bună interpretare într-un rol principal, deși a fost nominalizat cu șanse reale de câștig la alte șase categorii. Premiul câștigat de către Daniel Day Lewis este însă unul bine meritat. *Lincoln* va intra în istoria cinematografului ca un film de vârf al genului și cred că va fi vizionat cu plăcere și interes și peste mulți ani.

Mircea ASAFTEI,
clasa a X-a B

Creafie

A fi sau a nu fi... închisi într-o clepsidră de mult uitată...

Într-o seară stăteam la birou și mă uitam la o clepsidră veche, din copilarie...era uimitor cum de atâția ani ea era la fel... și îmi aminteam cum, mică fiind (cred că aveam șapte ani), vedeam în ea ceva magic, unic. Pe atunci era captivant să privesc cum nisipul cade, întorceam clepsidra și totul părea ca la început... mă gândeam că ascunde ceva, deși îmi era greu să înțeleg ce...

Nisipul ajungea repede în partea de jos și mi-am imaginat lumea de sus ca fiind Edenul și cea de jos, Infernul...apoi m-am gândit că cei care ajung în Rai nu mai pot „cădea” pentru că ei sunt acolo dintr-un anume motiv...sau poate că cei „de sus” erau oamenii de pe pământ, cei care uneori sunt răi, cei care uneori greșesc și cad... dar cărora li se oferă de multe ori șansa de a se schimba, de a se întoarce din drumul greșit și de a o lua de la capăt pe o altă alee...

M-am văzut într-un deșert, înaintam, îmi era sete și mă simțeam atât de singură...nu știu exact ce căutam...am ajuns la un „capăt” (ciudat, lumea nu are un capăt, dar atunci așa părea...).Mi-am dat seama că sunt la finalul drumului

deoarece era un zid imens peste care nu puteam trece... de fapt, nici nu știu dacă mai era ceva după el...era atât de mare, încât îmi dădea impresia că ajunge până la cer. Și totuși, ce puteam face? Merseam mult, apă nu aveam, mă simțeam epuizată, dar, cu toate acestea, m-am hotărât să mă întorc (nu știu unde, probabil de unde am pornit?!), era necesar, iar locul meu nu era acolo... La un moment dat, mi-a apărut în față o lumină orbitoare, apoi m-am văzut în pat... probabil că visasem...iar lumina m-a trezit...lumina din geam sau...?sau poate că acel vis era o altă poveste din viața mea...

Clepsidra se afla în același loc, m-am uitat la ea și am zâmbit. Mă simțeam fericită fiindcă nu eram închisă în ea...

M-am întors puțin pentru că auzisem pași... Clepsidra era invers ... Am „revăzut” visul imaginându-mi cum „o mână” a întors-o... poate că uneori e nevoie de sacrificii, uneori crezi că nu mai poți lupta, că ai ajuns la final, dar nu poți nici să rămâi într-un deșert, închis într-o clepsidră... Trebuie să încerci să lupți contra timpului și să te întorci... În cele din urmă, sigur vei vedea lumina!

Roxana ALBIȘTEANU,
clasa a XI-a C

Privirea nopții cu ochii glasului

Noaptea trecută, un glas mi-a șoptit la ureche: „Un glas care-ți șoptește la ureche nu există”. Nu-mi puteam imagina ce am putut auzi. Mă speriasem așa de tare, încât sufletul meu ieși cu tot cu glas. Dacă sufletul și glasul ieșiseră, eu cum mai existam și cum mai vorbeam? Ambii se îndreptau spre lună. Simțeam cum noaptea mă urmărea mereu. Nu exista o explicație aici.

Brusc, totul se stinse pe vecie din pricina glasului ce bântuia lumea în căutarea luminii, căci doar ea îi putea aprinde acea inimă invizibilă. Se stinseră inclusiv luna și stelele de pe geana umbrei solitare. Reflectând în profunzime, am remarcat că nu răsuna niciun glas. Totul era sumbru. Orice ființă intrase în transa morții veșnice; mai puțin eu, care priveam cu alți ochi lumea, cu ochii nopții și ai glasului sinistru.

Acel moment nu putea fi descris pentru că nu eram decât eu și umbra genei solitare a veșnicei și sumbrei nopți. Doar eu și noaptea eram, dar înconjurată de

un glas ce spunea: „Nu există un glas ce să vorbească...”. Totul era ciudat.

Mă frec la ochi și totul reveni ca atunci. Glasul se opri din viață deoarece el... nu mai avea cuvinte pe care să le spună. Toată lumea vorbea în șoaptă deoarece glasul iar spunea: „Acest glas nu există și e mort, și e mort, și e mort etern”.

Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă.

Toate glasurile și sufletele ființelor se îndreptară zburând spre ochiul sumbru al nopții. Ele se rupseră în mii de bucăți multicolore pentru a forma Aurora Boreală. Aceasta își împărtășea culorile peste lume.

Din cer, voci solitare se împleteau pe firul de ață al nopții eterne. Ele spuneau: „Tot ce vedeți nu există... Nu există glas.”

Am încremenit. Mă frec din nou la ochi și am impresia că glasul, mai precis viața, ne joacă feste. Presimt că va exista un duel între Viață și Moarte, unul nesfârșit, iar porțile vieții se vor închide pentru tot restul... Niciodată nu va exista un glas care să aibă un ochi vieții, are doar ochiul morții eterne.

*Teodora PRIGOREANU,
clasa a V-a E*

Ceva la care nu ne gândim

Noaptea trecută un glas mi-a șoptit la ureche: „Un glas care-ți șoptește la ureche nu există”... în lumea acesta!...

M-am trezit speriată și în același timp uimită. M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Totuși, vorbele acelea îmi răsunau în minte. Am decis că ar fi mai bine să iau o gură de aer, așa că am deschis geamul. Luna, plină de cratere, stătea parcă agățată cu o ață incoloră de cerul negru, dar senin și plin de stele. Deodată m-am trezit căzând în ceva (nu știu exact ce; mie îmi semăna cu un... nimic) nemărginit. Prin jurul meu se prelingeau amintiri uitate în negura copilăriei mele; amintiri care m-au indispus și nu m-am întors niciodată la ele; întâmplări fără noimă, pe care nu îmi venea să cred că le-am trăit! M-am simțit dintr-o dată cutremurată și copleșită de anumite sentimente și resentimente inexplicabile. Acel ceva prin care tot cădeam s-a dovedit însă a nu fi nemărginit. Mă găseam acum într-o cameră fără uși ori ferestre. O creatură neagră, fără formă, se prelingea pe pereții translucizi. Am auzit de undeva – nu știu de unde – un glas care mi-a spus:

- Acum, că te afli aici, față în față cu mine, care crezi că este cel mai mare regret al tău?

Am rămas fără cuvinte! M-am resemnat totuși, mi-am făcut curaj și am început să vorbesc cu o voce nesigură și înfricoșată:

- Cred că cel mai mare regret al meu este faptul că nu am putut afla care dintre cei pe care îi consideram prieteni

mi-au fost cu adevărat alături. Nu am avut puterea niciodată în viața mea să spun cuiva TOT ceea ce simt. Pur și simplu, nu am avut încredere, nu credeam că mă va înțelege cineva. Poate că am greșit în această privință. Poate că unii oameni îmi doreau binele. Nu știu și îmi pare rău. Îmi pare rău că nu am avut puterea de a ierta întodeauna, că nu am spus adevărul, că am rămas mereu închisă în mine, nelăsând pe nimeni să intre acolo, în intimitatea mea. Și poate c-am greșit...

Ființa ce mă înconjură nu mi-a mai dat nici un răspuns. S-a retras într-un colț, după care a dispărut. O lumină orbitoare a apărut și m-am trezit apoi în familiara mea cameră.

Mă tot gândeam, ce avea să însemne faptul că nu am primit niciun răspuns? Iertare, compasiune, înțelegere? Și ce vom spune fiecare dintre noi, pe altă lume, când vom fi față în față cu adevărat cu acea ființă mistică și neagră? Ce vom face când va trebui să mărturisim toate secretele noastre ascunse și încuiate în locuri adânci și inaccesibile?

Mulți nu ne gândim la asta pentru că suntem lași și nu vrem niciodată să contemplăm ceva atât de înfricoșător. Însă va veni și acel moment, în care suntem obligați să facem ceea ce ni se cere. Ce vom face atunci când va trebui să mărturisim cele mai grele și mai rușinoase momente din viața noastră? Vom fi curajoși și le vom destăinui sau vom rămâne lași și neajutorați?

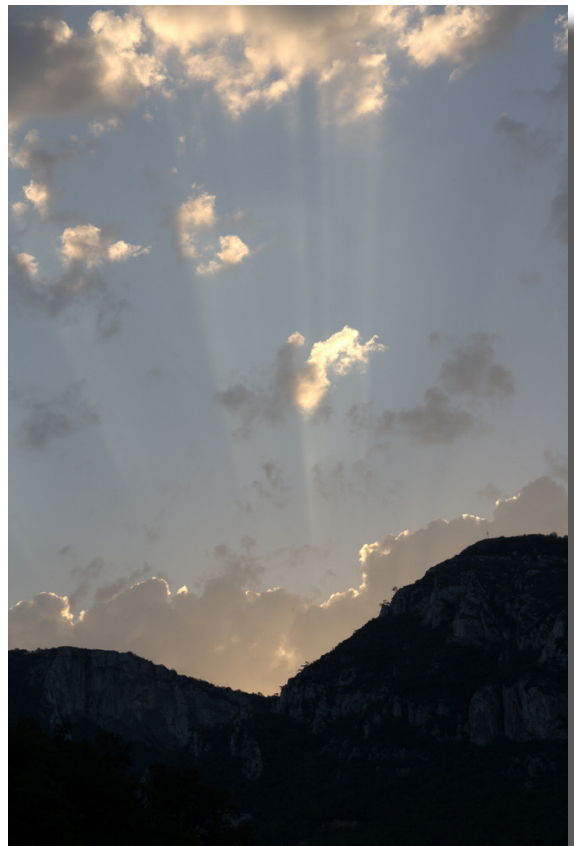
*Anastasia FUIOAGĂ,
clasa a V-a E*

Amurg oglindit în mare

Un vânt de seară aprins săruta cerul și pământul la apus, iar printre unduirile ușoare ale apei, cu o tentă de mov diluat, peștișorii curcubeu își luau la revedere de la lumina orbitoare a soarelui care pierrea gradual în linia de foc a orizontului.

Cerul era pătat cu puf de vată roșiatică îmbibat cu ultimele raze ale divinității cerești care, la întâlnirea cu pânza apusului, se spăla de sânge în cerneala mării. Printre corzile dulci de liniște solemnă, un glas strident de pasăre cânta farmecul zilei în cel din urmă strop de lumină. Un ultim pescăruș avea un zbor lin, planând deasupra apei cu valuri jucăușe ce se izbeau puternic de țărnul umbrit, în timp ce bulbuci albi curățau tăria pietrelor. Nisipul fin era purtat în aer de o adiere dulce, proaspătă și cu o urmă uitată de sare, având gust de soare, de mare.

Pânza diafană de azalee lila, cu un singur grăunte de polen spre sfârșitul sevei, care susținea veșmântul senin de nori, își admira silueta de puf în oglinda deformată a mării, iar în sufletul apei se forma o hartă din stele, dar încă era prea mult soare pentru a putea fi deslușită comoara pe care-o avea inscripționată. În timp ce adâncimi de întuneric spulberau cercul de foc dogorit de moarte, zarea își închidea pleoapa așteptând ca ziua să apună și noaptea să-și ocupe tronul alb de diamant care strălucește rece și distant, cufundat adânc în smoala universului.

Luna începea să acopere cu raza-i transparentă ca un voal alb de mireasă, țărnul acoperit de scoici cafenii din mătase în care răsuna zvonul unei mări necunoscute. Noaptea, ca un suflet de copil adânc însetat de viață, era muștrată de lumină, de zare, de nori, dar nu știa să plângă așa că a pășit prin vraja nepătrunsului ascuns, anunțând prin tăcere și negură sfârșitul unui etern început, sfârșitul unui efemer amurg.

*Elena AMIRONESCI,
clasa a X-a B*

O putere fără nimic

O petală roșie mi se lipi de suflet. O petală roșie se transformă în inima mea, raiul propriei copilării. Îmi îndrept ochii la fereastra luminată de umbra și solitara rază a lunii ce domnea alături de mici puncte strălucitoare.

În mijlocul trotuarului stătea o singuratică floare ce spunea de fiecare dată când îi cădea o petală: „Eu nu am nimic”. Și, brusc, o umbră neagră și rece îi învâluia micul trup ce stătea înclinat spre un suflet singuratic – Sufletul Plantei.

Închid ochii și văd singura floare mai aproape de mine. Ea era acum vișinie, conturată cu un ciudat negru, care nu era

negru, și-i cădeau petalele plutind pe umbra ei cea tristă. Un rece vânt o mută mai aproape de interiorul meu roșu și vișiniu în același timp. Vântul era doar un scurt vis ce a scăpat din mintea mea preocupată de mireasma încântătoare a bieteii flori ce mai avea doar două petale.

Acestea erau acum negre, un negru ce mă oprea să mai spun ceva. Acel negru se împărți într-un mod ce nu exista, în patru emisfere, care veneau pe aripa visului spre mine, spre ochii mei cristalini, spre sufletul meu singuratic.

Cad brusc și mă văd ajunsă într-un loc alb, cu porțile de aur, împreună cu floarea cea Roșie; în Raiul Nostru.

*Teodora PRIGOREANU,
clasa a V-a E*

Noapte albă

Avenit toamna, septembrie monoton. S-a întunecat demult afară și a început să plouă. Dincolo de geamul umed al autobuzului, ochii pierduți ai unui tânăr privesc cu amar înspre niște copii ce fug de stropii mari care le cad pe creștet. Ceva se remarca pe chipul lor, ceva ce nu putea înțelege băiatul în a cărui minte se întipărise imaginea piticilor; o stare de spirit contrastând cu plictisul oferit de ploaie, dintre care un zâmbet vioi, o licărire în ochii mari care parcă nu mai văzuseră vreo ploaie de toamnă. O poză de pus în ramă, după cum spun alții, ai putea să o privești ore în șir cu un zâmbet tâmp și tot nu te-ai sătura de ea. Pe lângă cadrul vibrant, dăinuiau și alte plămădiri într-un cuget de june. Sunetul motorului cald și al picăturilor de ploaie căzute pe geam răsuna în urechile pasagerilor și se așeza pe un portativ, într-un cântec anost și în același timp ridicol de îngrijorător. Frământările îl cuprindeau de-a lungul trupului firav într-o imbrațișare dureroasă și se avântau în adâncul minții sale, dând curs liber imaginației din care închipuiri întristătoare se derulau degradând câte o părticică din caracterul său. Ceea ce simțea era inexplicabil, dar se putea sesiza cu ușurință că îl abătea ceva, după ce aproape că cineva îl trântise pe jos și el nu avusese vreo reacție.

Fără să-și dea seama, autobuzul opri în stația la care trebuia să coboare și, în clipa când ușile se închideau, se strecură printre ele ca un fir de ață într-un ac. Își trase gluga pe cap, pesemne nu-i plăcea ploaia, și cu pași mărunți înainta spre casă. În continuare, cu greu era atent la

ce se petrecea în jurul său, o mașină aproape izbindu-se de el în răcnetul plin de cuvinte dure al șoferului rânzos. Ud din cap până în picioare, ajunsese la scara de bloc și apăsă cu mâna tremurândă pe butoanele interfonului. Zgomotul iritant care-l scotea nu se mai oprea, spre disperarea tânărului, care înțelese că nimeni nu era acasă. Respirația sa se accelera pe măsură ce secunde treceau și toată nerăbdarea s-a sfârșit într-un suspin binevenit, însă util doar în acea clipă. Secunde reci treceau repede peste momentele vieții sale, petrecute sub soare, sub ploaie sau prin spitale. Erau amintiri neplăcute și dureroase, dar erau viața, viața ce părea lungă, dar avea să fie doar o clipă.

Era vraja, umbra cu fața palidă printre mii de pământeni cu figuri înspăimântătoare și bizare, care parcă voiau fiecare câte ceva. O privire ce-l străfulgera îi răpea dorința de viață și-l făcea să creadă că societatea este dură, că nu l-ar fi primit niciodată și toate astea din cauza sorții care l-a făcut să fie cum este, cu acea privire roșiatică în fața sa palidă, de parcă era o specie pe cale de dispariție. Și cu toate astea nu era tratat ca atare, zilele-i erau numărate, dar el aștepta în fața blocului cenușiu să-i vina părinții. Adesea mecanic, aștepta ca un robot în stare de somn și privea ochiurile formate într-o baltă de picături de ploaie.

În lumea asta oamenii se îmbolnăveau ușor, cel mai adesea fără să știe cauza bolii. Toți erau sensibili la încălcarea unor drepturi minore, cum ar fi ora de liniște într-o comunitate sau serviciile frustrante ale unei companii aeriene,

când aveau acces la sute de metode să le preserve sănătatea fizică și mentală. Din pricina unor astfel de oameni, tânărul renunțase la tot ceea ce înseamnă norma morală și se lăsă pierdut în orice, chiar dacă suferea cumplit din cauza unei boli ce avea să-i numere zilele. Și pierdut a rămas, nimic nu-l mai putea salva din starea sa deplorabilă. Nu putea simți fericirea, nu avea niciun fel de dorință de la viața ce i se scurgea printre degete ca nisipul într-o clepsidră. Și asta pentru că era sătul de restul oamenilor care credeau că totul li se cuvine, când probabil nici paradisul matern nu era meritat de roboții pământeni. Gândea că dacă ar fi fost să i se cuvină totul, aspirațiile i-ar fi fost amputate, apetitul pentru mai mult fiind doar o stare bolnavicioasă de

consum. Însă el prețuia ceea ce a realizat până în acel moment și, fără nicio ezitare, se aruncă în ploaie și țipă cât de tare îi permiteau corzile vocale. Un blestem îl ținea încuiat într-o stare materială, și parcă și-ar fi dorit o viață mai bună. Își aruncă pumnul în geamul ușii de la intrarea în bloc și simți durerea unei răni, privind cum sângele de un roșu aprins se lăsă pe podea, incetșor, din palmă. Luase sticla de pe jos și se uita la ea ca un dement la un lingou. În agonie executa ultima sa mișcare și, căzut la pământ, vedea o lumină arzătoare. Lumina ce-l deranja era soarele ce îi ura o dimineață fericită, după ce l-a trezit din povestea sa. Noapte albă, vis cumplit.

*Vlăduț COJOCARIU,
clasa a X-a B*

Scrat – să ne amintim de universul copilăriei!

Cu toții am urmărit la un moment dat seria de animație *Ice Age* și ne-am familiarizat cu simpaticile personaje ale desenului: Diego, Sid, Menny, Ellie, Crash, Eddie și adorabila veveriță Scrat.

Haiosul veveriței nu este deloc comunicativ și, deși trăiește împreună cu ceilalți în plină epocă de gheață, are lumea lui. Scrat are o singură preocupare, o singură grijă: o ghindă!

Fie că este congelat într-un cub de gheață, fie că e prins sub copaci, strivit sub dărâmături, căzut în prăpăstii, lovit de fulgere, înzăpezit, surprins de avalanșe și erupții vulcanice, care de cele mai multe ori au loc din cauza lui, Scrat

știe doar un lucru – ghinda! Nici măcar frumoasa Scratte nu-i distrage atenția de la ghindă, decât pentru scurt timp.

Ne distrează continuu, dar îl și admirăm pentru perseverența lui. În goana lui după ghindă, tremură, adulmecă, se zbate din toate puterile și se bagă în tot felul de situații limită. Este chiar responsabil de împărțirea pământului în continente, toate gesturile lui având efecte directe asupra naturii.

Pentru Scrat, paradisul este egal cu o ghindă gigantică, pe care de câte ori pune mâna, o scapă și încearcă din nou să o prindă.

El rămâne nebun după ghindă....

*Veronica Ioana ROTARU,
clasa a V-a E*

Poveste medievală

Învăluită de ceața întunericului, nu știam ce să răspund. Din negrul orbitor ce-mi acoperea privirea a ieșit El. Cu ochii albi ce nu clipeau deloc și cu mâna fină la care ieșeau în evidență falangele delicate a apucat, cu o mișcare ușoară, mânerul sabiei ce se afla în pieptul său. Aburi roșiatici și fosforescenți ieșeau în timp ce El își scotea sabia, parcă din sine, și o ridica în poziție verticală deasupra capului meu. Credeam că acelea sunt ultimele momente ale existenței mele. Peretii din jurul meu se topiseră deja din cauza aceluși abur roșiatic ce-i străbătea. A făcut un pas în spate, apoi, din poziția verticală în care o ținea, a început să coboare, lent, vârful săbiei către pieptul meu. Eram înmărmurită încă din prima clipă în care îl văzusem. Capacitatea mea de a gândi dispăruse, binele și răul erau contopite în conștiința mea, iar demonii de foc și îngerii de gheață dansau în cerc, formând un imens ocean sărat, plin cu lacrimi ce fuseseră cândva vărsate, înălțându-se la cer și dând naștere unui nor colosal, monstruos, de o ferocitate inefabilă.

Dedesubtul sânului stâng mi-a atins pieptul cu vârful sabiei. Apăsa. Am îndrăznit să-mi îndrept privirea către locul unde își poziționase vârful săbiei. Carnea tremura pe mine din fiecare mușchi al trupului, iar spațiul dintre unealta ascuțită și inima mea se micșora, lăsând o adâncitură de doi-trei centimetri în urma sa.

Am ridicat privirea înapoi către El, de data aceasta cu o spaimă mult mai intensificată, se amplifică din ce în ce mai tare frica de moarte. Aveam impresia că mă subjuga. „Ce vrei de la mine?”, am

îndrăznit eu să-L întreb, însă nu cred că mai puteam conștientiza dacă doar gândisem acea întrebare sau chiar I-o adresasem, fiindcă până și propriile mele cuvinte nerostite tremurau. El era inconștient de ceea ce făcea, sau cel puțin așa mi se părea mie.

Din poziția în care se afla a răsucit sabia de trei ori, ținând-o, de la început, doar cu mâna dreaptă. Câteva firișoare de sânge își făceau apariția, ieșind din pieptul meu, de parcă voiau să rupă legătura pe care o aveam – viață – ființă. Continua să apese pe mâner. Sângele își formă un drum rece și umed de-a lungul obiectului ascuțit. Curgeau șiroaie. Nu simțeam niciun fel de durere, singurul lucru care mă mai înspăimânta era numai atmosfera aceea morbidă ce mă preluase în universul său. Încă apăsa. Sabia își croise un culoar printre coastele și prin inima mea, apoi vârful ei lustruit cu sânge a ieșit prin spatele meu. Eram străpunsă prin inimă și totuși nu murisem. Simțeam cum ființa mea se despică, cu toate că demonii și îngerii se contopeau.

Norul ce ședea deasupra mea a trimis un fulger orbitor spre noi, atingând lama sabiei. Pentru o fracțiune de secundă mă confundasem cu întreg universul. Sângele mi s-a transformat în smoală fierbinte, iar inima într-un cărbune încins. Văzând acest lucru, a scos sabia din pieptul meu, în mai puțin de o secundă, făcând un zgomot ciudat, de parcă un măcelar sfâșiase un animal de la gât până la buric.

A scăpat sabia din mână, căci altfel i-ar fi luat foc, având în vedere cât de tare frigea. Ochii Lui nu mai erau albi, ci

verzi, iar acum clipeau. Cu o mișcare pe cât de rapidă, pe atât de naturală, mi-a apucat cărbunele din piept, dezlipindu-l de trupul meu, după care m-a lăsat zăcând, aproape inconștientă, în baltă imensă de smoală ce se scursesese din mine și părea că vrea să mă înghită. Cerul și Pământul se apropiau. Mâna dreaptă cu care luase cărbunele încins din mine aproape că îi lua foc. Când Cerul și Pământul s-au apropiat suficient, el a scris cu cărbunele pe nor: „Eu nu sunt un glas care-ți șoptește. Tu mă iubești cu toată ființa ta”. Norul devenea din ce în ce mai gri. Stropi de apă începeau să cadă din el, multiplicându-se, limpezindu-mi chipul ars și clătindu-mi trupul acoperit de smoală.

El săpa cu ambele mâini o groapă, chiar lângă mine. A înfășurat cărbunele, care până de curând fusese inima mea, într-o batistă albă din catifea, după care a așezat-o într-un cufăr din lemn pe care, apoi, l-a bătut în cuie. A așezat cu grijă cufărul în groapă și l-a acoperit cu

pământ. Nu a ezitat niciun moment. În tot acest timp, nici măcar nu și-a întors privirea spre a mea, care era aproape stinsă. În sfera de inconștientă în care eram plasată simțeam dorința de a mă mai scărda în lumina verde a ochilor săi, măcar o dată...

Am clipit. El dispăruse printre umbrele întunericului. Începeam să aud dansul demonilor și al îngerilor care se întorceau acum în spațiul lor de proveniență, deșirând oceanul de lacrimi în infern și eden.

Ploaia dădea semne că se va opri în curând. Câțiva stropi de apă au pătruns prin pământ, prin cufărul de lemn, prin batista albă de mătase, până ce una mi-a atins cărbunele, scoțând mult fum.

Norul se împrăștia pe cer. Un curcubeu cu miliarde de culori pe care eu nu le cunoșteam îmi invadea ființa. Cărbunele se transformase înapoi în inimă, care era acoperită de venin și sânge, alcătuită din solzi de șarpe și carne. Bătea cu putere, mai tare decât bătuse vreodată până atunci.

M-am ridicat în picioare. Razele soarelui cuprinse de milă încercau să mă îmbrace. Am pus mâna pe piept, sub sânul stâng, acolo unde știam că sunt rănită. Nici urmă de rană, sau cel puțin o cicatrice.

Abia în acel moment am conștientizat că inima mea nu mai putea fi dezgropată niciodată. Ea, de fapt, nu mai făcea parte din mine.

Era moartă.

*Adina MIHALACHE,
clasa a IX-a D*

Diamantul

Mă aflam într-o casă veche și părăsită, cu acoperișul luat de vânt și mult praf pe obiectele rămase prin încăperi. Toată mobila era din lemn de stejar, decorată în spirale, iar câteva fotolii aveau o tapițerie foarte frumoasă, brodată cu aur și cu motive florale. Întreaga atmosfera era învăluită într-un praf des și negricios. Cu toate acestea, aveam un sentiment de frică, dar nu m-am oprit din mers și am continuat să băntui din camera în cameră, simțind că trebuia să descopăr ceva magic. Era ca o chemare fără glas.

Într-una din odăi, care era foarte întunecoasă, am observat în spatele unui dulap o perdea din catifea de culoare verde închis, ce a fost mișcată de o adiere ușoară. Știind că trebuie să fie ceva acolo, am dat-o la o parte ușor nesigură și împreună cu ea, s-a mișcat și dulapul, care a dezvăluit un zid mare de cărămizi negre. M-am apropiat și am împins o cărămidă, iar aceasta a căzut zgomotos într-o încăpere ce se afla în spatele peretelui. După câteva secunde de liniște asurzitoare, tot zidul s-a prefăcut în fluturi, care de care mai colorați, ce și-au luat zborul într-un mod haotic. În urma lor, s-a dezvăluit o cămăruță foarte înaltă, unde se aflau rafturi și rafturi pline de poțiuni, licori, bijuterii și cărți vechi. Pe cât de înaltă era, pe atât de înghesuit a fost construită, căci, atunci când am intrat, am constatat că nu încap mai mult de două persoane. Acea încăpere era luminată palid și, încercând să văd unde era becul, mi-am ridicat privirea și am văzut încrustat în tavan, altceva decât ceea ce căutam. O sclipire de diamant

prins de vitraliul acoperișului, care era învăluit de nori m-a atras, astfel că am încercat să zbor, nefiind nicio scară în jurul meu.

Un zgomot puternic s-a produs când am reușit să mă înalt. Ieșirea, unica ieșire, a fost blocată de o avalanșă de pietre. Mă întrebam dacă ar fi bine să încerc să ies, dar eu mă tot înălțam, așa că am renunțat la acea idee și am privit curioasă obiectele de pe rafturi. Nu mi-au trezit curiozitatea decât câteva cărți vechi, închise cu lacătul și puțin prăfuite, dar când am vrut să mă opresc și m-am agățat de raft, am fost trasă și mai tare în sus, până am ajuns să nu mai fac niciun efort în a zbura, căci eram atrasă ca un magnet.

În cele din urmă, am ajuns lângă tavan, unde norii mă înconjurau că o atingere firavă. Am apucat piatră prețioasă, luând-o de la locul ei. Uitându-mă curioasă la ea, am văzut în interiorul sau o licoare, care a început să se prelingă pe mâinile mele. Atât de tare m-am speriat când am văzut că este roșie, încât am scăpat diamantul. Credeam că este sânge, dar curând mi-am dat seama că mă înșelasem, deoarece acel lichid s-a transformat într-o rochie de toată frumusețea, lungă, alcătuită dintr-o dantelă fină, mătase și voal de aceeași culoare cu poțiunea. Fiind atrasă de splendoarea rochiei, mi-am dat seama prea târziu că am scăpat piatră, deoarece pereții au început să se crape, tot ce se afla pe rafturi cădea, iar vitraliul s-a spart. Am privit speriată în jos și am observat printre norii deși câteva sclipiri roșii, care pâlpâiau palid până ce s-au stins.

Am început să cad, iar acea încăpere parcă era fără sfârșit. Încercam să mă agăț de rafturi, dar nu reușeam. După minute întregi, am fost izbită de ceva tare și, deschizând ochii, am observat că mă aflam într-o pădure. M-am ridicat cu greu și am tresărit când am observat că lângă mine se afla un lup imens. Atrasă de frumusețea dar și de ferocitatea lui, am întins mâna și am încercat să-l mângâi. Am fost uimită când acesta s-a lăsat în jos și mi-am dat seama că trebuie să mă urc pe el. Imediat ce m-am prins bine de blana sa aspră, a pornit val vârtej prin pădure, până ce am ajuns la o masă lungă cu multe scaune în jurul ei, aflată într-o poieniță. Oprindu-se la marginea codrului, m-am dat jos și am pășit nesigură pe iarba moale de un verde crud, până când în fața mea au apărut dintr-o dată toate personajele din Alice în Tara Minunilor, ca și cum aș fi intrat printr-un zid invizibil. Un sentiment de bucurie a luat ființă în sufletul meu și am încercat să îi strig pe nume, dar dintr-o dată am uitat cum îi cheamă pe fiecare, iar strigătul meu nu s-a mai desprins de pe buze. M-am oprit tristă la câțiva metri de masă, dar am simțit la picioare câțiva șoricei care mă împingeau să iau loc. Mergând înspre singurul scaun rămas liber, încercam din răspuțeri să mă feresc de tacâmurile și mâncarea aruncată de câțiva meseni. Așezându-mă, am observat că în dreapta mea se afla o fetiță tristă și îngândurată, care nu dorea cu nici un chip să participe la distracția din jurul mesei. Am vrut să o întreb ce are, dar nu reușeam să îmi amintesc numele ei. O voce șoptită care venea de nicăieri mi-a spus „Alice... Alice”.

- Alice! Am strigat eu, iar ochii împăienjeniți de lacrimi ai feței s-au întors spre mine, înfiorându-mă. Alice, ce ai pățit?

Am șoptit:

- Sunt tristă pentru că,
Armata din cărțile de damă,
La ordinul Reginei Roșii,
De care se sperie și morții,
Au venit în acest regat
Și imediat l-au spulberat.
Iar ei nu fac nimic!
Și-am încercat singură, măcar un pic,
Să-mi ajut poporul drag,
Care este toată ziua vânat
Pentru averi, copii și sclavi.
Și chiar și soldații bravi
Nu reușesc să se opună defel
Pentru eliberarea celor din castel!

Și-mi arată cu mâna întinsă și tremurând spre zări, unde am văzut o ridicătură negricioasă, care parcă ardea în flăcări și era înconjurată de un fum cenușiu. Acolo se afla castelul Reginei, în care erau închiși oamenii. Pentru câteva minute am început să mă uit ba la castel, ba la Alice, ba la mesenii care nu dădeau nici cel mai mic semn că le-ar fi păsat. Cuprinsă de mânie, m-am ridicat și am strigat atât de tare, încât în jurul meu s-a făcut dintr-o dată liniște. Am amenințat petrecăreții, că dacă nu vor face nimic, vor sfârși la fel ca cei din temnițe, fără apă și mâncare și fără să mai vadă vreodată lumina zilei. Un fior s-a strecurat în acea atmosferă și, profitând de el, i-am rugat să mă ajute să readuc pacea pe acel tărâm, cuprins acum de teroare.

Dintr-o dată, că la o chemare, s-au adunat de pe tot întinsul pământului, fel de fel de animale care doreau să participe la detronarea Reginei. Lângă mine s-a auzit un chiot de bucurie. Alice m-a rugat să pornim de îndată și în acel moment, ca și cum aș fi zburat prin timp, m-am trezit pe lupul care m-a adus la masă, mărșăluind cu un întreg alai în spatele meu care cuprindea tot întinsul ce îl puteai vedea cu ochii. Mă uitam curioasă în jur, până mi-am dat seama că Alice, care se afla lângă mine, îmi

vorbea. Am încercat să înțeleg ce spune, dar era o altă limbă, necunoscută mie. Cu toate acestea, am fost atrasă de un murmur, care în curând s-a auzit mai clar și pe care am reușit să îl înțeleg, spre nedumerirea mea.

- Noi pe Regina o detronam
Și pacea o restauram.
Peste mări și peste zări,
După ea mergem călări
Ca s-o facem să plătească
Pe cea pe care-or s-o urască
Toți oamenii din lume
Care-au auzit de-al ei nume.

Dintr-o dată, zburăm pe deasupra armatei și m-am uitat speriată înspre mine. Încă mă aflam pe acea necuvântătoare, dar parcă sufletul meu ar fi ieșit din propriul corp. M-am uitat la trupul din aer în care sufletul meu se afla și eram în carne și oase. Eram dublura acelei persoane, care acum nu mai avea frumoasă rochie pe care o purtăm în

văzduh, ci era îmbrăcată într-o armură sclipitoare și făcea planurile de luptă. Era alter ego-ul meu, dar din păcate cu o altă personalitate, mult mai puternică decât a mea și care nu era la fel de timida și inocență. Un vânt puternic m-a ridicat în cer și m-a așezat pe un nor. Timpul a început să se desfășoare mai repede, totul petrecându-se în viteză. În câteva clipe lupta era în toi și, din senin, mă aflam deasupra castelului Reginei.

În fața mea, au apărut niște trepte din cărămizi luminoase, care duceau spre pământ. Am coborât nesigură pe ele și m-am uitat în jos, unde zgomotul de săbii lovindu-se era asurzitor. Întorcându-mi capul pentru a pași pe următoarea treaptă, m-am trezit că mă aflam pe o străduță dintr-un oraș medieval, unde o mulțime de copii se jucau și strigau fericiți unii la alții, femeile îmbrăcate în rochii lungi, cu șorturi la brâu și părul prins cu un batic, stăteau și discutau între ele zgomotos, iar bărbații priveau multitudinea de spectacole care

zguduiau întreaga așezare cu muzică și voia bună. Pășind prin mulțime, am ajuns într-o piață unde era multă lume ce se îmbulzea și privea spre centrul aceluși loc. Când m-am uitat, mi s-a făcut inima mică văzând-o pe Regina, care urma să fie arsă pe rug, în văzul tuturor. Am dat să plec, dar cineva m-a prins de mână și m-a dus pe câteva străduțe laterale, până am ajuns la o poartă mare din aur, la care stăteau de strajă câteva gărzi bine înarmate. Am intrat pe acea poartă și în fata mi s-a înfățișat un imens palat cu fel de fel de decoruri și o grădină plină de flori multicolore a căror parfum îmbietor intra în măreața construcție prin ferestrele deschise. Am fost dusă într-o încăpere mai îndepărtată din castel unde, spre surprinderea mea, m-am întâlnit cu Alice, care mi-a explicat că lumea dorea ca eu să îi fiu regină. În acea zi mi-a fost pusă pe cap coroana, a căror pietre prețioase erau bucățile de diamant spart, care încă sclipeau. De atunci, Alice a

devenit mâna mea dreaptă și doar un iepure cu care am stat la prima masă a rămas în bucătăria regală, unde de fiecare dată când intră cineva, aruncă un tacâm în direcția persoanei respective.

O lumină puternică m-a orbit. Am deschis ochii încet și mi-am dat seama că totul a fost doar imaginația mea. Mă aflu în cameră, iar mama stătea la căpătâiul meu și mi-a dăruit în mână un colier, zâmbind. După ce a plecat, m-am uitat curioasă la el și am văzut strălucirea aceluiași diamant, care acum îmi aparținea cu adevărat. Pentru o clipă, mi s-a părut că în interiorul său s-a mișcat o roșiatică licoare ca apoi totul să rămână doar la stadiul unui vis. Am zâmbit pe deplin mulțumită și nu m-am mai despărțit niciodată de acel colier în care, atunci când îmi pierdeam speranța, parcă scânteia o mică luminița ce îmi reda puterea.

*Andra PĂDURARU,
clasa a VIII-a D*

Lupul

(fragment de roman)

Prolog

Ești în Piața Unirii. De aici o iei pe bulevardul Ștefan cel Mare și ajungi în fața Palatului Culturii. La intersecție nu mergi spre Teatrul Luceafărul, ci faci la stânga, spre Palas. Drumul e lung și în zilele de vară nu poți să-l parcurgi fără să fii bob de apă, dar ajungi în Podu Roș. Frumos cartier, plin de lume și de magazine de tot felul. Doar dacă ar avea trotuare mai mari, ca să nu te lovești de mulțimea grăbită. Ajungi la podul ce face legătura dintre Podu Roș și Nicolina. De aici nu mai vezi așa de multe blocuri. Probabil din cauza gării din apropiere. Cine ar vrea să locuiască într-o zonă unde la fiecare oră se aud trenurile? Vorbind de lup, unul trece pe sub tine chiar acum. Podul vibrează în ritmul sacadat al roților. Încetinește și, ca un adevărat muzician, fluieră când intră în gară. Concertul simfonic se încheie cu o suflare puternică. Mândrul cabalist se oprește și răsuflă ritmat. Continui drumul. În cartierul *Tudor Neculai*, te întâmpină un miros de prăjituri. Te uiți cu poftă la produsele de la patiseria *Belvedere*. Dar mai ai atât de puțin! Te rog nu mă părăsi acum!

Ai ajuns. *Combinatul de Utilaj Greu 1*, pe scurt, *CUG 1*. Cum intri, ești surprins de răceala locului. Chiar și pentru un fost cartier industrial, radiază prea mult comunism. Simetria blocurilor e de-a dreptul dezolantă. Deși câteva au fost renovate, nu se pot despărți de un schelet bolșevic. Fostul titan industrial al orașului, *Fortus*-ul, veghează Pădurea Cetățuia. Deși este numai jumătate din

ceea ce era odată (din cauză că din oasele sale s-a construit un simbol capitalist, *Selgros*-ul), încă mai are tatuajul socialist pe el: „Trăiască Partidul Comunist Român!”

Și cine ar putea uita de Baltă din CUG? Singurul loc care pare să sfideze trecutul sumbru al cartierului. Pentru mine rămâne un mister cum a putut ceva așa de pur să rămână printre blocurile reci! Nu de puține ori veneam aici să-mi pun ordine în gânduri. Acel aspect calm, natural, care este în contrast cu tot ce trăiește în cartier mă fascinează. Sunt multe secrete violente ascunse sub zidurile de beton. Și totuși, nu aș schimba nimic la acest cartier. Aici mi-am petrecut toți cei nouăsprezece ani de viață. Am crescut alături de copii sărac îmbrăcați, care își făceau din pungii de plastic zmeie, care se băteau pentru o bucată de cretă găsită pe jos, care iarna veneau cu mare bucurie pe Cetățuia, doar ca să coboare cu sania de pe ea.

Aici mă aflu azi. Copacii seculari au fost prezenți în fiecare moment de copilărie până al vieții mele. De mic veneam la ei, când simțeam că cedez în fața necazurilor. Dacă ai sta în fața Mănăstirii, ai putea vedea tot cartierul. Îmi amintesc că, de fiecare dată când îmi trecea supărarea, îmi întindeam mâinile, ca și cum aș fi vrut să îmbrățișez grămada de beton și fier în care crescusem. Era un gest de mulțumire. Îi mulțumeam că era acolo pentru mine, îi mulțumeam că nu se va schimba niciodată. Vor fi mereu aceiași câini vagabonzi, rozând aceleași oase, primite de la aceleași bătrâne singure. Simțeam că aparțin acestui loc, că oricâte

probleme aș fi avut, mereu aș fi fost primit aici, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Astăzi, însă, nu-i mai mulțumesc. Astăzi, îmbrățișarea este de rămas bun. În timp ce mâinile mele se ridică încet, încet, ca și când ar vrea ca această clipă să nu moară niciodată, șoptesc un „Adio” surd, înecat în zgomotul cotidian. Un tremur mi se trezește pe spate, în timp ce vântul mă mângâie ușor. Astăzi mor, ca să renasc din propria cenușă ca un Phoenix. Astăzi, renunț la copilărie, ca să fac loc maturității. Și parcă simt o notă de nostalgie bântuindu-mi sufletul. Zâmbesc. Nu sunt trist, sunt obosit. Doisprezece ani lungi am așteptat să pot vedea în final valoarea mea, să pot să spun: *„Da, a meritat să-mi petrec orele libere învățând, a meritat să pierd meciul de fotbal cu băieții, să-mi pierd darul vederii clare prin cărți.”*

Mă las desprins de la pieptul dragului meu cartier la fel de încet cum m-am cuibărit la el. Era timpul să văd rezultatele examenului de bacalaureat. Cobor ușor

prin pădure, lăsându-mă pradă amintirilor. Văd locul unde mergeam cu părinții la picnic. Un copac îmi aduce aminte de cel din curtea școlii și multe alte imagini mi se perindă prin fața ochilor. Mă las purtat de ele până în fața școlii.

Brusc, mă trezesc din visare. Inima îmi bate puternic. Mă găsesc blocat și fără curaj de a înainta. Am încercat să amân acest moment cât am putut, de aceea am venit pe înserate. Se pare că nu sunt singurul care a făcut asta. Văd câțiva colegi de generație înecați în lacrimi, nevoiți acum să-și facă noi planuri de viitor, în timp ce părinții îi alintă sau îi muștră. Comentariul unui tată mânios îmi atrage atenția: *„Ești major, descurcă-te! Eu mi-am făcut datoria de părinte și*

Ți-am spus doar să înveți!” Mă întreb dacă tata ar reacționa la fel. Oare mama ar plânge? E o fire așa de emotivă... N-aș vrea s-o văd în lacrimi pentru mine. Aș încerca s-o consolez, dacă eu aș fi într-o astfel de situație. În fond, e doar o notă, nu? Nu-mi poate decide viața. Nu-mi poate impune cine să fiu, ce să fac, cum

să reacționez. Totuși, trebuie să recunosc: deși sunt o persoană rece, uneori chiar scârbită de expunerea sentimentelor, nu m-am mai simțit așa în viața mea!

Trag aer în piept. *„Prea târziu să schimb cifrele alea de pe tabel... Și chiar dacă n-aș vrea să le văd, mâinile îmi sunt legate.”* Mă gândesc la câteva dintre colegele mele: Diana, Paula, Andreea, Monica. Ele nu au putut aștepta calme rezultatele. Au fost prezente când doamna secretară a venit să lipească tabelele la avizierul școlii și au fost primele care au văzut notele. Din fericire pentru ele, se pare că lucrurile bune se întâmplă și celor care nu așteaptă. Toate au luat note suficient de bune ca să intre la facultățile la care vor să aplice. Huh, norocoasele!

Cu gândul că și eu sunt printre norocoși, intru în curtea școlii. Amintirile își cer din nou dreptul asupra gândurilor mele. Mă gândesc că nu voi mai putea juca baschet aici. Și ce meciuri jucasem! Mă uit la zidurile școlii și sunt invidios. Eu, o ființă rațională, indiferent de faptele mele, voi înceta să mai exist, pe când acele bucăți de piatră fără suflet, fără gândire, fără simțuri sau sentimente, vor dăinui veșnic. Parcă le aud: *„Da, alt elev absolvent. Am văzut destui. Ne este lehamite de voi și de emoțiile voastre. Indiferent de ce scrie pe acea foaie de hârtie, tot vei muri, iar noi tot vom rezista.”*

- Băiatu', nu sta că-ți stă norocul!

Mă trezesc din transă. Spre surprinderea mea, chiar stau pe loc. Noroc de portar că m-a trezit.

- Așa-i, așa-i! Reușesc eu să îndrug.

Merg mai departe. Când mă întorc să văd dacă mai este portarul prin preajmă, sunt surprins de un val de păr de

abanos. Reușesc să deosebesc un chip cu ochi mari, de un verde trist, și cu un ten alb ca laptele. Doar un „Nu” ieșit fără voie din gura mea precedă o tăcere funerară. După secole de surzenie, ființa de o frumusețe extraordinară mi se adresează:

- Nu te-am mai văzut de ceva timp. Ai încercat cumva să mă ignori?

- Dat fiind faptul că te văd aici, se pare că nu mi-a reușit, îi răspund pe un ton sec.

- Ești rău... adaugă ea pe un ton pueril, ton ce știe că reușește întotdeauna să mă surprindă cu garda jos.

- Trăim într-o lume rea, eu doar mă conformez. Pumnul mi se strânge instinctiv.

- Te duci să vezi rezultatele?

Deja tonul ei îmi roade creierul. Cât ziceai că-ți trebuie ca să intri la Info?

- Cam cât am și luat... plus-minus câteva sutimi p-acolo.

Zâmbind forțat:

- Dragă, nici nu ai apucat să ajungi la panou! Din câte se poate deduce, probabil ai picat.

Îi întorc spatele și merg hotărât spre panou. Nu știu de ce-mi bate inima așa de tare: pentru că m-a enervat scumpa mea prietenă sau pentru că am emoții prea mari? Oricare ar fi motivul, sper din tot sufletul să nu se vadă.

Timpul pare că se oprește. Îmi caut fără grabă numele pe listă. Când îl găsesc, îl verific de cel puțin trei ori. *„Asta e!”*, îmi spun. *„Doisprezece ani pentru trei cifre scrise pe o bucată de foaie.”* Nu am curajul de a-mi mișca degetul de pe numele meu. *„Cum, Doamne ferește, am ajuns aici?”*

Andrei CIOBANU,
clasa a X-a A

Prinsă între vis și realitate

Afară ploua torențial, iar ea era prinsă în casă. Ea era o adolescentă ca toate celelalte, dar, de fapt, ascundea un secret de neimaginat. Am putea spune că era prinsă în casă, dar apoi ne-am putea întreba de asemenea unde și în ce casă se afla, ce făcea și la ce se gândea în acel moment? Tocmai la aceste întrebări nu putea să răspundă adolescenta noastră pe care aici o voi numi Erica. Erica privea fascinată picăturile de ploaie care se prelingeau leneșe pe pervaz. Erica sorbea temătoare ceaiul din ceșcuță. Erica avea o privire atât de adâncă, încât nu îți puteai da seama unde o mai purta imaginația. Erica avea un secret. Absolut toate mișcărilor ei erau atât de ușoare, atât de incerte, încât parcă nu era trează. Adevărul era că fetița noastră visa. Viața Ericăi era total diferită de a oricărei alte adolescente, cu toate că avea părul lung curgându-i pe umeri în onduleuri, cu toate că avea ochii verzi

precum iarba vara, cu toate că îi plăcea muzica, viața ei era un vis. Tot timpul visa cu ochii deschiși, se purta prin cele mai minunate locuri, se imagină în diferite ipostaze vorbind cu diferite persoane și în timpul zilei totul era un vis. La școală, pe stradă sau acasă, Erica visa că se afla total altundeva, cine știe, la mii de kilometri depărtare, în Anglia, în Franța sau în Australia.

Însă când se ducea la culcare, avea cele mai îngrozitoare coșmaruri. Realitatea în care trăia în visele sale din timpul nopții o tulburau nespus. Dimineața se trezea obosită

Și nimeni nu știa ce era cu ea. Secretul Ericăi era însă următorul:

De când s-a născut, Erica trăia realitatea în vis și visul în realitate. Imaginează-ți, drag cititor, cum ziua când ești treaz ai duce o viață de vis pe care o poți modela tu cum vrei, în care ești cine vrei, faci tot ce vrei și te afli oriunde, iar

noaptea când dormi să visezi realitatea crudă și înfricoșătoare în care îți trăiești viața de vis.

Oamenii din jurul ei erau normali și nu o prea înțelegeau pe Erica. Dar ei nu-i păsa, știa că prietenii ei din vis o înțelegeau. Iar acum probabil că vă întrebați dacă nu cumva ducea o viață imaginară. Aici aveți dreptate dar și greșiți. E adevărat că tot ce visa Erica aparținea imaginarii, dar numai pentru o perioadă deoarece ceea ce a vrut ea să facă într-o zi a fost să schimbe realitatea în vis. Cu alte cuvinte a încercat să se rupă de realitate.

Părinții ei erau îngrijorați pentru fiica lor prea cu capul în nori, și i-au zis că ar trebui să renunțe la prostiile astea. Dar Erica nu le dădea atenție, ea visa.

Așa până într-o zi posomorâtă când Erica mergea ape stradă neștiind unde se duce. Voia să viziteze biserica cea veghe ce avea și o bibliotecă. Biblioteca era cunoscută pentru manuscrisele sale rare. Nu știa drumul și întreba oamenii de pe stradă dar aceștia nu auziseră de așa o biserică și văzând-o cam aeriană o igorau pe Erica. Fata aflase de biserică în unul dintre coșmarurile ei aparținând realității. Un duh i-a venit în cale și i-a zis că acolo va afla răspunsurile la întrebările sale. După ce urmă o hartă veche a orașului Erica observă faptul că biserica respectivă se afla la ieșirea din oraș într-o pădurice. Ajunsă acolo fata observă biserica în ruine. Dădu înconjur zonei și în spatele ei observă niște urme de pași care îi urmăreau fiecare mișcare. Speriată ea căzu la pământ. În fața ei se întindeau niște lespezi din piatră. Erica se ridică și pași pe treptele nesigure. În interior găsi o oglindă mare și prăfuită unde își văzu reflexia corpului ei slab. După câteva clipe de admirație reflexia din oglindă începu să vorbească. Erica

nu înțelegea acele vorbe și se îndepărta speriată. Chipul din oglindă deveni neclar și vru să vină după ea. Dar se părea că sticla îl oprea. Apoi se depărta și el. Când Erica se reapropie și chipul și corpul repărură. Atunci Erica își dădu seama că acea fată din oglindă era chiar ea. Ea în realitate, mult mai departe și nefericită. Simțea această nefericire și în ea de pe partea cealaltă. Fata din oglindă cerea ajutor, sufletul Ericăi era prins între vis și realitate. Erica se apropie și mai tare. Fata din oglindă făcea aceleași gesturi. Apoi a vrut să spargă oglinda, a vrut ca și acea fată să facă parte din viața ei. A vrut să transforme realitatea în vis, dar totodată ce fata misterioasă intră în visul Ericăi intrară și toate coșmarurile ei. Brusc Erica se simțea diferit, nu mai visa, dar așa lipsită de puteri, oare se trezise la realitate?

Explicație

Povestea „Prinsă între vis și realitate” vrea să contopească cele două trăiri ale oamenilor, aventurile din visele fantastice și ireale bazate pe dorințe sau imaginație și realitatea cu unele coborâșuri inevitabile. Erica, personajul fictiv trăia viața sa invers tâmpul visând la lumi nebănuite, iar visele din timpul nopții reflectau realitatea pe care nu o trăia în mod obișnuit. Când și-a văzut reflexia în oglindă a simțit o putere de atracție dintre cele două lumi sufletul ei fiind prins între ele. Prin intrarea realității în vis sau a visului în realitate nu înseamnă că renunțăm total la vechile noastre obiceiuri ci ele se împletesc, visele și trăirile, noi oamenii fiind timpul prinși între a crede și a demonstra, între magie și lucruri exacte, între vis și realitate!

*Olivia DOBREA,
clasa a VII-a D*

Gânduri pe hârtie

Odată, am întâlnit un om care a rămas blocat într-un lift. Acel om își repeta continuu că, dacă va reuși să scape de acolo, va face tot ce și-a propus. Uneori, mi-aș dori să am norocul lui. Să știu ce vreau să fac. Ironia este că eu nu sunt blocată într-un lift, ci în propria-mi viață.

Scuzați-mă, am uitat să mă prezint. Eu sunt Sabina, genul de fată care scrie ceea ce simte, ce vede sau ce aude. Sunt sensibilă, iar dacă v-aș spune vârsta mea de la început, nu mi-ați acorda atenție. Probabil.

Dacă aș încerca să găsesc o ordine coerentă a șirului meu de idei, m-aș pierde prin lumea mare și zgomotoasă pe care au conturat-o toate sentimentele și concepțiile mele asupra vieții. La ce mă refer

când folosesc termenul „zgomot”? Știți cum sună foșnetul frunzelor în bătaia lină a vântului, nu-i așa? Foșnetul unor idei pierdute prin lume sau a unor sentimente neîmpărtășite este la fel cu cel al frunzelor, doar puțin mai aspru și mai chinuitor, deoarece subconștientul nostru se întreabă mereu ce s-ar fi întâmplat dacă spuneam ce aveam de destăinuit la momentul potrivit.

Momentul în care ajungem să fim neputincioși față de ceea ce vedem sau auzim e de neexplicat. Sufletul țipă încercând să se elibereze dintr-un corp care a devenit nefolositor, iar mintea.. mintea probabil e obosită. Atunci mergem să cerem ajutor sufletului, doar că el nu ne poate ajuta. În astfel de momente, uităm să facem conexiunea dintre inimă

și minte. E ceva firesc..., din nou probabil.

Vi s-a întâmplat vreodată să vreți să spuneți ceva, dar să nu știți cum? Vi s-a întâmplat să vă uitați pe geam, pe parcursul unei ploii reci și dese, imaginându-vă unele lucruri care nu se pot îndeplini? V-ați întrebat de ce plouă sau de ce lumea e diferită după ploaie? Ați ascultat sunetul pianului și ați început să plângeți, fără vreun motiv? Încercați să vă aduceți aminte de aceste întrebări peste zece ani și veți observa cât de diferite vor fi lucrurile.

Auziți și voi ce aud eu? Eu percep un zgomot schimbător care călătorește între lumea fericirii și cea a melancoliei și nu se poate decide unde să rămână. Acest zgomot face parte din viețile noastre care, peste zece ani, vor fi de nerecunoscut. Murmurul este cauzat de transformarea neîncetată a lumii, deoarece singurul lucru permanent este schimbarea. Murmurul va exista mereu.

De ce se schimbă lumea? De ce iubirea se îngroapă singură? De ce negăm

iresponsabil prezentul, reflectându-ne probleme în viitor? De ce un destin neîmplinit e ca un copil abandonat în mijlocul drumului? De ce dacă el stă acolo, încurcă și celelalte destine, iar acestea nu se mai pot împlini? De ce lucrurile pe care nu le putem schimba, ajung să ne schimbe definitiv pe noi?

Sunt atât de multe întrebări care mi-au invadat mintea și sufletul... Așa cum nu a existat un punct de pornire a concepțiilor mele, probabil nu va exista nici un moment în care acestea se vor plictisi să-mi cutreiere mintea. Probabil.

În încheiere, aș dori să vă spun că universul are încredere în voi. Din acest motiv v-a dat idei și sentimente. Cel mai de preț sentiment este iubirea. Pe baza iubirii se construiesc cele mai frumoase povești și amintiri. Iubirea poate fi un vis sau poate deveni realitate. Aveți grijă de iubire. E singurul lucru care ne ține în viață și pentru care merită să luptăm cu adevărat!

*Sabina COJOCARU,
clasa a V-a F*

Scrisoare către tenișii mei

Autobuzul se oprește în stație. Același sunet al frânei cuprinde locul în care stau, aștept și îngheț de frig. Ieri am fost la școală. La prima oră a intrat elevul de serviciu în clasă anunțând iar că o profă mă așteaptă jos la cancelarie. Clasa a bufnit în răs. Am coborât curioasă în legătură cu ce avea să-mi spună.

Scrisoarea asta ar trebui să fie de mult umire pentru tenișii mei din picioare.

Stați acolo, țepeni, aproape în fiecare zi. Nu vă dezlegați șireturile, cum pățeam cu ceilalți, tocmai când se nimerea să traversez strada. Trebuia să sar într-un picior până reușeam să ajung în partea cealaltă. Mai apoi, căutam din priviri un loc unde aș putea să-mi poziționez

piciorul pentru a lega șireturile. Mult umesc că nu îmi faceți asta. Vă mânjiți de noroi, însă așteptați să ajung acasă să vă șterg cu o cârpă. Sunteți pe post de servitori și vă place acest lucru. Poate că e mai bine așa. Nu vă stresati, nu trebuie să vă gândiți cu ce să vă îmbrăcați. Mergeți oriunde ar fi și nu vă dor picioarele dacă străbateți orașul dintr-o parte în cealaltă. Poate că e bine și asta. Seara adormiți sub calorifer, iar căldura vă bate ușor. Nu vă răsuciți, căutându-vă locul, prin pat. Nu vă gândiți ce aveți de făcut mâine, nu vă pregătiți discursuri pe care nu le veți spune niciodată, nu vă stresati pentru note, iar gândul bac-ului ce se apropie vă e total necunoscut...

Voi nu ați scris niciodată scrisori? Pariez pe 5 lei că da. Da? Chiar ați scris? Pentru cine? Pentru cizmele tipei din 9E? Și ele ce v-au răspuns? La întrebarea asta cu siguranță nu voi primi răspuns de la voi...

Tenișii mei sunt șmecheri. Sunt în carouri negre, albe și grenă. Toate colegile mele se uită la ei cu invidie. Invidia le cuprinde de fapt de fiecare dată când fac ceva bine. Abia așteaptă să cad, să mă cuprindă nămolul, să nu mă mai vadă. Își ies din minți. Tenișii mei din picioare sunt mândri. Triumfă de fiecare dată.

*Ana Maria BĂLTEANU,
clasa a XII a E*

Somnul

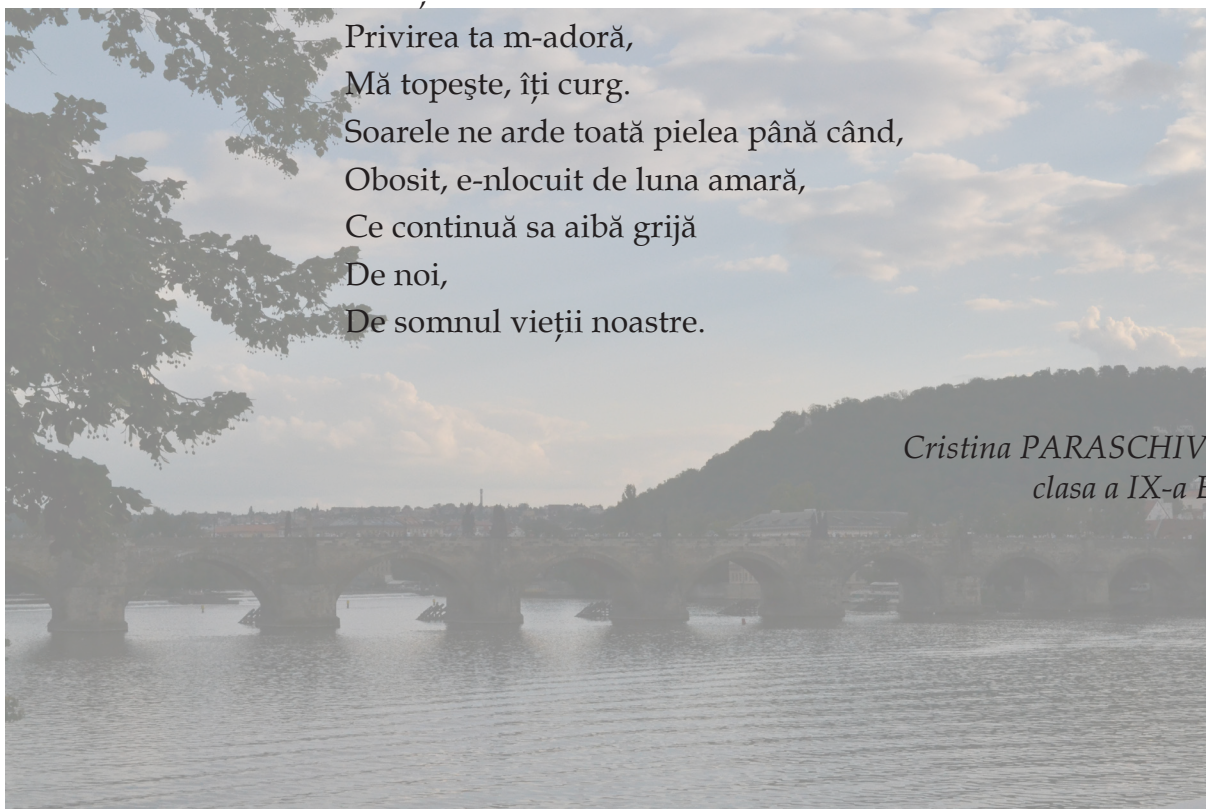
Eu dorm, tu dormi,
Îți respir, respiri la rându-ți,
Mă visezi, te visez
Ne-ntâlnim acolo, în visul nostru.
Al nostru...

Fiorul dimineții îmi mângâie pleoapa
Și face ca, printr-o mișcare ușoară, circulară,
Să-mi arunc genele mari,
Ce-s doar aripi mici, de înger,
Spre-napoi. Deschid ochii.

În fața mea stai tu, care,
Învelindu-mă cu una din coastele tale,
Te uiți la mine.

Privirea ta m-adoră,
Mă topește, îți curg.
Soarele ne arde toată pielea până când,
Obosit, e-nlocuit de luna amară,
Ce continuă să aibă grijă
De noi,
De somnul vieții noastre.

*Cristina PARASCHIV,
clasa a IX-a E*

Neconținuta aripă a gândului

Stând nedumerită cu asprul gând – o stare, un dor, un mic fior
 Îmi urmăreau pașii lini, sufletul pur și dorința de zbor;
 Și aripile sure ale unui fluture mă-ndreptau spre dorul
 Ce încerca a-mi copleși umorul.

O rază, o rafală, un gând neconținut îmi încercuiau asprul motiv,
 Mă doare tristul suflet, inima și glasul ruginit
 De-al gândului tiv ce m-a înfiorat...
 Stând în genunchi, l-am rugat.

O rază aurie mi s-a deschis încet în interior
 Și o veșnică stare m-a cuprins de dor,
 Raiul Vieții în față mi s-a deschis
 Și gândul s-a închis...

Pe singuratica poartă a eternei vieți,
 Doar eu calc alături de dragii poeți,
 Ce frumoase cuvinte au rostit
 Și acel dar toți l-au primit

*Teodora PRIGOREANU,
 clasa a V-a E*

Puzzle uman

Muream odată
 Cu ochii închiși.
 Strângeam în ochi idei,
 Gânduri și tot sufletul, de altfel.
 Eram captivă sub o pleoapă gri,
 Tristă. Udă de lacrimi de plumb.
 Și orice mișcare mi-ar fi adus sfârșitul,
 Ruperea pleoapelor, deschiderea ochilor
 M-ar fi risipit. M-aș fi pierdut. M-ar fi ajuns nimicul.

Și-ai apărut tu. Tu, care nu mă știai.
 Și m-ai luat de mână, m-ai mișcat,
 Simțind cum mi se sparg gândurile de asfalt,
 Cum tot ce închisesem în privirea mută
 A început să cânte.
 M-ai descompus.

Însă acum, tot tu, același tu,
 Mă refaci în fiecare zi,
 Piesă cu piesă,
 Ca pe un puzzle,
 Pe care nu te saturi să îl faci tot mai frumos.
 Din ce în ce mai frumos...

*Cristina PARASCHIV,
 clasa a IX-a E*

Ultima suflare

**Îmi cânta dorul în al sufletului cor
Și-mi bate peste trup cu anii, timpul.
Se stinge-n mine-al tinereților amor,
În ciclu-nșelatoare-i vieți, trecut mi-e anotimpul.**

Resimt o dulce sărutare, un zâmbet,
Mă răscolește iar emoția întâilor priviri.
Trăiește veșnic înăuntru-mi amintirea
Amurgului de vară, parfum al primelor iubiri.

Pe chipul meu se aprinde o sclipire,
Speranța reînvie în adâncuri.
Gândesc că pasu-mi n-a fost rătăcire,
Ci o să dăinuie în suflete și-n gânduri.

Încet...
Se stinge-n mine pulsul, adoarme ultimă bătaie.
Din ochi se pierde stropul de culoare.
Sticlește pe obraz un ultim strop de jale.
Sleit, fără puteri, **îmi dau și ultima suflare.**

*Cristina SIRBU,
clasa a XI-a C*

